MEG CABOTOVÁ

PRINCEZNA v zácviku

KNIŽNÍ KLUB

MEG CABOTOVÁ

PRINCEZNA

v zácviku

KNIŽNÍ KLUB

Přeložila Jana Jasová

Princess in Training
Copyright © 2005 by Meggin Cabot
Copyright of the Czech edition © Euromedia Group, k. s., 2006
Translation © Jana Jasová, 2006

ISBN 80-242-1599-3

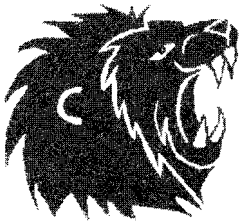
Pro mou neteř
Madison B. Cabotovou,
princeznu v zácviku

Poděkování

Vřelé díky Beth Aderové, Jennifer Brownové, Barb Cabotové, Lauře Langlieové, Abigail McAdenové a zvláště Benjaminu Egnatzovi.

„A byla mnohem víc princeznou než kdy předtím – sto padesát tisíckrát víc.“

MALÁ PRINCEZNA
Frances Hodgson Burnettová

SŠAE

Střední škola Alberta Einsteina

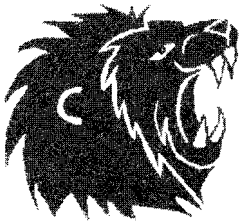
ROZVRH HODIN NA PRVNÍ POLOLETÍ

Student:Thermopolisová, Její královská Výsost Amélie Mignonette Grimaldi Renaldo

Pohlaví: Ž

Ročník: 2.

Hodina:	**Předmět:**	**Vyučující:**	**Učebna:**
Třídnická		Gianini	110
1. hod.	TV	Pottsová	Tělocvična
2. hod.	Geometrie	Harding	202
3. hod.	Anglický jazyk	Martinezová	112
4. hod.	Francouzský jazyk	Kleinová	118
Oběd			
5. hod.	Speciální vých.	Hillová	105
6. hod.	Občanská nauka	Hollandová	204
7. hod.	Zeměpis	Chu	217

SŠAE

Vážení studenti a rodiče,

vítáme vás po letních prázdninách ve škole a doufáme, že jste si během prázdnin odpočinuli a zároveň obohatili své znalosti o nové a zajímavé poznatky. Profesorský sbor a všichni zaměstnanci SŠAE věří, že společně úspěšně vykročíme do dalšího podnětného akademického roku. V zájmu oboustranně přínosné spolupráce vám proto připomínáme následující zásady:

Hluk

Pamatujte prosím, že škola Alberta Einsteina je situována v obytné – ačkoli dosti rušné – čtvrti. Je důležité mít neustále na paměti, že zvuky se nesou vzduchem, a proto nebude trpěn žádný nadměrný hluk – obzvláště pak na schodech před hlavním vchodem do budovy školy –, který by obtěžoval naše sousedy. Nadměrným hlukem rozumíme výkřiky, souvislý křik či jekot, hlasitý smích, hudbu a povzbuzování/skandování. Dbejte prosím na to, aby naši sousedé neměli důvod ke stížnostem, a omezte hlučné projevy na minimum.

Poškozování

Navzdory často citovanému názoru na „tradici“ Střední školy Alberta Einsteina je pro první den školního roku studentům naší školy výslovně zakázáno poškozovat, vyzdobovat a jakýmkoli způsobem manipulovat se sochou lva, obecně přezdívanou „Joe“, jež je umístěna na Východní Sedmdesáté páté ulici před vchodem do

budovy Střední školy Alberta Einsteina. Sochu snímají 24 hodin denně bezpečnostní kamery a student přistižený při poškozování sochy bude podmínečně vyloučen a/nebo povinen zaplatit peněžitou pokutu.

Kouření

Pozornost vedení školy upoutal fakt, že v průběhu uplynulého školního roku bylo každodenně zametáno ze schodiště před vstupem do budovy ze Sedmdesáté páté ulice velké množství cigaretových nedopalků. Proto znovu připomínáme studentům, že kouření na půdě školy je přísně zakázáno. Schody pokryté cigaretovými nedopalky skýtají ostudný pohled a mimoto jsou rizikovým faktorem pro vznik požáru. Vezměte prosím na vědomí, že student přistižený při kouření – ať už zaměstnanci školy nebo bezpečnostní kamerou – bude podmínečně vyloučen a/nebo povinen zaplatit peněžitou pokutu.

Uniformy

Vezměte prosím na vědomí, že standardní uniforma SŠAE se v letošním roce skládá z následujících součástí:

Studentky	**Studenti**
Bílá halenka s dlouhým/krátkým rukávem	Bílá košile s dlouhým/krátkým rukávem
Šedý svetr nebo vesta bez rukávů	Šedý svetr nebo vesta bez rukávů
Modro-zlatá kostkovaná sukně nebo šedé flanelové kalhoty	Šedé flanelové kalhoty
Modré nebo bílé podkolenky nebo modré či bílé punčochy nebo tělové punčocháče	Modré nebo černé ponožky

Modro-zlatá kostkovaná kravata	Modro-zlatá kostkovaná kravata
Námořnicky modré sako	Námořnicky modré sako

Vezměte prosím na vědomí, že nošení šortek pod suknì – včetně šortek předepsaných na hodiny TV a šortek, jež jsou součástí atletického úboru – je přísně zakázáno.

Vezměte na vědomí, že školní rok začíná den po Svátku práce, v úterý 8. září v 7,55 hod. Pozdní příchody nebudou samozřejmě ani v letošním roce tolerovány.

Vítejte po prázdninách!
Ředitelka Guptová

Pondělí, 7. září, Svátek práce

Feminist: VIDĚLAS to? Dostalas ten pokrytecký blábol, co ta ženská rozeslala před týdnem? Koho si myslí, že tímhle oblbne? Je přece jasný, že to skandování se týká přímo MĚ. Jen proto, že jsem loni zorganizovala pár studentských manifestací! No, my jí ukážeme. Možná si myslí, že může zadusit hlas lidu, ale studenti z Alberta Einsteina se NENECHAJÍ zastrašit.

TLouie: Lilly, já –

Feminist: A četlas to o těch bezpečnostních kamerách??? Slyšelas někdy v životě něco tak fašistického? Ta ženská si může nechat nainstalovat tolik kamer, kolik bude chtít, MĚ stejně nezastaví. Je to jen další příklad toho, jak ředitelka pomaloučku podřizuje školu svým akademicky diktátorským metodám. Víš přece, že v komunistickém Rusku dohlíželi za pomoci kamer na proletariát, aby lidé nevybočovali z řady, nebo ne? Zajímalo by mě, s čím přijde příště. Možná s kágébáckou ochrankou, co bude patrolovat v hale? To jí nedaruju. Tohleto je zřejmé narušení našeho práva na soukromí. Proto v tomhle roce, princko, vezmeme věci do svých rukou. Mám plán –

TLouie: Lilly –

Feminist: – co totálně podryje její snahu připravit nás o projevy naší svobodné vůle a uzurpovat si všechnu moc. Nejlepší ze všeho je, že tenhle plán je naprosto v souladu se školním řádem. Až to provedem, Mio, ta ženská nebude mít ani ponětí, odkud přišla rána.

TLouie: LILLY!!! Myslela jsem, že hlavní výhodou chatu je, že si lidi můžou POVÍDAT.

Feminist: No, a co děláme?

TLouie: TY to děláš. Já se SNAŽÍM. Ale ty mě pořád přerušuješ!
Feminist: Fajn. Tak do toho. Cos chtěla říct?

TLouie: Teď si nemůžu vzpomenout. Popletlas mě. Jo, už vím, aspoň jedna věc: Přestaň mi říkat princko!

Feminist: PROMIŇ. Víš, od tý doby, co se narodil tvůj bráška, jsi nějaká moc přecitlivělá.

TLouie: Vždycky jsem byla přecitlivělá.

Feminist: Ta ti klidně podepíšu, O.D. Tak chceš slyšet můj plán, nebo ne?

TLouie: Ale jo. Počkej – co je to O.D.?

Feminist: Vždyť víš.

TLouie: Ne, nevím.

Feminist: Ale jo, víš. Obsesivní dudlíkářka.

TLouie: NECH TOHO!!! NEJSEM ŽÁDNÁ DUDLÍKÁŘKA!

Feminist: To jsi. Jsi z něj celá zpitomělá.

TLouie: Jenom proto, že se mi nezdá, že by máma měla brát šestitýdenního novorozence na mírový pochod přes Brooklynský most, ještě nejsem celá zpitomělá!!! Při takovém pochodu se může stát COKOLIV. Prostě COKOLIV. Máma může zakopnout a nešťastnou náhodou ho upustit, takže by se mohl skutálet pod zábradlím a spadnout stovky metrů dolů do East River a utopit se, pokud by si při pádu dřív nezlámal a neroztříštil všechny svoje křehké kostičky. A i kdybych hned skočila za ním, proud by nás mohl oba odnést do moře. JO, FAKT DÍKY, LILLY!!! Proč mi připomínáš zrovna tohle???

Feminist: Víš, co musí udělat ošetřovatelé v zoo s červenou pandou, když pořád líže svoje mládě?

TLouie: Drž zobák!!! Brášku mi nikdo nesebere kvůli tomu, že ho pořád lížu! Protože já jsem ho nikdy neolízla!

Feminist: Dobře, ale uznej aspoň, že se ve vztahu k němu chováš trochu obsesivně.

TLouie: No, NĚKDO si o něj přece musí dělat starosti! Chci říct, když ho máma hodlá tahat po všech těch akcích, jako jsou protiválečné demonstrace, a někdy ho dokonce bere i do METRA, což je, jak víš, živná půda pro bacily. A pan G. ho vyhazuje do vzduchu a riskuje, že mu rozbije hlavičku o stropní ventilátor. Fakticky si myslím, že Rocky může být štěstím bez sebe, že má velkou sestru, která hodlá dohlížet na to, aby se mu nic nestalo, protože Bůh ví, že nikdo jiný z rodiny to neudělá.

Feminist: Jak myslíš, O. D.

TLouie: Drž zobák, Lilly. Prostě mi jenom pověz ten svůj pitomý plán.

Feminist: Ne. Nechci. Bude lepší, když o tom nebudeš nic vědět. Obsesivním dudlíkářkám se takovýhle věci nesmějí říkat moc dlouho dopředu, protože si se vším dělají zbytečně starosti.

TLouie: Tak fajn. Stejně nemám čas poslouchat tvoje stupidní plány. Volá mi tvůj bratr. Už musím.

Feminist: COŽE? Tak mu řekni, ať chvíli počká, ne? Tohle je důležité, Mio!

TLouie: Možná to pro tebe bude překvapení, Lilly, ale povídat si s tvým bratrem je taky důležité. Aspoň pro mě. Víš přece, že jsme se viděli jenom dvakrát, co jsem v pátek přijela –

Feminist: Tak promiň, že jsem ti říkala obsesivní dudlíkářka. Vydrž jen minutu, než ti řeknu –

TLouie: A jednou to bylo při stěhování na kolej, a to se ani nepočítá, protože byl celý zpocený z toho, jak vláčel ledničku do všech těch schodů, když se rozbil výtah –

Feminist: Mio! Posloucháš mě vůbec????

TLouie: A taky tam byli vaši a jeho studijní poradce. A v neděli jsme šli ven, ale já byla pořád unavená z toho časového posunu a nešťastnou náhodou jsem –

Feminist: Já –

TLouie: – usnula, když mi ukazoval svou –

Feminist: Tě –

TLouie: – novou Magickou desku, protože tu starou Maya upustila a pomíchala ji s deskami, které už nepoužívá –

Feminist: ZABIJU!!!

TLouie: účastník odpojen

Pondělí, 7. září, Svátek práce,

10 hodin dopoledne, u mě v pokoji

Další školní rok. Vím, že bych měla být vzrušená. Měla bych se radovat z toho, že zase uvidím svoje kamarády, když jsem teď strávila celé dva měsíce na cizí půdě.

A já jsem. Jsem ráda, že uvidím Tinu a Shameeku a Ling Su a dokonce i – nemůžu uvěřit, že to píšu – Borise.

Jenomže, prostě… no, tenhle rok bude všechno dost JINÉ. Michael se pro mě nebude ráno stavovat a nebude vedle mě sedět na obědě a nezaskočí o přestávce před matikou – POČKAT! Letos nebude matika, letos bude geometrie! Bože! No dobře, s tím si budu lámat hlavu později. Pan Gianini (Frank. Nesmím zapomínat, že mu mám říkat Franku!) ale tvrdí, že lidi, kterým nejde matika, většinou nemají s geometrií problémy. Prosím, prosím, ať je to pravda!

A, no dobře, se mnou a s Michaelem to stejně nebylo nikdy tak, že bychom se líbali u mojí skříňky nebo něco podobného, protože Michael nebyl moc nadšený z toho, že tam na nás civí můj bodyguard a půlka školy a vůbec.

Ale stejně – pořád tady byla šance, že na něj třeba narazím o přestávce na chodbě, takže jsem se pořád měla ve škole na co *těšit*.

Ale teď, když už má Michael po maturitě, není vůbec nic, na co bych se těšila. *Vůbec nic*.

Až na víkendy.

Jenomže, kolik času se mnou asi tak bude Michael o víkendech trávit? Je přece na vysoké a bude mít tolik učení, že spolu určitě nebudeme moct trávit páteční a sobotní večery. Tutově ne, když k tomu připočtu taky všechny ty princeznovské povinnosti a moje učení, kterému se budu taky muset občas věnovat.

Bože, co je to s mámou?!? Rocky zrovna brečel… no nevím, ale asi PATNÁCT MINUT, a ona si toho vůbec NEVŠÍMALA. Přišla jsem do obýváku a máma si tam klidně seděla s panem G. a dívali se na *Zákon a pořádek*, a tak jsem jim řekla: „Hele, volá vás váš syn," a máma na to: „Jenom tak pofňukává. Za minutku se uklidní a usne."

Jsou TOHLE mateřské city? Lilly si mě může dobírat, jak chce, že jsem přecitlivělá a nevyrovnaná, ale může se snad někdo divit? Tady totiž vidíte příklad, jak se máma chovala ke mně, když jsem byla mimino!

A tak jsem šla do Rockyho žlutého pokojíčku a zazpívala mu jednu z jeho oblíbených písniček, „Za každou správnou ženskou“ od Tracy Bonhamové, a on se v cuku letu uklidnil.

Ale poděkoval mi snad někdo? Ne! Vyšla jsem z jeho pokoje a máma se na mě dokonce podívala (protože zrovna běžely reklamy) a pronesla hrozně jízlivým hlasem: „Díky, Mio. Pokoušíme se ho naučit, že když ho uložíme na noc do postele, má spát. Takhle zjistí, že stačí, aby dost dlouho brečel, a někdo přijde a bude mu prozpěvovat. Tak tak jsem ho to odnaučila, když jsi byla přes prázdniny dva měsíce v Genovii, a teď abych s tím začínala znova!“

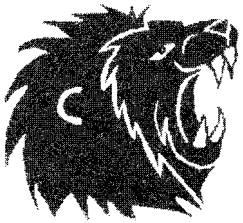
Jo, tak teda PARDON! Možná jsem přecitlivělá, ale co je na tom špatnýho litovat svého malého sourozence?! Ježíš!

Tak kde jsem to přestala?

Aha. No jo. Škola. Bez Michaela.

Vážně, copak je tohle k životu? Já vím, jasně, že chodíme do školy, abychom se naučili všechny ty důležité věci a vůbec. Ale učit se důležité věci je mnohem zábavnější, když přitom máte šanci zahlédnout Michaela, třeba u fontánky a tak. Teď se prostě nemám celý týden na co těšit, až do víkendu. Nechci tvrdit, že život bez Michaela nemá žádnou cenu nebo něco na ten způsob. Ale chci říct, že když je někde poblíž – nebo když je aspoň šance, že by MOHL BYT někde poblíž –, tak je všechno MNOHEM zajímavější.

Jediným světlým bodem ve školním roce, který evidentně nebude stát za nic, mi připadá angličtina. Zdá se mi, že naše nová učitelka, paní Martinezová, je nadšenkyně, pokud jde o její předmět. Aspoň si to myslím, podle dopisu, co nám všem rozeslala o prázdninách:

SŠAE

Dopis studentům druhého ročníku – předmět angličtina, vyučující p. Martinezová:

Dobrý den!

Snad vám nebude vadit, že vám píšu takhle před začátkem školního roku, ale jako nová učitelka na SŠAE bych se vám ráda představila, a také bych se ráda dozvěděla něco o vás.

Jmenuji se Kate Martinezová a na jaře jsem absolvovala Yale, obor anglická literatura. K mým koníčkům patří jízda na kolečkových bruslích, taebo, procházky po všech nádherných místech v New Yorku a četba (samozřejmě) literární klasiky, jako je třeba *Pýcha a předsudek*.

Doufám, že se s vámi všemi a s každým zvlášť během následujícího roku seznámím lépe. Proto prosím své studenty, aby se na první hodinu angličtiny dostavili se svým stručným životopisem a krátkým vyprávěním (maximálně 500 slov) o tom, co nového se naučili během letních prázdnin.

Jak jistě víte, život uděluje lekce bez ohledu na to, že zrovna máte volno ve škole!

Omlouvám se, že vám zadávám domácí úkol ještě před začátkem školy, ale ujišťuji vás, že to pomůže mně i vám v tom, abychom z vás společně udělali ty nejlepší spisovatele na světě!

Moc vám děkuji a přeji krásný zbytek prázdnin!

Se srdečným pozdravem

Paní (nebo slečna? To spíš) Martinezová je svému povolání očividně oddaná. Taky už je načase, aby se na SŠAE dostali učitelé, kterým fakticky záleží na studentech. Jasně, pan G., ale ten byl zatím výjimkou.

Totiž, chtěla jsem napsat Frank.

Hlavně mě bere to, že paní Martinezová bude nová poradkyně školního časopisu, a v redakční radě zasedá taky moje maličkost. Fakticky mám pocit, že s paní Martinezovou budeme mít hodně společnýho – mně se taky moc líbí *Pýcha a předsudek*, hlavně ta verze, kde hraje Colin Firth – a jednou jsem zkusila jet na kolečkových bruslích – a že její výuka bude pro mě přínosem. Chci říct, že když se jednou chci stát spisovatelkou, je zapotřebí, aby někdo usměrňoval můj talent, a jsem fakticky přesvědčená, že paní Martinezová bude můj pan Mijagi a já Karate Kid. Teda jako že mi bude radit v psaní – jasně že ne v karate.

No jo, ale stejně vůbec netuším, co mám napsat do svého životopisu, ani do toho krátkého vyprávění, co jsem se naučila o prázdninách. To mám začít „Dobrý den, jmenuji se Její královská výsost princezna Amélie Mignonette Grimaldi Thermopolis Renaldo. Možná už jste o mně něco slyšela, protože o mém životě už natočili pár filmů“?

No, abych byla přesná, ty filmy byly dva a s realitou si v nich filmaři hlavu moc nelámali. Už ten první, kde nechali mého tátu umřít a z Grandmère udělali takovou tu laskavou dámu a tak, byl hrozný. Ale ten poslední! Ten, co v něm vymysleli, že jsem se rozešla s Michaelem!!! Jako by se něco takového mohlo někdy stát. Tenhle příběh už si ve studiu totálně vycucali z prstu, asi proto, aby měli něco vzrušujícího a strhujícího. Což teda můj život určitě není. Já Hollywoodu moc nepomáhám.

I když bych řekla, že mám hodně společnýho s Aragornem z *Návratu krále*. Myslím jako to, že na nás obou leží břímě zodpovědnosti panovníka. Já bych taky byla mnohem radši normální člověk než dědic trůnu. A mám takový pocit, že to Aragorn bral podobně.

Ne že bych neměla ráda zemi, ve které mám jednoho dne vládnout. Ale je přece jen trochu nudné strávit prázdniny s tátou a babičkou, když byste je mnohem radši trávili s novorozeným bratříčkem, nemluvě už o KLUKOVI, co po nich odchází studovat na vysokou.

Ne že by Michael odjel na kolej někam pryč – dostal se na Kolumbijskou, která je zrovna tady na Manhattanu, i když trochu blíž centru. Vlastně je mnohem dál, než se já normálně dostanu. Byla jsem tam jen jednou, když jsme si dali u Sylvie smažené kuře a lívanečky.

Ale stejně. Když jsem ještě byla v Genovii, minulý týden, napsala jsem pro paní Martinezovou tenhle životopis. Doufám, že v něm pozná spřízněnou duši milovníka literatury a psaní:

Sekretariát Její královské Výsosti princezny
Amélie Renaldo

MŮJ ŽIVOTOPIS
Napsala Mia Thermopolisová

Jmenuji se Mia Thermopolisová. Je mi patnáct, narodila jsem se ve znamení Býka a jsem dědičkou trůnu Genovijského knížeotví (počet obyvatel: 50 000). Moje koníčky jsou: učit se od babičky, jak se má chovat princezna, dívat se na televizi, jíst venku (nebo si něco objednat domů), číst, psát pro školní noviny SŠAE Atom, a psát básně. Chtěla bych se stát spisovatelkou a/nebo psovodem-záchranářem, jako ti, co při zemětřesení hledají lidi pod troskami.

Ale pravděpodobně se budu muset stát vládkyní Genovie.

Tohle byla ta jednodušší část úkolu. Horší bylo vymyslet, co mám napsat o tom, co jsem se naučila během letních prázdnin. Chci říct, CO jsem se to teda jako naučila? Většinu června jsem strávila s mamkou a panem G. a pomáhala jim přizpůsobit se tomu, že v našem bytě žije kojenec. Pro ně to byla dost drastická změna, vzhledem k tomu, že byli celá léta zvyklí na to, že se naše domácnost skládá ze soběstačných dvounohých jedinců (teda až na Tlusťocha Louie, mého kocoura). Příchod nového člena rodiny, co se bude – nejmíň rok a možná i víc – pohybovat při zemi, mě přiměl uvědomit si všechny ty pro dítě nebezpečné věci, mezi kterými jsme žili. Jenomže se zdá, že mamce ani panu G. to nijak nevadí.

Proto jsem musela poprosit Michaela, aby mi pomohl zastrkat dětská chránítka do všech elektrických zásuvek a dětský pojistky do všech šuplíků, které byly nízko. Mamce se tohle vůbec nezamlouvalo, protože přes tu dětskou pojistku nedokázala vytáhnout ze spodní zásuvky mixér.

Ale jednou mi za to poděkuje. Totiž až si uvědomí, že je to jen a jen moje zásluha, že Rocky neutrpěl žádný strašlivý úraz mixérem.

Když jsme zrovna neinstalovali bezpečnostní prvky v našem bytě, moc jsme toho s Michaelem nepodnikali. Totiž, je spousta

aktivit, co můžou provozovat zamilovaný dvojice v létě v New Yorku: jezdit na lodičkách na jezírku v Central Parku, vozit se v kočáře po Páté avenue, navštěvovat muzea a na výstavách hltat poklady světového umění, chodit na operu do parku na Great Lawn, večeřet v těch kavárničkách se zahrádkama v italské čtvrti, atd.

Jenomže všechny tyhle aktivity jsou dost finančně nákladné (i když vám někde dají studentskou slevu), až na operu na Great Lawn, která je zadarmo. Jenomže se tam musíte dostat už tak někdy v osm ráno, abyste si hlídali místo, a všichni ti ujetí milovníci opery jsou hrozně popudliví, když se vaše deka náhodou dotkne jejich. A kromě toho, v opeře vždycky všichni nakonec umřou, a to já nesnáším skoro stejně jako to strkání s dekama.

A i když jsem princezna, musím vycházet s opravdu hodně omezeným rozpočtem, protože můj táta mi vyplácí směšně nízké kapesné dvacet dolarů týdně, prý kvůli tomu, abych nezačala jen chodit z večírku na večírek (jako jisté osoby, které bych mohla jmenovat) a kupovat si takové věci jako kožené minisukně a heroin.

A Michael sice chodil na brigádu do prodejny Apple v SoHo, ale všechny vydělané peníze si šetří. Chce si koupit Logic Platinum, což je hudební software, který mu umožní skládat dál písničky, i když jeho skupina Skinner Box je teď u ledu, protože se její členové rozprchli po celé zemi na různé školy a rehabilitační kliniky. Michael by si chtěl taky koupit Cinema HD – což je televize s třiadvacetipalcovou plochou obrazovkou, která jde pouštět s Power Mac G5 – což je něco, co si chce taky koupit. Bude na to mít zaměstnaneckou slevu, ale stejně to všechno stojí tolik jako motorka Segway HT, kterou loudím na tátovi už bůhvíjak dlouho, a pořád bezvýsledně.

A kromě toho… není moc velká zábava projíždět se kočárem po Páté avenue s vaším klukem a VAŠIM BODYGUARDEM.

Takže když jsme nebyli u nás v bytě a neinstalovali dětské pojistky, trávili jsme červen většinou doma u Michaela, kde mohl Lars sledovat v televizi fotbal nebo si povídat s doktorkou a doktorem Moscovitzovými. Pokud teda zrovna nebyli u pacientů nebo na chatě v Albany. My s Michaelem jsme se zatím soustředili na to nejdůležitější: hraní Rebel Strike, abychom se stihli dostat na

co nejvyšší úroveň, než budeme 1. července krutě rozděleni mým otcem (což bylo přece jen lepší než původní DODG, Den odjezdu do Genovie, stanovený na 1. června).

Ale bohužel se ten smutný den stejně přiblížil a já byla přinucená strávit předešlé dva měsíce v Genovii, kde jsem zachránila zátoku (jestli všechno bude fungovat) před zaplevelením jedovatými řasami, které zavleklo do Středozemního moře Oceánografické muzeum sídlící v sousedním Monaku (ačkoliv to popírají. Ale stejně tak popírají, že princezna Stephanie řídila to auto, co se s ní a její matkou zřítilo z útesu. Tady to vidíte.).

Takže jsem nakonec začala psát o tom. Teda myslím jako pro paní Martinezovou. Totiž o tom, jak jsem tajně objednala (a nechala naúčtovat genovijskému ministerstvu obrany) a pak vypustila do Genovijské zátoky deset tisíc mořských šneků *Aplysia depilans*. Udělala jsem to hned potom, co jsem na internetu zjistila, že šneci jsou přirození nepřátelé jedovatých řas.

Fakticky nechápu, proč to všechny tak rozčílilo. Ty řasy dusily mořské chaluhy, které jsou potravou pro stovky mořských živočichů v zátoce! A ti šneci jsou stejně jedovatí jako řasy, takže to není tak, že by je tam v moři něco snědlo a tak se narušil přirozený potravinový řetězec. Ne, umřou přirozenou smrtí, až dojde přirozený zdroj jejich potravy – teda ty řasy. Pak se život v zátoce vrátí zase k normálu. Tak proč kvůli tomu všichni tak vyváděli?

Vážně, jako by si snad mysleli, že jsem si tohle všechno předem naplánovala. Člověk by měl skoro pocit, že lidi zapomínají, že nejsem normální puberťačka, kterou zajímají jen večírky a reality show, ale že jsem opravdu nadaná, a taky talentovaná. No, svým způsobem.

Z vyprávění jsem vypustila tu část, jak z těch šneků všichni šíleli. Ale stejně si myslím, že by to na paní Martinezovou mohlo zapůsobit. Chci říct, že jsem tam použila pár literárních aluzí a parabol a tak. Možná, že se mi s její pomocí podaří tenhle rok napsat do školního časopisu něco lepšího než jen články o nabídce školní jídelny. Nebo možná začnu psát román a pak ho vydám, jako ta holka, co jsem o ní četla v novinách – vydala takovou tu sžíravě ironickou sondu do života jejich školy a pak s ní všichni spolužáci

přestali mluvit a ona musela odejít ze školy a začít studovat online nebo co.

No, i když tohle by se mi vlastně moc nelíbilo.

Ale vůbec by mi nevadilo, kdybych už nemusela v novinách rozebírat bifteky.

Ale ne! Lilly mi už zase píše! Copak si nevšimla, že je po jedenácté? Potřebuju si už jít lehnout, abych zítra vypadala co nejlíp kvůli –

Ha. Málem jsem napsala kvůli Michaelovi. Jenomže já ho přece zítra ve škole neuvidím!

Tak proč bych se měla starat o to, jak vypadám?

TLouie: Co chceš?

Feminist: Panebože, pořád uražená? Mluvilas už s bráchou?

TLouie: Jo.

Feminist: Z vás dvou by se jeden pozvracel. Ale to ty víš, viď?

Chudák Lilly. Chodila s Borisem strašně dlouho. Ještě si nedokázala zvyknout na to, že nemá žádného přítele, co by jí večer zavolal a popřál jí dobrou noc. Ne snad, že by Michael už šel do postele, když mi volal, ale věděl, že já jo. On nemusí chodit spát tak brzo – protože i když si tenhle semestr zapsal osmnáct hodin, aby absolvoval za tři roky místo za čtyři a šel na postgraduál, když já nastoupím na vysokou, takže bychom mohli pracovat společně pro Greenpeace a zachraňovat velryby – vybral si naschvál jenom ty předměty, kde začínají přednášky až od deseti, takže se může normálně vyspat.

Muže, který dokáže plánovat s takovou rozvahou, prostě musíte obdivovat. Já si nedokážu předem rozmyslet ani to, co budu mít ten den k obědu, takže to na mě dělá fakt dojem.

Michael je v plánování nepřekonatelný. Na svou kolej na Kolumbii se po víkendu dostane už za půl hodiny, protože to má všechno předem promyšlené. Byla jsem tam s ním a jeho rodiči, pomáhat mu při stěhování, no a taky, víte, podívat se, jak bude

vypadat jeho pokoj, a hlavně to byla první příležitost, kdy jsme se spolu mohli vidět po mém návratu z Genovie a tak. Nevím, jaký má Kolumbie rozpočet na ubytování studentů, ale nebyla jsem z toho zrovna odvázaná. Michaelův pokoj je taková čtvercová komora s výhledem do větrací šachty.

Ne snad, že JEMU by na tom záleželo. Záleží mu jenom na tom, aby tam měl dost elektrických zásuvek a připojení na síť. Dokonce se ani nepodíval do koupelny, aby zjistil, jestli je tam ve sprše takový ten smradlavý vinylový závěs, anebo ten ještě smradlavější gumový (podívala jsem se za něj: gumový. Brrr!) Kluci jsou fakt divný.

Michaelova spolubydlícího jsem neviděla, protože se ještě nenastěhoval, ale podle cedulky na dveřích se jmenuje Doo Pak Sun. Vážně doufám, že Doo Pak bude milý a nebude mít alergii na kočičí chlupy nebo tak něco. Protože mám v plánu zdržovat se v jejich pokoji HODNĚ často.

No prostě… bylo mi Lilly strašně líto, že nemá žádný opravdový vztah a tak, takže jsem ji chtěla trochu povzbudit a rozveselit.

TLouie: Asi je fajn, když máš teď byt sama pro sebe, co. To jsi přece vždycky chtěla, no ne? Nikdo ti teď nevypíje všechen SunnyD a nesní všechny medové lupínky.

Feminist: To určitě! Musím teď dělat všechny svoje domácí práce, co jsem měla na starosti, a Michaelovy taky. A kdo myslíš, že má teď na krku Pavlova?

TLouie: Vždyť ti za to Michael platí.

Feminist: Jenom dvacet babek týdně. Hele, ty si sakra zasloužím! Stejně je to sotva dolar za jedno sebraný novinko.

TLouie: Fůůůj!

Feminist: To je fuk. Vsadím se, že ty sbírání Louieových hovínek miluješ.

TLouie: Tlouštík Louie má stejně roztomilá hovínka, jako je sám. A Rocky taky.

Feminist: Tak kdo je tady fůůůj, obsesivní dudlíkářko?!?

TLouie: Tohle budu ignorovat. Hele, myslíš, že dr. Guptová napsala do svého dopisu tu pasáž o tom, jak je zakázané nosit pod sukní od uniformy šortky, kvůli tomu, že Lana vloni pořád nosila pod uniformou Joshovy šortky z lacrossu? Víš, aby dala všem najevo, že Josh je její majetek?

Feminist: To nevím a je mi to fuk. Poslouchej, zítra…

TLouie: Co?

Feminist: To je vlastně jedno. Spi sladce.

TLouie:?????????

Feminist: účastník odpojen

Vážně. Už teď vám můžu garantovat, že druhák nebude zrovna procházka růžovým sadem.

Úterý, 8. září, třídnická hodina

PANEBOŽE.

Já to věděla. Věděla jsem, jak depresivní bude vrátit se zase do školy. Totiž, vrátit se po prázdninách do školy je vždycky na nic…, ale bez Michaela už je to na nic totálně.

Bylo fakt smutné, když jsme se ráno zastavili před Lillyiným domem a Michael, který by nás vyhlížel s dorůžova vyholeným krkem, nikde. Místo toho tam stála jen Lilly. Nebyla namalovaná, ve vlasech měla napícháno asi tisíc sponek a místo kontaktních čoček jí už zase seděly na nose brýle. Lilly se od té doby, co ztratila svou Opravdovou Lásku, vůbec neobtěžuje s tím, jak vypadá. Grandmère by padla DO MDLOB.

Heleďte, já mám ještě míň důvodů než Lilly dávat si na sobě záležet, ale aspoň jsem si ráno umyla vlasy. Chci říct, já přece kluka pořád *mám*, jenom je na koleji. To Lilly by se měla snažit, aby potkala muže svých snů.

Jenomže kdyby ho potkala, tak od ní uteče rychlejc než posluchači od toho posledního cédéčka Britney, pokud se ta holka aspoň nebude SNAŽIT vypadat trochu atraktivněji.

Ale zatím jsem jí nic neřekla, protože to není zrovna věc, kterou byste chtěli slyšet hned po ránu. A kromě toho, jak mi Lilly připomněla, máme obě první hodinu tělák. A kdo by se sprchoval PŘED tělákem, když po něm musí do sprchy znova?

Tenhle názor má něco do sebe.

Ale stejně si myslím, že Lilly svýho rozhodnutí nesprchovat se litovala hned ve chvíli, kdy jsme před školou vystoupily z limuzíny – a tam, před SVOU limuzínou, stála Tina Hakim Baba. Hned začala povykovat: „Jé, holky, to je tak skvělý, že vás zase vidím!“ Taktně se přitom nezmínila ani o Lillyiných brýlích, ani o sponkách ve vlasech, a začaly jsme se objímat, a pak z Tinina auta vystoupil nějaký kluk a mně se mihlo hlavou, *hm, ten je teda fakt moc pěknej*, protože i když jsem zadaná, nejsem SLEPÁ, chápete, a tohle byl vysoký, hubený blonďák a vůbec…

… a pak se natáhl k Tině a vzal ji za ruku a já si uvědomila, že je to BORIS PELKOWSKI!!!!!!!!!!!!!!!

Z BORISE PELKOWSKÉHO SE STAL PŘES LÉTO FRAJER!!!!!!!!!!!!!!!

Vím, že to zní naprosto šíleně, ale fakticky se to nedá vyjádřit nijak jinak. Tina nám řekla, že Borisovi poradil jeho učitel na housle, že bude mít při hraní větší výdrž, když začne posilovat s činkama, a tak Boris začal zvedat… no, a řekla bych, že nabral tak dobrých patnáct kilo nefalšované svalové hmoty.

Navíc byl na laserové operaci s očima, kde mu odstranili krátkozrakost, protože mu brýle vadily při hraní.

Kromě toho taky přes léto hrozně vyrostl, protože teď je stejně velký jako Lars a má skoro tak široká ramena jako on.

Plus – jeho bezvýrazné vlasy teď hrajou neuvěřitelnými blond odstíny. Tina tvrdí, že to je od sluníčka v Hamptons.

Vážně – vypadá, jako by byl v tom televizním pořadu *Vypadáš skvěle* a nechal se totálně předělat.

Až na to, že při předělávce vynechali to zastrkování svetru do kalhot. To byla vlastně jediná věc, podle které jsem ho poznala. No, a taky pořád ještě dýchá pusou. Vážně, málem jsem upadla, když jsem mu říkala: „Ahoj, ty jseš – BORIS?!?“

Ale MŮJ úžas nebyl vůbec ničím ve srovnání s LILLYINÝM! Zírala na něj bez dechu asi tak minutu, zatímco Boris hlaholil: „Ahoj, čau, holky, jak se máte?“ – a dokonce i HLAS se mu změnil! Má ho teď nějak hlubší, jako ten kluk, co hraje ve filmu Harryho Pottera.

Když to Lilly uslyšela, rozhlédla se kolem sebe, pak se podívala na Borise, došlo jí, kdo to je…

…a beze slova se rozběhla ke dveřím školy.

Pak jsem ji před zvoněním našla v umývárně, kde si nanášela na rty trochu lesku. Taky si nasadila kontaktní čočky a vytahala si z vlasů aspoň část sponek.

Když Lilly utekla, chňapla jsem Tinu a zasyčela na ni: „BOŽE NA NEBI, COS TO S BORISEM PROVEDLA???“ Šeptem, protože jsem nechtěla, aby to slyšel on.

Ale Tina přísahala, že ona s tím nemá nic společného. Navíc mi zakázala, abych se o něčem před Borisem zmiňovala, protože ten kluk nemá vůbec ponětí, že se z něj stal frajer. Tina se to před ním

snaží zatajit, protože má strach, že až si to sám uvědomí, okamžitě ji opustí kvůli nějaké hubenější holce.

Jenomže Boris by nic takového neudělal. Nedá se přehlédnout, jak se mu rozzáří oči láskou pokaždé, když se na Tinu podívá. Zvlášť když teď nemá ty tlusté brýle, je to vidět naprosto jasně!

Ježíšikriste, koho by napadlo, že se někdo může tolik změnit jen za pár měsíců?

Ovšem, když o tom člověk začne trochu uvažovat, Tina má fakt důvod se o svého kluka bát, protože co odešli loňští maturanti, ve škole je najednou hrozná SPOUSTA super holek bez přítele. Třeba taková Lana Weinbergerová. Ne že bych si snad myslela, že by Boris stál o Lanu. Ale úplně jasně jsem viděla, jak se na něj za fontánkou usmívá tím způsobem: *Ahoj! Pojď sem*, než si uvědomila, kdo to je, a i když se jí už už ohýbal prst, aby Borise přivolala, tak se nakonec místo toho dotkla krku, jako by se jí z něj dělalo na zvracení.

No, je vidět, že NĚKDO se přes léto nezměnil vůbec.

Shameeka tvrdí, že slyšela, že se Lana a Josh definitivně rozešli. Jejich láska zřejmě neprošla zatěžkávací zkouškou odloučení, protože Lana trávila léto v domě svých rodičů v East Hamptonu a Josh byl v Southamptonu, a ty čtyři míle mezi nimi asi byly moc. Zvlášť když Josh už byl jednou nohou v Yale a v létě se prý na Long Islandu začaly nosit bikiny na šňůrky.

No teda – pardon! Co jsou čtyři míle? Nic, vůbec nic. Co takhle čtyři TISÍCE? Protože tak daleko je Genovie od New Yorku, a my s Michaelem spolu stejně po prázdninách pořád chodíme.

Chudák, chudák Lana. Je mi jí vážně líto. NE! Není! Poprvé v mém životě je to tak, že já s někým chodím a Lana ne, a i když je neprinceznovské radovat se z cizího neštěstí, mám chuť na ni udělat kiš, kiš.

Další plus toho, že Josh je pryč, je fakt, že letos se konečně dostanu ke své skříňce, protože mi ji neblokují Lana s Joshem, propletení jako svlačec, a nepokoušejí se nacpat si jazyky navzájem až do hlavy.

I když musím připustit, že ten kluk, co má teď Joshovu starou skříňku, vypadá fakt moc dobře. Nejspíš je tady na výměnném pobytu, protože jsem ho ještě nikdy neviděla. A z prváku není – má

bradu a krk porostlé hustým strništěm. V osm ráno! A taky mu byl v hlase znát dost silný jihoamerický přízvuk, když mi řekl: „Ježíš, promiň!“ po tom, co mi nalil půlku kelímku kafe do boty, jak se pokoušel vytáhnout ze skříňky bágl s věcmi na tělák. Stejný přízvuk měl ten kluk, co s ním chtěla utéct Audrey Hepburnová ve *Snídani u Tiffanyho*, než se vzpamatovala (nebo zbláznila, podle názoru Grandmère).

Tohle je taková nuda, sedět tady a poslouchat jedno oznámení za druhým. Odpoledne bude nějaké shromáždění, takže máme zkrácenou sedmou hodinu. A co jako? Pan G. (FRANK. FRANK.) vypadá stejně unaveně jako já. Přísahám, že miluju Rockyho celou svou duší – dokonce skoro stejně jako Tlusťocha Louie –, ale to dítě má teda plíce! Vážně, prostě odmítá usnout, dokud mu někdo nezazpívá.

Což je sice fajn během dne, protože, víte, od té doby, co jsem viděla *Křižovatky*, si občas lámu hlavu s tím, co bych jako dělala, kdybych si musela vydělávat při karaoke zpěvem na to, abych měla na motel, a Rockyho posedlost zpěvem je aspoň příležitostí vyzkoušet si různé žánry. Myslím, že „Milkshake“ už umím skvěle, takže teď to zkouším i s „Man! I Feel Like a Woman“ od Shanii Twain.

Ale když se probouzí s řevem uprostřed noci… ach jo. A i když Lilly tvrdí, že jsem jako červená panda – což teda vůbec není fér, protože já Rockyho neolizuju jako panda v tom seriálu *Animal Planet* –, v tu chvíli si chci jen zahrabat hlavu pod polštář a ignorovat to.

Jenomže nemůžu, víte? Protože přesně to dělají u nás doma všichni. Mámina teorie totiž pořád je, že když ho vždycky zvedneme z postýlky a zpíváme mu, tak ho jenom rozmazlujeme.

Ale moje teorie je, že by nebrečel, kdyby mu nic nechybělo. Co když si ucpal pusinku polštářem a DUSÍ SE??? A jestli se na něj nikdo nepůjde podívat, bude do rána MRTVÝ!

Takže se musím vyhrabat z postele a zazpívat mu tu nejkratší písničku, kterou znám – Jewel, „Yes U Can“ – a když začne zabírat, odplížit se zpátky do pokoje a snažit se usnout, než Rocky spustí znova –

TÝÝÝJOOO! Zabzučel mi mobil! Esemeska od Michaela!

HODNEĚ STESTI PRVNI DEN. TVUJ M.

Přivstal si, aby mi mohl popřát hodně štěstí!!! Může snad někdo chodit s lepším klukem?

Úterý, 8. září, tělák

Já chápu, že z obezity se v USA stává epidemie a tohle všechno. Chápu, že průměrný Američan je o deset kilo těžší, než by měl vážit podle svého BMI, a že se všichni potřebujeme víc hýbat a míň jíst.

Ale vážně, copak něco z toho může být omluvou pro to, aby se mladé dívky nutily k tomu PŘEVLÉKAT SE, nemluvě už o SPRCHOVÁNI, ve společných šatnách? Neřekla bych! Vůbec ne!

Jako by nestačilo už to, že musím cvičit. A jako by nestačilo, že je to PRVNÍ PŘEDMĚT RÁNO. Jako by nestačilo, že se musím svlékat před hromadou skoro cizích holek.

Ne, já se musím svlékat před madam Lanou Weinbergerovou. Která má taky tělocvik první hodinu.

A která si neodpustí vykládat všem, kdo sedí kolem, zatímco si natahujeme cvičební úbory, že fakticky miluje moje kalhotky s princeznou Amidalou – které jsem si vzala jen proto, aby mi první den ve škole přinesly štěstí, i když to očividně neudělaly – takovým tím tónem, že je vám okamžitě jasné, že se jí z nich chce spíš zvracet.

A která se mě jízlivě vyptává, jestli Genovie prochází hospodářskou krizí, když si musím nakupovat spodní prádlo přes katalog. Jako by si všichni ostatní mohli dovolit nakupovat prádlo v Agent Provocateur jako Lana a Britney Spearsová!

Nenávidím ji.

Lilly mi poradila, abych to klidně pustila z hlavy. Protože Lana už „brzo dostane, co si zaslouží“. Tak jo. Ať už je to cokoliv.

Úterý, 8. září, angličtina

M. je úžasná, viď že jo? Tina.

Já vím! Kdy jsme naposledy měli učitelku, která nechodí v krimplenu?

Přesně! A ty její vlasy! Jak má na koncích takový ty střapečky!

Taky bych si to chtěla nechat udělat. Jako má Chloe ve *Smallville*.

Já vím! A ty brejle!

Kočičí oči! A osázené kamínkama! Může se snad víc podobat Karen O.?

Kdo je Karen O.?

Zpěvačka Yeah Yeah Yeahs.

Aha. Mně zase připomíná Maggii Gyllenhallovou.

Myslím, že se píše Gylenhaalová.

Panebože, vy trubky, je to Gyllenhaalová! Co kdybyste si přestaly dopisovat a sakra dávaly pozor?!? Chcete naštvat jedinou učitelku, která vypadá, že by nás mohla naučit něco užitečného?????? L.

Co je to dneska s Lilly?

Fakt nevím. Možná předmenstruační syndrom?

Aha, jasně. To je fuk. Maggiin bratr je ten týpek, s Kirsten Dunstovou, že jo?

JO!

Ten je tááááák krásnej!

Úterý, 8. září, geometrie

No jo. Tak jo.
Jdu na to. Jdu prostě na to.

Konverze:
Konverze podmíněného výroku, tvořená záměnou hypotéze a konkluze.

Protiklad:
Protiklad podmíněného výroku je vytvořen záměnou jeho hypotéze a konkluze a jejich následným popřením.

Inverze:
Inverze podmíněného výroku je vytvořena popřením jak jeho hypotéze, tak i konkluze.

Takže:
Logický ekvivalent:
Podmínění tvrzení: a → b
Protiklad tvrzení: ne b → ne a

Logický ekvivalent:
Konverze tvrzení: b → a
Inverze tvrzení: ne a → ne b

Pardon. COŽE?

Tak dobře. Nejspíš jsem příkladem výjimky z pravidel. Jestli se od lidí, co jim nejde algebra, dá čekat, že budou dobří v geometrii, pak bych měla já být v geometrii něco jako Stephen Šílenec Hawking. Ale hádejte co? Nerozumím z toho všeho ani SLOVU.

Plus pan Harding. Mohli jsme snad dostat většího kruťase? Už rozbrečel kvůli rovnoramenným trojúhelníkům Trishu Hayesovou, což je prakticky nemožné, protože je to jedna z Laniných nohsledek a já vím naprosto jistě, že je to robotka jako ta ženská v *Terminátorovi 3.*

Ke mně je sladkej, ale jenom proto, že můj nevlastní otec je jeho kolega. No, možná taky kvůli té záležitosti s princeznováním. Někdy vážně není na škodu, když za vámi v lavici sedí dvoumetrový švédský bodyguard.

Eulerův diagram = příbuznost dvou nebo více podmíněných výroků navzájem, vyjádřená kružnicemi

Úterý, 8. září, francouzština

Tak dobře. Aspoň mám JEDNU prima učitelku. Slečna Martinezová je prostě SUPER. Je úžasné, že je nám konečně nějaká kantorka tak věkově blízko, že ví o věcech jako jsou náramky s gumovými hroty, a zná *The OC*.

Když vybrala naše práce na téma, jak jsme strávili letní prázdniny, řekla: „Chtěla bych, abyste věděli, že za mnou můžete přijít s jakoukoli otázkou, nejenom s angličtinou. V první řadě jsme všichni LIDÉ, a teprve potom učitel a studenti. Takže pokud by bylo něco – COKOLIV –, o čem byste si chtěli popovídat, klidně se za mnou stavte. V mé třídě platí politika otevřených dveří, a jsem vám k dispozici, kdy budete potřebovat."

Páni! Učitelka, která se neztratí ve sborovně, sotva zazvoní na konec hodiny? Neuvěřitelné!

Jenom jsem zvědavá, jak dlouho slečně Martinezové politika otevřených dveří vydrží, protože na odchodu jsem si všimla, že se kolem jejího stolu tlačí asi deset lidí, aby si poplkali o svých osobních problémech. Úplně první ve frontě byla Lilly. Doufám, že jí slečna Martinezová poradí, aby celou tu záležitost s Borisem nechala plavat. Nechtěla jsem Tině nic říkat, ale jediný důvod, proč Lilly dneska tak vyšiluje, je letní proměna jejího miláčka, a ne nějaký premenstruační syndrom. S kým by taky nezamávalo, když se kluk, kterýho jste pustili k vodě, promění přímo před vašima očima v Orlanda Blooma?

Teda – kdyby Orlando Bloom neměl absolutně cit pro módu a dýchal pusou.

Doufám jen, že Lilly nevyčerpá slečnu Martinezovou natolik, že by už večer neměla sílu číst si naše slohy. Protože jsem si jistá, že až dočte ten můj, bude se hned shánět po nějakém literárním agentovi nebo tak a domluví mi vydání knížky. Uvědomuju si, že patnáct let je dost málo na to, aby člověk jednal s nějakým velkým vydavatelstvím a uzavíral smlouvy a tak. Ale s tím princeznováním jsem se taky vyrovnala, a myslím, že vážně dobře. Takže bych si určitě poradila i s kontraktem na pár knížek.

Mio – ve druhý řadě ode dveří, třetí sedadlo zpředu, kdo to je? Někdo nový? Kluk, nebo holka? Shameeka

Kluk! Má přece kalhoty!

Hm. To já taky. Nestačila jsem si ráno oholit nohy.

Aha. No jo.

Jo. Víš, koho myslím?

Jo, vím. Jak se jmenuje?

Perin. Aspoň tak nějak to znělo, když mademoiselle Kleinová četla prezenci.

A Perin je klučicí, nebo holčičí jméno?

To právě nevím. Proto se tě ptám!

Já při prezenci nedávala moc pozor. Říkala to mademoiselle Kleinová jako Pe-ran, nebo Pe-rín? Protože Perren, to je přece nějaký francouzský holčičí jméno, ne?

Asi jo, ale mademoiselle to nevyslovovala francouzsky. Prostě řekla Perin, anglicky, bez přízvuku.

Takže, jinak řečeno… je to záhada.

Přesně tak. Prostě bych ráda věděla, jestli je to hezký kluk, nebo…

Jasně. Už vím, co uděláme. Budeme ho/ji pozorovat, až půjde na oběd, a zjistíme, jestli si bude mýt ruce v klučicí, nebo v holčičí umývárně. Protože před obědem si jdou všichni umýt ruce a dát lesk na rty a tak.

Kluci ne.

Přesně. Takže když nepůjde do umývárny, je to kluk a můžeš po něm koukat.

No jo, ale co když je to holka, která si moc nepotrpí na čistotu a lesk na rty?

Ufff! Záhady jsou prima v knížkách, ale ve skutečném životě jsou fakt na pytel.

Úterý, 8. září, speciálka

PROČ? PROČ, PROČ, PROČ bych si měla myslet, že tenhle rok to bude lepší – až na to, že Michael bude v tahu –, už jenom proto, že se Lana a Josh nebudou cicmat před mou skříňkou?

Protože věci se mají tak, že když je Josh někde poblíž, Lana se nechá snadno rozptýlit a neútočí tolik na svoje oblíbené cíle.

Ale teď, když už v jejím životě není žádný muž, se může soustředit čistě jen na to, aby mě mučila. Jako například dneska na obědě.

V první řadě to byla všechno moje vina. Neměla jsem být tak hladová a stoupnout si podruhé do fronty na zmrzlinu. Vážně, jeden zákusek je na dívku s mojí konfekční velikostí až až.

Jenomže na tom salátu z tříbarevných fazolí bylo fakt něco divného. Řekli byste, že když investoři vrazili tolik peněz do všech těch bezpečnostních kamer, mohli nějaké obětovat taky na vylepšení podmínek v jídelně, aby studenti dostávali k jídlu něco poživatelného, místo rozmražených hotovek. Ale ne. Lilly to vystihla: zřejmě je pro ně důležitější zjistit, kdo típe cigarety o hlavu kamenného lva Joea, než zajistit nutričně hodnotnou výživu studentům.

No, takže jsem čekala u pultu, až dostanu druhou porci zmrzliny, a najednou jsem uslyšela svoje jméno. Tak jsem otočila hlavu a za mnou stály Lana a Trisha Hayesová, která vypadala, že se už úplně vzpamatovala z jízlivých poznámek pana Hardinga – aspoň natolik, aby se mohla přidat k Laně a k jejímu celoživotnímu úsilí zašlapat mě do země.

„Hele, Mio," ozvala se Lana, když jsem udělala tu chybu, že jsem se k ní obrátila. „Chodíš pořád ještě s tím klukem? Víš, s tím Michaelem, jak hrál v kapele?"

Mělo mě to napadnout. Lana se vůbec nesnažila chovat jako člověk po všech těch letech, kdy mě mučila. Měla jsem nechat zmrzlinu zmrzlinou a rovnou odejít.

Jenomže já si myslela – já vlastně nevím co! Ze je jí líto, co říkala ráno o mých kalhotkách. Napadlo mě – neptejte se mě proč –,

že se Lana přes léto taky změnila, jako Boris. Jenomže místo změny zevnějšku se proměnila vnitřně.

Měla jsem být chytřejší. Mělo mi dojít, že něco takového není možné, protože aby se Lana změnila uvnitř v srdci, musela by nejdřív nějaké SRDCE mít, což pochopitelně nemá. Ovšem mně to nedošlo, a tak jsem opatrně připustila: „Jo, Michael a já spolu pořád chodíme," a ona pokračovala: „Copak on nešel na vysokou?"

A já na to: „Jo, šel, na Kolumbii." A řekla jsem to tak nějak, já nevím, hrdě, protože můj přítel šel aspoň na univerzitu tam, kde oba bydlíme, na rozdíl od jejího exíka.

„No a už jste to dělali?" zeptala se Lana tak samozřejmě, jako by se ptala, jestli mám na vlasech melír.

A já vyhrkla: „Co jako?" protože, přísahám, v tu chvíli mi vůbec nedocvaklo, o čem ta holka mele. Chci říct, KDO se proboha lidí ptá na tyhle věci?!?!?!?

A Lana řekla: „TO, ty idiote," a podívala se na Trishu a obě se začaly hystericky chechtat.

Teprve v tu chvíli jsem si uvědomila, co tím jako myslí.

Přísahám, že jsem cítila, jak mi rudnou tváře. Vážně. Musela to být rudá přesně v tom stejném odstínu jako Lanin lak na nehty.

A než jsem se stačila v duchu zarazit, vyjelo ze mě takovým tím totálně zhroženým tónem: „Ne, jasně že ne!"

No, protože já BYLA zhrožená. Chci říct, tohle je něco, o čem se nebavím ani s nejlepší kamarádkou. Takže jsem nikdy nečekala, že bych se o tom měla bavit se svou úhlavní nepřítelkyní. Ve frontě na zmrzlinu.

Ale než jsem se stačila vzpamatovat z toho paralyzujícího úžasu, Lana pokračovala:

„No, jestli si ho chceš udržet, měla by sis s tím radši pospíšit," řekla, zatímco se Trisha za ní hihňala. „Protože vysokoškoláci čekají, že To jejich holka bude chtít dělat."

Vysokoškoláci čekají, že To jejich holka bude chtít dělat.

Tohleto mi Lana řekla. VE FRONTĚ NA ZÁKUSEK.

A pak, když jsem tam zůstala ochromeně stát a zírala na ni, mě poklepala po zádech a řekla: „Budeš si to brát, nebo sis to

rozmyslela?“ A já zjistila, že fronta se mezitím posunula a já stojím před pokladnou a v kalíšku v ruce mi taje zmrzlina.

Roztřeseně jsem podala pokladní dolar a vrátila se k našemu stolu, kde seděli Lilly a Boris a Tina a Shameeka a Ling Su. A tam jsem si dřepla a nepromluvila už ani slovo, dokud nezazvohilo na konec polední pauzy.

A vůbec nikdo si toho nevšímal.

Vysokoškoláci čekají, že To jejich holka bude chtít dělat.

Ze by to nakonec byla pravda? Chci říct, že jsem už viděla spoustu filmů a seriálů o tom, že vysokoškoláci fakt čekají, že To budou se svou holkou dělat. Jako třeba *Bratrský spolek* na MTV. Nebo *Jarní prázdniny*. Nebo *Pomsta křupanů*.

Jenomže kluci z koleje z těchhle filmů chodili s holkama, i co už byly taky na koleji. Nikdo z nich nechodil s druhačkou ze střední školy. Která brzo propadne z geometrie. A která je princeznou malého evropského knížectví. A která má dvoumetrového bodyguarda.

Ach panebože, je to pravda? Čeká snad Michael, že teď už se spolu budeme MILOVAT? Hned TEĎ?

Já jsem přirozeně taky čekala, že se spolu budeme milovat. JEDNOU. Ale myslela jsem si, že to JEDNOU nastane až v nějaké hodně, hodně vzdálené budoucnosti. Asi tak někdy v době, až spolu pojedeme s Greenpeace k moři bránit velrybářským lodím v lovu. Chci říct, že jsme spolu byli na druhé metě teprve jednou a stalo se to na maturitním plese, a navíc mám pocit, že z Michaelovy strany nešlo o úmysl, a taky jsem přitom nic necítila, protože moje podprsenka bez ramínek byla tak vyztužená, že se pod ni fakticky nešlo dostat.

Mám si snad myslet, že celou tu dobu, co spolu chodíme, ode mě Michael čekal, že TO budeme dělat? Ale já na TO ještě nejsem připravená. Nezdá se mi… totiž… nechci ani, aby mě Michael viděl v plavkách, natož pak ÚPLNĚ NAHOU –

PANEBOŽE!!!! Včera večer mě přece pozval, abych se v sobotu přišla podívat, jak si s Doo Pakem zařídili pokoj na koleji!!!!

Co když to ve skutečnosti byla pozvánka, abych TO s ním přišla dělat, a já to ani nepochopila, protože jsem v milostných záležitostech tak strašně nezkušená????

Co s tím mám dělat? Potřebuju si s někým promluvit, to je jasný. Ale s KYM? Nemůžu o tom mluvit s Lilly, protože Michael je její BRATR. A nemůžu o tom mluvit s Tinou, protože ta už mi několikrát řekla, že panenství je ten nejcennější dar, který žena může někomu věnovat, a že ona si ho proto bude šetřit pro prince Williama, který se bude smět oženit jenom s pannou.

Ale taky říkala, že už uvažovala o tom, že by svoje panenství věnovala Borisovi, pokud by se s princem Williamem nikam nedostala, až se bude blížit náš maturitní ples.

Nemůžu o tom mluvit s MÁMOU, protože ta se sotva dokáže soustředit na věci, které její soustředění vyžadují – jako péči o mého bratříčka –, takže to poslední, co potřebuje, je vyžadování pozornosti ze strany dospívající dcery, která si chce promluvit o sexu.

Kromě toho vím přesně, jak by zareagovala: objednala by mě u svého gynekologa. Pardon, ale… BLE.

A TÁTOVI samozřejmě taky nemůžu nic říct. Ten by nechal Michaela popravit před nastoupenou Genovijskou národní gardou.

A Grandmère? Ta by mě jen poklepala po hlavě a pak to vyslepičila všem, na koho by si jen dokázala vzpomenout.

Tak kdo mi zbývá? Já vám řeknu kdo:

MICHAEL. Promluvím si s Michaelem o tom, jestli se mám vyspat s Michaelem.

Bezva, co? Jsem snad cvok? Copak se můžu bavit s klukem o SEXU????? Nemůžu! A zvlášť ne s tímhle klukem!!!!

TAK CO MÁM DĚLAT?????????????

Panebože. Já z toho snad dostanu infarkt. Vážně. Srdce mi tlouklo asi tak miliónkrát za minutu a měla jsem pocit, že mi vybuchne v hrudi. Myslím, že bych si měla zajít na ošetřovnu. Myslím, že bych měla –

Paní Hillová se mě zrovna zeptala, jestli mi něco není. Vzhledem k tomu, že je tohle první den nového školního roku, ještě ji baví předstírat, že jí na nás vážně záleží. Dala nám napsat prohlášení o tom, jaký je pro tenhle školní rok náš cíl. Víte, jako v

jejím předmětu, ve speciálce. Nakoukla jsem přes rameno Borisovi a ten napsal: „Naučit se zpaměti *Houslový koncert A moll* Antonína Dvořáka a získat cenu Grammy jako můj vzor Joshua Bell.“

Upřímně – nezdá se mi, že by to byl zrovna realistický cíl. Ale Boris už teď vypadá stejně super jako Joshua Bell, takže to možná zvládne. Pokud tedy porota Grammy posuzuje i to, jak bezvadně uchazeči vypadají.

Pokusila jsem se nakouknout taky k Lilly, ale dělala s tím hrozné tajnosti. Zakryla si papír rukou a zasyčela na mě: „Odpal, dudlíkářko!“ Podle mě to bylo velice hrubé.

Pochybuju, že by se chovala tak neomaleně, kdyby tušila, jaká citová vichřice zmítá mým nitrem ohledně budoucnosti mého vztahu s jejím bratrem.

Protože jsem pořád nevěděla, co si mám zapsat jako svůj cíl – vlastně jsem ani nevěděla, proč mě tenhle rok zase zařadili do speciálky – napsala jsem jenom: „Napsat román a nepropadnout z geometrie.“

Nevěřím, že by si paní Hillová všimla, kdybych dostala srdeční záchvat. Nikdy si ničeho nevšimne. No, většinou je to proto, že nás prostě nechá a zaleze do sborovny. Ale stejně.

Odpověděla jsem jí, že mi nic není.

Ale popravdě řečeno, nebyla to ani trošku pravda. Díky Laně jsem spíš měla pocit, že už se snad nikdy v životě nevzpamatuju.

Úterý, 8. září, občanka

TEORIE VLÁDY: Božské právo

Vytvoření vl. je božským zásahem do lidských záležitostí. Vl. = propojení náboženského a světského. Lidé nemají odvahu kritizovat vládu, kterou vytvořil Bůh.

V křesťanských civilizacích se jednalo o vládu krále s požehnáním církve, monarcha byl právoplatným vládcem.

Ehm, jasně, ale podívejte se na Genovii. Tam dal trůn mé praprababičce Rosagundě italský král, a ne Bůh, kvůli tomu, že se na bitevním poli chovala chrabře. Nebo spíš i v posteli, abych byla přesná, když si vezmu, že právě v ní zabila smrtelného nepřítele svého lidu Alboina. Je fajn vědět, že aspoň někdo z naší rodiny si v posteli věděl rady, protože jinak mám pocit, že ode mě se v téhle oblasti nic moc čekat nedá, když si vezmu, jak nerada se koukám sama na sebe, když jsem nahá. Natož abych to dovolila někomu dalšímu.

Proti božskému právu vystupoval John Locke, filozof, 17. st. Jeho teorie: Vláda je legitimní, jenom pokud ji podporuje lid, jemuž má vládnout.

Ha! Trefa, Johne Lockeu! Všichni ti králové a faraóni, co! vykřikují, že je na trůn posadil Bůh, by se měli jít léčit na psychiatrii. Tys jim to natřel!!!

Úterý, 8. září, zeměpis

Bezva. Jako bych už tak neměla zkažený den. Hádejte, vedle koho sedím na zemák v tomhle pololetí? Schválně, co myslíte, jaké písmeno je v abecedě hned před T? Jo, je to tak, S. Kenny Showalter.

Fakticky. To mám na dnešek tak strašně špatnou karmu, nebo CO se to děje?

Boris očividně není sám, kdo přes léto vyrostl. Kenny se taky o pár centimetrů vytáhl. Jenomže na něm není vidět, že by zvedal nějaké činky. Takže na rozdíl od Borise nevypadá jako Legolas, ale jako ten strašák vran z *Čaroděje ze země Oz*.

Jenže tomu neodstávaly uši.

No, ale na rozdíl od strašáka má Kenny mozek. Takže si moc dobře pamatuje, že my dva jsme spolu začali chodit. A že jsem mu dala kopačky, abych mohla začít chodit s Michaelem. No, vlastně Kenny dal kopačky mně. A zřejmě mu dělá radost, když mi to může v jednom kuse připomínat: „Mio, doufám, že už jsi se zbavila osobních výhrad proti mně a dokážeš si se mnou vytvořit vztah na profesionální rovině."

Odpověděla jsem mu, že taky doufám. Popravdě řečeno mě napadlo, že kdybych pořád ještě chodila s Kennym a Lana mi řekla něco o tom, že bych se s ním měla vyspat, vysmála bych se jí do tváře.

Jenomže s Michaelem… je to něco jiného.

Ale na druhou stranu, co může taková Lana vědět o vysokoškolácích? Totiž, vždyť taky nikdy s žádným nechodila! Třeba je s Michaelem totálně vedle. TOTÁLNĚ VEDLE.

Kdyby mě to tak napadlo včas! Kdybych jí to tak dokázala tam ve frontě vpálit do tváře!

Kenny se mě právě zeptal, jestli mám v tomhle pololetí v úmyslu psát si celou hodinu do deníku a nechat všechnu práci na něm, jako jsem to dělala v prváku, když jsme spolu seděli na laborky. Pardon, ale mám pocit, že tady někdo přepisuje historii. Já přece NEPSALA celý prvák do deníku!

No tak jo, dobře, možná PSALA. Jenže Kenny mi nabízel, že všechno udělá sám! A že to pak zapíše. Totiž, on tohle přece miluje! A taky mu to jde samo.

Radši přestanu psát, nebo si Kenny bude myslet, že od něj zase chci nějaké laskavosti. A pak TO se mnou bude chtít na revanš DĚLAT.

FFFFFFFFůůůůůůůůůůůůůůůůJJJJJJJJJJJJJJJJJJJJ!!!!!!!! |

OBĚŽNÁ DRÁHA
DLOUHODOBÉ ZMĚNY SYSTÉMU

1. Tvar oběžné dráhy není trvale kružnice – opisuje krajní elipsu za asi 100 000 let
2. Uhel sklonu osy – pohybuje se od 22 do 24 stupňů za 48 400 let
3. Precese – 21 000 let

DOMÁCÍ ÚKOLY

Tělák: nic
Geometrie: cvičení str. 11 – 13
Angličtina: str. 4 – 14, Strunk a White
Francouzština: *écrivez une histoire*
Speciálka: nic
Občanka: Z čeho vychází teorie o božském právu vlády?
Zemák: 1. lekce, definovat perigeum/apogeum

Úterý, 8. září, shromáždění

Vážně by se měl přijmout nějaký dodatek k ústavě, kterým by se zakazovala školní shromáždění na středních školách. Fakticky.

Protože to je nejenom strašné plýtvání časem a vším (jen si vzpomeňte, kolikrát jste takhle seděli a poslouchali nějakého ochrnutého chlápka, co vám vykládal, jak by si přál, aby se nikdy ani nedotkl alkoholu? No jasně, ale my to přece VÍME!!!), ale začínám si skoro myslet, že shromáždění hlavně slouží učitelům k tomu, aby si mohli odpočinout od učení. Zrovna teď vidím paní Hillovou, jak stojí u vchodu do tělocvičny a kouří cigaretu. Zřejmě není schodiště před vchodem jediným místem, kam by měli namontovat bezpečnostní kamery.

A pak, kdykoliv naženete do jedné místnosti stovky puberťáků, koledujete si o potíže. Ředitelka Guptová už musela několikrát zaječet na holky z lacrossového týmu, co se pokoušely shodit švédskou bednu na partu z dramatického kroužku, která jim nic neudělala. Jenom, no vždyť víte, jsou od pohledu divní. Všechny ty holky z dramaťáku nosí černé přelivy a piercing na obličeji.

A viděla jsem taky skupinku z počítačového kroužku, co seděla pod galerií. Tvářili se tak, že se to nedá nazvat jinak než zlověstně. Vypadali, jako by tam ve stínu balkonu zrovna dávali dohromady smrtícího robota, který se co nevidět ujme vlády nad světem a nastolí všeobecný teror.

Ředitelka Guptová zrovna vykládá, jak je ráda, že nás všechny zase po prázdninách vidí. Lillyina ruka vystřelila vzhůru, a ředitelka ji okřikla: „Teď ne, Lilly!“ a vrátila se k projevu. Lilly si vedle mě něco mumlá pod fousy.

Tina, která sedí z druhé strany, hraje s Borisem šibenici. Zatím uhodla jenom písmeno E, takže jejich papír vypadá asi takhle:

_ _ _ _ _ _ _E_ _

Nemůžu uvěřit, že ji to ještě nenapadlo! Ale pomáhat jí nebudu. Co dělá se svým klukem, to je její věc. Jako to, co dělám já s MÝM klukem, je zase MOJE věc. Nebo teda to bude moje věc, vzhledem k tomu, že s ním zatím nic nedělám. A ani nechci. Což bude zřejmě kolosální problém, který vyústí v to, že se se mnou Michael nakonec

rozejde kvůli nějaké vysokoškolačce, která To s ním bude chtít Dělat.

Ale proč bych To s ním vlastně neměla dělat? Lidi To dělají v jednom kuse. Chci říct, kdyby To máma s tátou nedělali, tak bych tady dneska nebyla –

Bezva. Tak teď se mi fakticky zvedá kufr. Jak můžu myslet na něco takového? Na mámu a tátu, jak To dělají. Fuj. Fuj fuj fuj fuj fuj. To je ještě horší než myslet na to, jak To dělají máma a pan G.!

Ne, teď už ale doopravdy začnu zvracet. Tohle je tak NAPROSTO FUUUUJ!!!!!!!!

Ředitelka Guptová pořád blábolí o těch úžasných mimoškolních aktivitách na Albertu Einsteinovi a jak bychom se všichni měli snažit, abychom je co nejvíc využívali. Lilly se zase přihlásila a Guptová ji zase okřikla: „Teď ne, Lilly!“ Nikdo jiný ji ale evidentně neposlouchal.

Tina uhodla další písmeno. Teď tam má:

_ _ _ _ _A _E_ _

Boris přimaloval k tělu oběšence dvě ruce. Proč nezkusí L? Hrozně mě to rozčiluje.

Teď začala Guptová představovat různý kroužky a jejich členy, aby nám názorně předvedla, kolika mimoškolními aktivitami se SŠAE může pochlubit. Ukázalo se, že ten nový kluk, co zdědil skříňku po Joshovi a vylil mi do boty kafe, je výměnný student z Brazílie a jmenuje se Ramon Riveras. Bude chodit na fotbal.

To budou všechny fotbalové fanynky štěstím bez sebe. Zvlášť pokud tým vyhraje a Ramon Riveras si svleče tričko a bude s ním točit nad hlavou, jak to dělával Josh.

Ramon seděl s Lanou a Trishou a dalšími školními hvězdami. Jak se mu to tak rychle povedlo? Chci říct, vždyť ani není z naší země! Jak to, že za tak krátkou dobu už stačil nejen zjistit, kdo je na škole populární, ale i dát se s nimi dohromady a sednout si na jednu lavičku? Je snad školní oblíbenost něco, s čím se člověk už narodí? Něco, co ostatní okamžitě vycítí?

Teď ředitelka Guptová vykládá o školním výboru, jak bychom se měli všichni zapojit do jeho práce, jak je to báječná příležitost k tomu projevit školního ducha, a že to vypadá dobře v posudku pro

přijímací komisi na vysoké. Líčí to tak, jako by ve výboru mohl pracovat každý, kdo po tom zatouží. Což je pitomost, protože každý přece ví, že volby do školního výboru vyhrávají jen ti oblíbení. Lilly kandidovala vloni, ale neuspěla. A její protikandidátka nebyla zdaleka tak chytrá jako ona – porazila ji Nancy di Blasiová, kapitánka roztleskávaček (a poradkyně Lany Weinbergerové při jejích zlotřilostech). Nancy věnovala většinu sil na pořádání prodeje domácích cukrovinek, aby si její tým vydělal peníze na výlet do Six Flags, místo aby lobbovala ve výboru za uskutečnění školních reforem.

„Máme nějaké nominace na post předsedy studentského výboru?“ chtěla vědět Guptová. Lillyina ruka vlála ve vzduchu, ale ředitelka se ji tentokrát rozhodla ignorovat.

„Nikdo?“ vykřikla. „Nikdo nemá žádný návrh?“

Tina právě zamumlala k Borisovi: „Je tam Y?“

„Prokristapána.“ Už jsem to nemohla vydržet. Možná proto, že jsem byla celá rozhozená z hrozby deflorace. Nebo z toho, že já už šibenici se svou láskou při studentských shromážděních hrát nemůžu. Každopádně jsem Tině vytrhla tužku a pokračovala jsem. „Je to JOSHUA BELL, chápeš? Joshua Bell!“

Tina vydechla: „No jo! Máš pravdu!“

Ramon Riveras se něčemu chechtal. Něčemu, co mu Lana šeptala do ucha.

Lilly už třepala rukou tak, jako by se zbláznila. Ředitelka Guptová nakonec neměla na vybranou. „Lilly, už jsme o tom mluvily vloni. Sama sebe do studentského výboru navrhnout nemůžeš. Musel by tě nominovat někdo jiný.“

Lilly se postavila a nahlas pronesla: „Já letos nechci navrhnout sama sebe, paní ředitelko. Chci nominovat Miu Thermopolisovou!“

Úterý, 8. září,

v limuzíně cestou do hotelu Plaza

Vážně. Proč s ní vůbec kamarádím?

Úterý, 8. září, Plaza

První hodina princeznování v novém školním roce, a díky Bohu – Grandmère visí na telefonu. Jenom po mně švihla prsty a ukázala na místo u konferenčního stolku uprostřed pokoje. Šla jsem dál a tam jsem to všechno našla: faxy a dopisy se stížnostmi od různých členů Francouzské vědecké společnosti a Monackého oceánografického institutu.

Eh. Mám pocit, že je ty šneci tak nějak rozzuřili.

Ale co! Jako kdybych zrovna teď neměla MNOHEM větší problémy než bandu šílejících mořských biologů. Heleďte, tak zaprvé, když si chci udržet svého kluka, nejspíš TO s ním budu muset DĚLAT. A jako by už to samo o sobě nebylo dost hrozný, byla jsem NOMINOVANÁ NA PŘEDSEDKYNI ŠKOLNÍHO VÝBORU.

Vážně nechápu, na co při tom Lilly myslela. Copak ji mohlo jen na chvíli napadnout, že tam zůstanu jen tak sedět a pokyvovat hlavou jako „Hm, hm, předsedkyně výboru, dobrá, proč ne.“ Jenomže, chápejte, já jsem přece dědička trůnu evropského knížectví! *To není, jako bych neměla vůbec nic na práci.*

NEBO CO!!! Chňapla jsem ji za svetr a stáhla do židle a vyjela na ni: „Co si sakra myslíš, že děláš, Lilly??????“ Potichu, jasně, jenomže se k nám stejně v tu chvíli obrátil úplně každý, kdo zrovna seděl v tělocvičně. Zírali na nás úplně všichni, včetně Perin/a a Ramona Riverase a toho kluka s alergií na kukuřici, o kterém jsem si myslela, že už odmaturoval. Ale asi ne. „Neboj,“ zašeptala Lilly. „Mám plán.“ Součástí toho plánu očividně bylo nakopnout Ling Su ostře do holeně, když se Guptová zeptala: „Nějaké další návrhy?“ a Ling Su vyjekla: „Ano, já mám návrh, paní ředitelko!“

Nedokázala jsem uvěřit tomu, že se to opravdu stalo. Bylo to jako noční můra, nebo ještě horší, protože v žádném mém špatném snu se určitě nevyskytoval ten kluk, co nesnáší kukuřici.

„Ale já –,“ začala jsem protestovat, ale vtom Lilly kopla do holeně FAKT HNUSNĚ pro změnu mě.

„Mia Thermopolisová přijímá nominaci!“ vykřikla na ředitelku místo mě.

Ta se tvářila, že tomu taky nemůže uvěřit, ale řekla: „Tak dobrá, když myslíš, Mio," ale na mou odpověď nečekala.

Dál už si pamatuju jen to, že vzadu vyletěla Trisha Hayesová a zaječela: „Já nominuju do studentského výboru Lanu Weinbergerovou!"

„No ano, to je krása," zajásala Guptová, když Trishinu nominaci na Lanu podpořil i Ramon Riveras – ale až po tom, co do něj Lana dloubla loktem, a to sakra ostře, nebo to tak aspoň zdálky vypadalo. „Ještě někteří studenti z prvního a druhého ročníku by chtěli přispět se svou nominací? Ne? Dobrá. Budu si vaši apatii dobře pamatovat. Takže Mia Thermopolisová a Lana Weinbergerová jsou kandidátkami na místo předsedkyně studentského výboru. Dámy, doufám, že budete ve volebním klání bojovat čestně. Volby se uskuteční příští pondělí."

A bylo to. Jsem navržená na předsedkyni výboru. Proti Laně Weinbergerové. Jsem mrtvá.

Lilly mi nepřestávala hučet do ucha, že ne. Tvrdila mi, že má plán. To, že Lana půjde proti mně, v plánu nebylo –

„Nemůžu věřit, že na to kývla," prohodila Lilly, když jsme vycházely z tělocvičny. „Udělala to jenom proto, že na tebe žárlí." – ale Lilly byla přesvědčená, že to nevadí, protože Lanu všichni nenávidí a nikdo ji volit nebude.

Jenže není pravda, že by Lanu všichni nenáviděli. Naopak, Lana je jedna z nejpopulárnějších holek na škole. *Všichni* budou volit ji!

„Ale Mio, ty jsi upřímná a máš dobré srdce," prohlásil Boris. „Lidé, kteří jsou čistí a mají dobré srdce, vždycky nakonec zvítězí nad zlem."

Hm. Jasně. V knížkách jako je *Pán prstenů*, když už to mám říct na plnou pusu.

A že jsem čistá? Čistá panna, jo? Tak to bude ten důvod, proč brzo přijdu o svého kluka.

A kromě toho, historie je plná příkladů toho, jak volby většinou vyhrávají ti, co nejsou čistí a nemají dobré srdce.

„Nebudeš muset ani hnout prstem," ujišťovala mě Lilly, když mi Lars pomáhal do limuzíny, aby mě odvezl za babičkou. „Povedu

tvou volební kampaň. O všechno se postarám. A nedělej si starosti! *Mám plán*!“

Nevím, kde Lilly bere tu jistotu, že mě uklidní její neustálé ujišťování, že má plán. Protože upřímně řečeno, opak je pravdou.

Grandmère konečně zavěsila.

„Tak,“ vybafla. Od chvíle, co jsem přišla, už má druhý sidecar. „Doufám, že jsi spokojená. Kvůli té tvé vylomenině je teď na nohou celá středomořská oblast!“

„Ale všichni se nezlobí.“ Našla jsem v té hromadě dva faxy, které mi vyjadřovaly podporu, a teď jsem jí je ukázala.

„*Pfuit!*“ To bylo všechno, co na to Grandmère. „Kdo se stará o to, co říkají nějací rybáři? To nejsou zrovna odborníci na podmořskou flóru!“

„Jo,“ odsekla jsem, „ale jsou to *genovijští* rybáři. Moji krajani. A není snad mou prvořadou povinností starat se o blaho našich obyvatel?“

„Ne za cenu toho, že vyvoláš diplomatickou roztržku se všemi našimi sousedy,“ vyjela na mě Grandmère a stiskla rty tak těsně k sobě, že byly skoro neviditelné. „Teď jsem mluvila s francouzským premiérem a ten –“

Díkybohu telefon zrovna v tu chvíli zazvonil znova. To je teda super. Kdybych měla tušení, že mi to pomůže ulít se z hodin princeznování, vypustila bych do Genovijské zátoky desetitisíce šneků už dávno.

I když z toho šílí celá Evropa.

Páni. Ne že by člověk nevěděl, co může čekat od Francouzů, ale napadlo by vás někdy, že mořští biologové jsou tak NEDŮTKLIVÍ?

Ale fakticky, to se ode mě jako čekalo, že budu sedět s rukama v klíně a nechám jedovaté řasy zničit jediný zdroj obživy pro většinu rodin v našem knížectví? Nemluvě už o nebohých nevinných tvorech, jako jsou tuleni a sviňuchy, jejichž životy závisejí na tom, aby měli dostatek chaluh, které *Caulerpa taxifolia* nemilosrdně rdousí? Mohl si snad někdo myslet, že nechám propuknout ekologickou katastrofu takového rozsahu přímo před svým nosem, ve své vlastní zátoce – *já*, Mia Thermopolisová? –, když vím (i když pouze teoreticky) o způsobu, jak tomu zabránit?

„Tvůj otec," oznámila mi Grandmère a švihla se sluchátkem. „Je hluboce znechucen. Byl právě v Oceánografickém muzeu a akváriu v Monaku. Někteří z těch tvých šneků se očividně přestěhovali do *jejich* zátoky."

„Bezva." Takové ekologické rebelie jsou přesně podle mého gusta. A taky mi pomůžou myslet aspoň na chvíli na něco jiného. Jako třeba na to, že mě můj kluk brzo nechá, když mu To nedovolím. A že budu bojovat ve volbách proti nejoblíbenější holce ve škole, abych se stala předsedkyní školního výboru.

„Bezva?" Grandmère vyskočila z křesla tak rychle, že shodila z klína svého trpasličího pudla Rommela. Naštěstí je Rommel na takové zacházení zvyklý a dopadá na všechny čtyři jako kočka. „Bezva?!? Amélie, nepředstírám, že rozumím něčemu z toho – z toho zmatku se šneky a mořskými rostlinami. Ale jak každý ví –" Zamávala mi před obličejem jedním z faxů a pak z něj hlasitě přečetla: „– implantace nového druhu do cizího ekosystému může způsobit totální zničení tohoto ekosytému."

„To řekni Monaku," poradila jsem jí. „To oni zavlekli jihoamerické řasy do Středomoří. Všechno, co jsem udělala já, bylo, že jsem tam zavlekla jihoamerické šneky, abych napravila jejich chybu."

„Copak ses nenaučila vůbec NIC z toho, co jsem se ti v loňském roce snažila vysvětlit, Amélie?" vyjela na mě Grandmère. „Ani taktu, ani diplomacii, ani OBYČEJNÉMU SELSKÉMU ROZUMU?"

„ASI NE!!!!"

No dobře, možná jsem zavřeštěla moc nahlas. Ale vážně, kdy už mi dá konečně pokoj???? Copak nechápe, že mám na starosti důležitější věci než blábolení nějakých stupidních francouzských mořských biologů????

Grandmère po mně šlehla zlostným pohledem. „Takže?"

To bylo všechno, co řekla. Jenom „takže".

A i když jsem věděla, že toho budu litovat – jako vždycky! – váhavě jsem se zeptala: „Takže… co?"

„Takže hodláš mi teď povědět, proč jsi tak rozčilená?" dořekla. „A nezkoušej to popírat, Amélie. Umíš přede mnou skrývat věci

stejně špatně jako tvůj otec. Co se dnes stalo ve škole, že jsi tak rozrušená?“

Jo. Jako kdybych se snad s Grandmère mohla bavit o své lásce.

Ačkoliv, když jsem to zkusila naposledy, víte, s tím maturitním plesem, tak mi Grandmère dala fakticky dobrou radu. A zachránila nám ples.

No jo, ale umíte si představit, že bych se s Grandmère bavila o tom, že nechci mít s Michaelem sex a že on mě kvůli tomu nejspíš nechá?

„Lilly mě navrhla na předsedkyni školního výboru,“ vysoukala jsem ze sebe, protože něco jsem říct musela. Jinak by mě ta osoba zašlapala do země. Už to předtím párkrát udělala.

„Ale to je skvělá zpráva!“

Na okamžik se mi zdálo, že mě snad Grandmère bude chtít políbit nebo tak něco. Ale na poslední chvíli jsem ucukla a ona předstírala, že se nakláněla, jen aby zvedla Rommela na klín. Ale možná, že se mi to jenom zdálo. Grandmère není zrovna člověk, který by rozdával polibky. Nebo aspoň ne mně. Rockyho pusinkuje v jednom kuse. A to vlastně není ani jeho biologická příbuzná.

Měla jsem pro ten případ vždycky po ruce antibakteriální ubrousky. Teda pro případ, že by Grandmère pusinkovala Rockyho. Člověk nemohl vědět, čeho všeho se její rty dotýkaly předtím.

Ale to je fuk.

„To není skvělé!“ vyjela jsem na ni. Copak jsem jediný člověk na Zemi, kterému tohle dochází? „Budu kandidovat proti Laně Weinbergerové! A to je absolutně nejoblíbenější holka na škole!“

Grandmère zakroužila zbytkem sidecaru ve sklenici.

„Opravdu,“ pronesla zamyšleně. „Zajímavý obrat situace. Neexistuje samozřejmě důvod, proč bys tu Shanu nebo jak se jmenuje neměla porazit. Ty jsi přece princezna! Co je zač ta holka?“

„Roztleskávačka,“ vysvětlila jsem. „A jmenuje se Lana, ne Shana. A věř mi, Grandmère, ve skutečném životě – třeba na střední škole – neznamená titul princezny žádnou výhodu.“

„Nesmysl,“ přerušila mě opovržlivě. „Být z panovnického rodu je vždycky výhoda!“

„Ha!“ vyrazila jsem posměšně. „Řekni to Anastasii.“ Kterou, víte, přece zastřelili za to, že byla z panovnické rodiny.

Jenomže Grandmère už mi zase ani trochu nevěnovala pozornost.

„Studentské volby,“ pronesla zamyšleně a dívala se někam do dálky. „No ovšem, to by mohla být přesně ta věc…“

„Jsem ráda, že ti to udělalo radost,“ řekla jsem trochu jízlivě. „Jenomže, víš, to není jediná věc, se kterou si dělám starosti. Jsem si jistá, že budu propadat z geometrie. A pak ta záležitost s tím, že teď chodím s vysokoškolákem…“

Ale Grandmère byla bohužel úplně ztracená ve svém vlastním světě.

„Kdy budou volby?“ chtěla vědět.

„V pondělí.“ Přísně jsem se na ni zadívala. Chtěla jsem ji jen odlákat z Michaelovy stopy, ale teď mě napadlo, jestli to vůbec byl dobrý nápad. Vypadala, jako by ji to zaujalo AŽ MOC. „Proč?“

„Nic, jen tak.“ Grandmère shrnula faxy a dopisy ze stolu a zahodila je do kovového odpadkového koše zdobeného zlatem, který měla pod stolem. „Můžeme se vrátit k naší dnešní hodině, Amélie? Myslím, že bude nejlepší, když přistoupíme k nácviku některých vhodných řečnických technik, alespoň vzhledem k okolnostem.“

Vážně, copak nestačí, že na mě svět naložil břemeno v podobě psychopatické přítelkyně? Musí ÚPLNĚ STEJNĚ ztrácet cozum moje babička???

Úterý, 8. září, doma

Jako by dnešní den nebyl už tak dost únavný. Když jsem dorazila domů, zjistila jsem, že tam panuje absolutní chaos. Mamka pochodovala s vřískajícím Rockym v náručí a zpívala mu „Mou Sharonu“, zatímco pan G. seděl v kuchyni u stolu a hulákal do telefonu.

Poznala jsem hned, co bráškovi nejde pod nos. Rocky Sharonu nesnáší. Ne že by se snad dalo předpokládat, že žena, která vezme tříměsíční dítě na protestní demonstraci, při které se prohazují popelnice výlohami řetězce občerstvení Starbucks, si bude pamatovat, co má její dítě rádo a co nesnáší. Ale při tom „m-m-m-máááá“ vážně zvracel. Máma měla na zádech bílou kasičku.

„Co se děje, mami?“ zakřičela jsem.

„Moje máti!“ zaječela máma, aby přehlušila Rockyho vřískot. „Vyhrožuje, že sem přijede i s tatim. Kvůli tomu, že chtějí vidět malého.“

„Aha,“ přitakala jsem. „A to je špatně, protože…“

Máma se na mě podívala vytřeštěným, pološíleným pohledem.

„Protože je to moje MATKA! Nechci ji tady!“

„Chápu,“ souhlasila jsem, jako bych to fakt chápala – což nebyla pravda. „Tak jsi jí řekla –“

„Že přijedu já k nim,“ dokončila máma a Rockyho křik nabral nové obrátky.

„Ne!“ řval do telefonu pan G. „Dvě sedadla! Třetí osoba je kojenec!“

„Mami,“ řekla jsem a natáhla se pro brášku. Dávala jsem si přitom pozor, abych se nedotkla zvratků, který mu vybublávaly z pusinky jako láva z jícnu Krakatoy. „Vážně si myslíš, že je to dobrý nápad? Rocky je moc malý na to, aby letěl letadlem. Víš, je tam ten recyklovaný vzduch. Někdo s ebolou nebo tak něčím kýchne a dostane to celé letadlo. A na farmě? Slyšelas už, kolik dětí se na venkově nakazí parazity?“

„Jestli to zabrání našim, aby přijeli sem,“ namítla tvrdě máma, „tak jsem ochotná to riskovat. Víš vůbec, kolik utratili tenkrát v tom baru v SoHo, kam je vzal tvůj otec?“

„Tak jo,“ řekla jsem mezi slokami „Nezávislé ženy“, která Rockyho vždycky spolehlivě uklidní. Má radši beat než rock. „A kdy pojedeme?“

„Ty ne,“ odsekla mi máma. „Jenom já a Frank. A Rocky samozřejmě. Ty jet nemůžeš, máš školu. Frank si bere na pátek dovolenou.“

Věděla jsem, že to zní až moc dobře na to, aby to mohla být pravda. Ne to, že budou riskovat Rockyho onemocnění, jasně, ale ta vyhlídka, že bych mohla utéct do Indiany před tím volebním šílenstvím ve škole. A taky před vyhlídkou na rozchod s mým přítelem.

Což mi něco připomnělo.

„Ehm, mami,“ odkašlala jsem si, když jsem s ní pochodovala do Rockyho pokoje, kde zřejmě zrovna převlékala postýlku, když udeřila morová rána v podobě babiččina telefonátu. „Můžu s tebou o něčem mluvit?“

„No jistě.“ I když to moc nevypadalo, že by máma byla zrovna v hovorné náladě. „O čem?“

„Ehm…“ No, vždycky mi tvrdila, že za ní můžu přijít s čímkoli. „Kolik ti bylo, když ses poprvé milovala s klukem?“

Čekala jsem, že řekne: „To už jsem byla na univerzitě.“ Ale máma byla natolik zaneprázdněná tím, že uklízela do skříně všechny ty Rockyho mrňavé kombinézky s nápisy jako MOJE MATKA JE CVOK A VOLÍ, a zřejmě si nedala moc práce s tím, aby si odpověď nějak zvlášť promyslela. Prohodila přes rameno: „Bože, Mio, to už je dávno, já nevím – kolem patnácti.“

A právě v tu chvíli si uvědomila, co vlastně řekla. Zadržela dech, podívala se na mě doširoka rozevřenýma očima a řekla: „NE ŽE BYCH NA TO BYLA ZROVNA PYŠNÁ!“

Protože si asi teprve v tu chvíli uvědomila, že mně je taky patnáct.

Okamžitě ze sebe začala chrlit takové ty zastírací žvásty. „Víš, Mio, to bylo v Indianě. Nebylo tam co dělat. A taky je to už, Bože, dvacet let! To byla osmdesátá léta! Tenkrát všechno vypadalo jinak!“

„Jasně," souhlasila jsem, protože jsem viděla všechny díly *Miluju 80. léta* a *Kéž by se vrátila 80. léta*. „Ale jenom kvůli tomu, že holky nosily legíny, přece…"

„To nemyslím!" zaječela mamka. „Ale lidi si mysleli, že George Michael je fajn chlap, a Madonna nazpívala jeden super hit a… Prostě, všechno bylo jinak!"

Nenapadalo mě nic, co bych na to mohla říct, jen jsem pitomě vyhrkla: „Nemůžu uvěřit, že jste to s tátou dělali, už když ti bylo PATNÁCT."

Pak jsem uviděla její výraz a okamžitě mi to došlo. „Aha! No jo!" vyjekla jsem, protože mi docvaklo, že s tátou se máma poznala až na vysoké. „Mami, KDO to byl?"

„Jmenoval se Wendell," odpověděla máma a oči se jí potáhly takovou tou mlžnou blankou, buď proto, že Wendell byl fakticky kus, nebo proto, že Rocky konečně přestal vřískat a místo toho začal oždibovat odznáček se lvem na mojí uniformě, takže byt se ponořil do hojivé lázně ticha. „Wendell Jenkins."

WENDELL???? Muž, kterému moje matka darovala svůj věneček, se jmenoval WENDELL????

Já bych se rozhodně nemohla vyspat s nikým, kdo by se jmenoval Wendell.

Ale vzhledem k tomu, že se zdráhám vyspat s kýmkoli, zřejmě nemám tolik zkušeností, abych to mohla tvrdit na sto procent.

„Páni," pronesla máma, pořád tak zasněně. „Na Wendella jsem si nevzpomněla už léta. Zajímalo by mě, co se s ním vlastně stalo."

„Ty to nevíš?" vykřikla jsem tak nahlas, že sebou chudák Rocky polekaně trhnul. Ovšem úryvek písničky od Pink ho hned uklidnil.

„No, myslím, že vystudoval vysokou," odpověděla rychle mamka. „A taky se oženil s April Pollackovou, ale –"

„PANEBOŽE!" Není divu, že se z mamky stalo to, co se z ní stalo. „On tě zradil????"

„Ale ne," uklidňovala mě rychle mamka. „Začal chodit s April, až když jsme se my dva rozešli."

Chápavě jsem přikývla. „Takže tě miloval, ale pak tě opustil?" Jako Dave Farouq El-Akbar a Tina Hakim Baba!

„Ne, Mio.“ Mámě zacukaly koutky úsměvem. „Bože, ty máš vážně schopnost udělat ze všeho text ke country písničce! Ne, chodili jsme spolu a bylo to fajn, jenomže já si uvědomila… no, chtěla jsem pryč z Versailles a on ne, takže jsem odešla a on tam zůstal. A vzal si April Pollackovou.“

Jako Dean, když si v *Gilmorových děvčatech* vzal tu jinou holku!

„Ale…“ Zírala jsem na mamku. „Milovalas ho?“

„Samozřejmě že jsem ho milovala,“ odpověděla překvapeně. „Panejo, Wendell Jenkins! Už dávno jsem si na něj nevzpomněla.“

No tohle! Nemůžu uvěřit, že máma vůbec není v kontaktu s mužem, kterému obětovala svoje panenství! Co to bylo za školu, kam chodila, proboha???

„Proč se mě na to vyptáváš, Mio?“ dostala se konečně k jádru věci. „Ty a Michael, vy jste –“

„Ne,“ vyhrkla jsem a vrazila jí rychle Rockyho do náruče.

„Mio, je naprosto v pořádku, jestli mi chceš povědět o –“

„Ne, nechci,“ vyjelo ze mě rychle. Sakra rychle!

„Protože pokud jsi –“

„Ne, nic jsem neto,“ zakoktala jsem zase. „Promiň. Jdu dělat úkoly.“

A utekla jsem k sobě do pokoje a zamkla za sebou dveře. Něco se mnou není v pořádku. Vážně. Protože na mamce bylo jasně vidět, když vzpomínala na Wendella Jenkinse, že s ním zažila něco moc krásného. Když TO DĚLALI. Vypadá to, že DĚLAT TO se líbí všem. Jako ve filmech a v televizi a tak vůbec. Všichni se tváří, že DĚLAT TO je třešnička na dortu milostných zkušeností.

Všichni, až na mě. Proč jsem já ta jediná, která při pomyšlení na to, že by TO měla DĚLAT necítí nic, leda snad… pot? Což asi není ta správná cesta. A určitě to není normální reakce. Bude to zase nějaká další genetická anomálie, jako to, že nemám prsa a mám nohu desítku. A zřejmě mi úplně chybí gen na TO.

Teda, jasně, já To chci Dělat. Totiž, řekla bych, že když se s Michaelem líbáme a já si čichám k jeho krku a mám pocit, že bych na něj chtěla skočit. To musí znamenat, že TO vlastně chci!

Jenomže když TO děláte, čeká vás rozhodně jedna věc: musíte si na to sundat šaty. V přítomnosti druhé osoby. Totiž, pokud nepatříte k ortodoxním židům a neděláte to dírou v noční košili jako Barbra Streisandová v *Yentl*.

A já si nedokážu představit, jak bych si před Michaelem mohla svléknout šaty. Už tak je dost hrozné, když si je musím sundávat před Lanou Weinbergerovou po ránu v šatně. Nemyslím, že bych si je někdy dokázala sundat před klukem. Rozhodně ne před klukem, kterého miluju a kterého si doufám jednou vezmu za muže, jestli mě někdy požádá o ruku… a jestli se někdy dostanu přes tu věc, že si před ním nedokážu svléknout šaty.

I když by mi rozhodně nevadilo vidět bez šatů Michaela.

Je to snad dvojí měřítko?

Zajímalo by mě, jestli mamka s Wendellem Jenkinsem myslela na něco podobnýho. Ale určitě jo, jinak by TO spolu nedělali.

A teď je tady, po dvaceti letech, a tvrdí, že vůbec netuší, co se s ním stalo.

No, vsadím se, že bych ho mohla najít. Zkusím Yahoo! Rubriku Lidé!

Ach Bože!!! Já ho našla!!! Wendell Jenkins… totiž, fotka tam nebyla, jen údaj, že pracuje pro… Kristepane! Pro Versailleskou elektrárenskou společnost!!!! Je to ten chlapík, co natáhne nové dráty, když vám přestane po bouřce svítit světlo, nebo tak něco.

Nemůžu uvěřit, že moje máma darovala panenství muži, co pracuje pro Versailleskou elektrárenskou společnost!!!!!!!!!!!!

Ne že by na tom, pracovat pro elektrárnu, bylo něco zvlášť odpudivého. Nejspíš to není o nic horší než učit matiku na střední škole.

Ale, pan G. aspoň nemusí nosit do školy montérky.

Zajímalo by mě, jestli tam bude i April Pollacková, ta holka, litera se potom stala místo mamky paní Wendell Jenkinsovou.

Panebože!!! Je tam!!! April Pollacková se stala Královnou sklizně ve Versailles, Indiána, v roce 1985!!!!!!!!!!

Máma To Dělala s klukem, co se pak oženil s královnou sklizně.

Což je teda vážně ironie, když si vezmete, že máma později porodila nemanželské dítě knížeti!!! Heleďte, fakt by mě zajímalo,

jestli tohle Wendell ví. Že jeho bývalá přítelkyně Helen Thermopolisová je matkou dědičky genovijského trůnu. Vsadím se, že by ho moc nepotěšilo, že tuhle ženskou nahradil Královnou sklizně April, co myslíte????

I když, on ji vlastně doopravdy nenahradil, jestli je pravda, co říkala mamka, že oba chtěli něco jiného a rozešli se jen kvůli tomu.

Mohlo by se to stát i mně a Michaelovi? Co když jednoho dne začneme vidět věci taky rozdílně? Co když bude Michael za dvacet let ženatý ne s genovijskou princeznou, ale s nějakou Královnou sklizně???

Týýýýýjooooooo! Někdo mi píše! Kdo to jenom je?

Pomoc! To je Michael!

SkinnerBx: Ahoj!

Od té doby, co se Mac rozjel, si Michael změnil adresu. Dřív míval Linux4ever.

SkinnerBx: Jak to první den šlo?

Bože, tak on o tom nic neví! No, jak by taky mohl? Vždyť je přece pryč! Lilly mu to nemohla vykládat, už spolu nebydlí!

TLouie: No, tak… normálka, jako vždycky.

A taky že jo. Můj život je pořád takový… jako jízda na horské dráze. Za radostí následuje hořké zklamání – a mezitím jsou úseky, kdy se prostě nic neděje: klid, jenom obdivujete výhled.

Asi bych měla změnit téma.

TLouie: A co tvůj první den?

SkinnerBx: Fantazie! Profesor na přednášce z Ekonomie udržitelného rozvoje dneska vykládal o tom, že za deset až dvacet let dojde ropa, nejlevnější zdroj energie, který využíváme skoro na všechno, na pohon aut a vytápění a na hraní her. Víš, před 100 lety, když se ropa začala těžit, dosahovala populace na Zemi jen dvou miliard. Ale teď, když už je to skoro šest miliard – a tahle populační exploze byla nepřímo způsobena právě

dostupností levného paliva – už Země nedokáže uživit tolik lidí, když zdroj energie vyschne. Ale lidí neubývá a spotřeba paliva neklesá, takže asi tak za dvě desetiletí, možná i míň v závislosti na tom, jak velká bude naše spotřeba, bude s ropou konec. A pokud nenajdeme způsob, jak těžit ropu ze dna nejhlubších oceánů – aniž by se zničilo životní prostředí –, nebo nezačneme využívat sluneční nebo vodní nebo jadernou energii, budeme žít ve věku temna a lidstvo buď vyhladoví k smrti, nebo umrzne.

TLouie: Takže, jinak řečeno – za takových 15 let bude po nás?

SkinnerBx: Tak nějak. A co ty? Dozvěděla ses něco zajímavého?

Uhm. Že mě necháš, když se ti neoddám. Jenomže to samozřejmě nemůžu přiznat. Takže jsem Michaelovi napsala o záchranné misi, na kterou se o víkendu vypraví do Indiany mamka a pan G., aby představili Rockyho jeho venkovským příbuzným. A jak mně Lilly zase jednou vrazila nůž do zad, tentokrát tím, že mě nominovala na předsedkyni studentského výboru, a jak mi pořád tvrdí, že se nemám bát, protože „má plán“. A taky o tom, jak ode dneška nenávidím geometrii.

SkinnerBx: Počkej, vaši jedou tenhle víkend do Indiány?

TLouie: Ne naši. Moje máma a pan G.

Mám pana G. ráda, o to nic, ale stejně mě pořád vytáčí, když teď o něm někdo mluví jako o mém rodiči nebo otci. Já přece tátu mám.

Ale Michaelovi jsem to samozřejmě prominula, protože on – na rozdíl ode mě – nemůže chápat, jaké to je, když člověk pochází z rozvrácené rodiny.

TLouie: A co si myslíš, že má za lubem tvoje sestra? Chci říct, já bych přece byla ten nejhorší předseda výboru v historii školy.

SkinnerBx: A kdy odjíždějí?

Proč se Michael tak soustředí na tu slavnou výpravu mamky a pana G.? Mně se to teď zdá jako ten nejmenší ze všech problémů.

TLouie: Já nevím, asi v pátek.

Což mi něco připomnělo:

TLouie: Chceš ještě pořád, abych se přišla v sobotu podívat za tebou a za Doo Pakem?

SkinnerBx: Jasně. Nebo kdybys chtěla, tak můžu přijít já k tobě.

TLouie: S Doo Pakem?

SkinnerBx: Ne, jen já sám.

TLouie: Jasně, jestli chceš. Ale nevím, jestli tě to tady bude bavit, když budu doma jenom já sama.

Ach jo. Rocky už zase brečí. Jenomže já nejsem žádná dudlíkářka. NEJSEM.

SkinnerBx: Mio? Jsi tam ještě?

Že můžou jen tak klidně sedět a poslouchat, jak to dítě tolik naříká? To přece NEJDE.

SkinnerBx: Mio?

TLouie: Promiň, Michaeli, ale musím jít. Ozvu se pak.

Zajímalo by mě, jestli existuje nějaká podpůrná skupina Anonymní dudlíkáři. Mohla bych se tam přihlásit.

Středa, 9. září, třídnická hodina

No, Lana rozhodně neztrácí čas tím, že by svou volební kampaň nechala rozbíhat pomalu.

Když jsme s Lilly přišly ráno do školy, zjistily jsme, že celé chodby jsou polepené obrovskými lesklými plakáty Lany s nápisem VOLTE LANU pod její fotkou.

Některé z těch plakátů byly momentky, na kterých Lana pohazuje svými zářivě blond vlasy a směje se, nebo si podepírá bradu dlaněmi a směje se tím andělským úsměvem à la Britney na obálce svého prvního alba. Na těch plakátech Lana ani trošku nevypadá jako někdo, kdo vás dokáže chytit za podprsenku a zasyčet: „Proč to vůbec nosíš, když do toho stejně nemáš co dát?“

Nebo někdo, kdo je schopný začít tvrdit spolužačce ve frontě na zmrzlinu, že vysokoškoláci čekají, že TO budou se svou přítelkyní dělat.

Na dalších plakátech byly záběry Lany v akci, jak vyskakuje do vzduchu a mává střapci v roztleskávačské uniformě. Na jednom byla v šatech, který měla vloni na maturitním plese, jak stojí u paty schodiště. Nevím, kde to stála, protože na našem plese žádný takový schodiště nebylo. Možná u ní doma? Nevím, protože tam jsem pochopitelně nikdy nevkročila.

Lilly se podívala na polepené stěny a pak na plakáty, co přinesla ona – ano, Lilly strávila celý večer, kdy se já snažila najít na Yahoo Wendella Jenkinse, tím že mi vyráběla plakáty – a řekla jedno hodně ošklivé slovo.

Protože i když Lillyiny plakáty byly fakt super – s nápisy MIA ZVÍTĚZÍ a VOLTE PRINCEZNU – byly to jen cedule nalepené na bílém polystyrenu (aby se nekrčily) s okraji ze třpytek. Lilly vážně nenapadlo zvětšit barevné momentky a polepit s nimi zdi.

„Neboj, Lilly,“ řekla jsem jí soucitně. „Já stejně nechci být předsedkyně, takže je to tak možná lepší.“

Dokonce i Boris si všiml, jak je Lilly smutná, a politoval ji, což bylo od něj fakt hezké, když si člověk vezme, jak mu loni v květnu vyrvala srdce z hrudi a roztrhala ho na kousky.

„Tvoje plakáty jsou mnohem hezčí než Laniny," řekl jí. „Protože jsou od srdce, a ne z fotolabu."

Jenomže Lilly stejně ty svoje svoje plakáty zničila a vyhodila je do koše před kanceláří ředitelky. Když s tím skončila, měla všude na rukou třpytky.

Pak řekla, takovým tím zlověstným způsobem: „Chtějí válku? Mají ji mít!"

Ale možná měla na mysli to, že dneska ve školní jídelně nabízejí k obědu tresku, což je ryba, které kvůli přehnanému rybolovu hrozí vyhynutí, a Lilly vloni ve svém televizním pořadu vedla kampaň za její záchranu; ukazovala tam, k čemu používají tresku v newyorských restauracích.

Vážně bych si přála, aby ti producenti, co koupili Lillyin pořad, už konečně našli nějaké studio. Lilly fakt potřebuje zaměřit svou energii na nové projekty. Teď má prostě HROZNĚ MOC volného času.

Od Michaela od včerejšího večera nic. Nenapsal. Doufám, že to znamená, že má práci s učením o tom, jak ubývá ta ropa, a ne s tím, že se mě chystá opustit, protože si uvědomil, že nejsem dívka, se kterou by To šlo Dělat.

Středa, 9. září, tělák

Měl by se přijmout nějaký zákon proti vybíjený.

Koneckonců, co jsem jí kdy udělala? Chci říct, stejně ty pitomé volby vyhraje ona.

A na co má člověk bodyguarda, když ten chlap stejně dovolí, aby se do jeho klienta někdo trefoval tvrdým červeným balonem?

Myslím, že budu mít určitě modřiny.

Středa, 9. září, geometrie

„a jestli b“ a „a pouze jestli b“

Formule „jestli a jenom jestli“ je vyjádřena spojkou jestli a symbolem ↔

a ↔ b znamená jak a → b, tak b → a.

Musí být konverze pravdivého tvrzení také pravdivá?

Pardon, ale COŽE??????????????

Na lýtku, kam mě Lana praštila balonem, se mi udělal Eulerův diagram.

Středa, 9. září, angličtina

Líbí se ti ten růžový svetr, co má na sobě slečna M.? Vypadá v něm přesně jak Elle Woodsová! Teda, pokud by Elle Woodsová měla černý vlasy. T.

Jo, líbí.

Jsi v poho? Vadí ti, co udělala Lilly? Já myslím, že bys byla fakt dobrá předsedkyně, jestli ti to pomůže.

Díky, Tino. Vlastně jsem už na to skoro zapomněla. Stalo se toho tolik.

Co myslíš? Ty šneky?

Ty o tom VÍŠ????

Bylo to včera večer ve zprávách. Myslím, že v Monaku z toho šílí.

Nemají co šílet! Byla to jejich chyba!

Jo, myslím, že reportér něco takového zmínil. To tě teď trápí?

Ne. Totiž, možná trošku jo. Ale – neřekneš to nikomu?

Jasně že ne!

Tohle je opravdové tajemství. Hlavně to NESMÍŠ říct Lilly.

Na mou duši.

Ani Borisovi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

NA MOU DUŠI! PŘÍSAHÁM!!!!!

Dobře. No prostě, včera ve frontě v jídelně mi Lana řekla, že vysokoškoláci čekají, že To s nima jejich holky budou Dělat. Takže to znamená, že Michael čeká, že To budu Dělat s ním. Jenomže já nevím jistě, jestli to chci. Totiž, já myslím, že asi jo, ale nechci si před ním svlíkat šaty. Ale nevím, jestli se tomu člověk může nějak vyhnout, myslím při Tom. Ale taky si myslím, že vysokoškoláci To stejně chtějí dělat jenom s vysokoškolačkama. A to já nejsem, jsem jenom na střední. Ale když jsem o tom mluvila s mamkou, řekla mi, že u ní To bylo poprvé v patnácti a že To Dělala s klukem, co se jmenoval Wendell Jenkins a pak se oženil s Královnou sklizně a mamka už ho od tý doby vůbec neviděla. Co když se to samý stane mně a Michaelovi? Jako že To budeme dělat a pak se rozejdeme, protože se ukáže, že každý chceme něco jiného, a on se pak ožení s Královnou sklizně? To by mě zabilo. Ale mamka tvrdí, že si na Wendella už léta nevzpomněla. Tak já nevím. Co mám dělat?

Jenom proto, že to tvojí mamce a Wendellovi nevyšlo, si nesmíš myslet, že to musí stejně dopadnout s tebou a s Michaelem. Panebože, Wendell – co je to za jméno?

Takže ty myslíš, že bych To měla Dělat????

Myslím, že Lana nemůže vědět, co si myslí vysokoškoláci. Nikoho z vysoký nezná. A jestli jo, tak leda někoho z těch jejich bratrstev, a Michael přece v žádným není. A kromě toho, Michael tě doopravdy miluje. To je vidět už z toho, jak se na tebe dívá. A jestli To dělat nechceš, tak To prostě nedělej.

No jo, ale co s tím, co říkala Lana????

Michael není kluk, co by tě nechal jen kvůli tomu, že To s ním nechceš dělat. Chci říct, takhle se možná chovají kluci, co s nima chodí LANA. Třeba Josh Richter, například. Nebo ten Ramon. Vypadá trochu zákeřně. Ale Michael ne. Tomu na tobě

doopravdy ZÁLEŽÍ. Kromě toho, já si vůbec nemyslím, že by Michael čekal, že To s ním budeš dělat. Aspoň ne hned teď.

Fakticky???????

Fakticky. Myslím, že by to od něj byla troufalost. Vždyť spolu ještě nechodíte ani rok. Nemyslím, že bys To měla dělat s klukem, se kterým chodíš tak krátce. A stejně by se To mělo poprvé dělat v noci po maturitním plese, protože to má kluk na sobě smoking a má to úroveň.

Tino, dalo mi děsnou práci Michaela dostat na ples, i když to byl jeho vlastní. Pochybuju, že by se mi to ještě někdy povedlo.

Hmmm… no tak možná po korunovačním obřadu. Myslím, že Dělat To poprvé po korunovaci by bylo děsně romantické.

Jenže já nebudu mít korunovaci, dokud můj táta neumře a já po něm neusednu na trůn!!!! Než k tomu dojde, můžu být tak stará jako princ Charles!!!!!!!!!! A já To chci Dělat dřív, než budu v penzi. Jenomže, prostě, ne TEĎ.

No, tak to musíš Michaelovi říct. Vy dva si opravdu potřebujete pořádně PROMLUVIT. Musíš se mu otevřeně svěřit se svými pochybnostmi. Protože komunikace je klíčem k úspěšnému a romantickému vztahu.

A vy a Boris to děláte? Teda, já myslím jako, jestli spolu opravdu MLUVÍTE. O tom, kdy To budete dělat?

Ale jistě!!! Za předpokladu, že mezi mnou a princem Williamem nedojde k žádnému pokroku, Boris ví, že pokud má vůbec doufat v to, že bych mu darovala svůj věneček, bude muset počkat do maturitního plesu a bude to muset být

- **v té největší posteli s bílým hedvábným povlečením**

• v apartmá de luxe s výhledem na Central Park
• v hotelu Four Seasons na Východní 57.
• s šampaňským a jahodami v čokoládě po příjezdu
• s vonnou koupelí po Tom
• s vdolečky do postele ráno

Tino, nechci ti do toho mluvit, ale tohle mi připadá jako něco, co si Boris určitě nebude moct dovolit. Vždyť je to jenom student.

Já vím. Proto jsem mu navrhla, aby na to začal šetřit už teď. Taky by si měl radši pořídit něco lepšího než ten jeden kondom, co nosí v peněžence už dva roky.

Boris má v peněžence kondom???? Zrovna TEĎ??????????

No jistě. Je prozíravý. Taky proto ho tak miluju.

Můžete vy dvě přestat s tím dopisováním a dávat pozor? Tohle je ta nejlepší učitelka, jakou jsme kdy měli, a vy dvě mě strašně štvete tím, jak se nedokážete soustředit – Počkat. Co máte s tím kondomem?

Nic! Koukej na tabuli!

O kom se to bavíte?

O nikom, Lilly. To je fuk. Hele, bude rozdávat naše slohy.

Ty si asi myslíš, že se mě takhle zbavíš. Chci vědět, o čem jste si to vy dvě povídaly. Kdo nosí kondom??

Dávej pozor, Lilly!

No jasně! To jsi celá ty. A vlastně, cos dostala? Áčko jako obvykle? Dostalas vůbec z angličtiny někdy něco jiného?

No, dala jsem si na tom fakt záležet –

Ha! Takže nemáš A!!!! Já ti to říkala. Měla bys v téhle hodině vážně dávat pozor, aby ses konečně naučila něco o skutečném psaní.

Středa, 9. září, francouzština

Nerozumím tomu. NEROZUMÍM TOMU.

Jsem talentovaná spisovatelka. VÍM, že jsem. Řekla mi to spousta lidí.

Totiž, já samozřejmě netvrdím, že už se nemám co učit. Vím, že mám, a že nejsem žádná Danielle Steelová. Vím, že toho musím ještě spoustu zmáknout, jestli chci jednou dostat Bookerovu cenu nebo některou z těch dalších cen pro spisovatele.

Ale za B????

Nikdy v životě jsem ze slohu nedostala B!!!! To musí být nějaký omyl.

Když jsem se podívala na papír se známkou, byla jsem tak šokovaná, že jsem jenom seděla a zírala s otevřenou pusou, hodně dlouho… dost dlouho na to, aby fronta kolem stolku slečny Martinezové nakonec prořídla, ona si mě všimla a zeptala se: „Ano, Mio? Potřebuješ něco?“

„Tohle je B,“ zachraptěla jsem, protože jsem měla úplně sevřený krk. A dlaně se mi potily. A prsty třásly.

Protože já ještě nikdy nedostala ze slohu B. Nikdy, nikdy, nikdy…

„Píšeš velice dobře, Mio,“ prohlásila slečna Martinezová, „ale tvoje psaní postrádá disciplínu.“

„Cože?“ Olízla jsem si rty. Byly úplně suché, nebo se mi to aspoň tak zdálo.

Slečna Martinezová smutně zavrtěla hlavou.

„Uvědomuji si, že to není jen tvoje vina,“ pokračovala. „Nejspíš jsi vždycky dostávala z angličtiny áčka, když jsi ve svých slohových pracích používala ten groteskní komiksový humor a banální odkazy na popkulturu. Myslím, že tvoji učitelé měli vždycky tolik práce se studenty, kteří prostě neumějí psát vůbec, že jim nezbýval čas na ty, kterým to evidentně jde. Ale Mio, copak to nevidíš? Tohle sebevědomé pseudovtipkování nemá se seriózní slohovou prací co dělat. Pokud se včas nenaučíš dodržovat disciplínu, nikdy z tebe nebude skutečná autorka. Práce, jakou jsi mi odevzdala, dokazuje jen

to, že máš velice dobrou slovní zásobu. Ale do spisovatelky máš daleko.“

Neměla jsem ani ponětí, o čem to mluví. Uvědomovala jsem si jen jedno: dostala jsem B!!!! Z ANGLIČTINY.

„Když napíšu něco jiného,“ vykoktala jsem, „můžu vám to odevzdat a oznámkujete mi to místo tohohle? A škrtnete mi to B?“

„Pokud to bude dost dobré,“ odpověděla slečna Martinezová. „Mio, nechci, abys zase rychle nadrásala něco, co bude podobně přemrštěné. Chci, abys do toho vložila skutečné myšlenky. Chci, abys mě tím donutila přemýšlet.“

„Ale o to jsem se přece snažila,“ namítla jsem slabě, „když jsem psala o těch šnecích.“

„Přirovnáním vypuštění deseti tisíc šneků do Genovijské zátoky k odmítnutí Pink vystupovat pro prince Williama na protest proti jeho účasti na honech?“ Slečna Martinezová pokrčila rameny. „Ne, Mio. To mě k žádnému zamyšlení nepřivedlo. Jenom k tomu, že jsem politovala vaši generaci.“

Naštěstí se zrovna ozval zvonek, a já mohla vypadnout.

Což byla klika, protože jsem neměla daleko k tomu, abych se zhroutila na svůj stůl.

Středa, 9. září, speciálka

Když jsem byla na obědě, volal Michael. Studenti SŠAE nesmějí používat mobilní telefony během vyučování, ale o polední pauze se to dovoluje.

No, a hned začal s tím, co se stalo včera večer, když si se mnou psal a já se najednou odpojila?

Já: Aha, no jo. Promiň. Rocky se vzbudil a plakal, a tak jsem mu musela jít zazpívat, aby zase usnul.

Michael: Jo tak. A jinak všechno v pohodě?

Já: No, jestli se ti zdá, že je v pohodě, když po dvou dnech ve škole plavu v geometrii, byla jsem donucená kandidovat na předsedkyni studentského výboru proti své vůli a moje angličtinářka si myslí, že jsem blbeček bez talentu, tak jo. V pohodě.

Michael: Nic z toho mi v pohodě rozhodně nepřipadá. Už jsi mluvila – koho to vlastně máte? Hardinga? To je férový chlap – už jsi s ním mluvila o tom, že budeš pravděpodobně potřebovat v jeho předmětu doučování? Anebo jestli chceš, tak to můžeme projít spolu, až se v sobotu uvidíme. A jak by si mohla tvoje angličtinářka myslet, že nemáš talent? Jsi ta nejlepší spisovatelka, kterou znám. A pokud jde o ten studentský výbor, Mio, prostě řekni Lilly, že ti je jedno, co má za plán, že máš dost vlastních starostí a že do výboru nechceš. Co horšího se může stát, než že tě nezvolí?

Ha! Pro Michaela je to tak snadné. Chci říct, on se svojí sestry nebojí – ani trošku, kdežto já jo. A pan Harding? Férový chlap? Panebože, dneska hodil Trishe na hlavu kus křídy! No, ne že bych neměla chuť udělat totéž, kdybych věděla, že mi to projde. Ale stejně.

A jak může Michael vědět, jaká jsem spisovatelka? Kromě několika článků ve školních novinách vloni a mých dopisů a e-mailů a toho, co píšu na chatu, ode mě nikdy nic nečetl. Samozřejmě jsem

mu nikdy nedala číst svoje básně. Protože co kdyby se mu nelíbily? To by mě jako autorku zničilo nadobro.

Pokud to teď ještě jde.

Já: Asi máš pravdu. A jak se máš ty?

Michael: Super. Dneska jsme měli přednášku Principy geomorfologie a tam jsme si povídali o tom, že ledovce se scvrkly o dvě stě padesát milionů akrů – to je asi jako Kalifornie a Texas dohromady – jen za posledních dvacet let, a že jestli jejich eroze bude pokračovat tímhle tempem, což je asi devět procent za desetiletí, tak do konce tohohle století roztají úplně, což by znamenalo postupné zničení života na Zemi. Zanikla by spousta živočišných druhů a většinu zemského povrchu by zalila voda. Jedině že bychom dokázali nějak zarazit ničení ozonové vrstvy, ve které jsou otvory a ty způsobují tání ledovců.

Já: Takže je vlastně jedno, jestli propadnu z geometrie, když stejně za chvíli umřeme, ne?

Michael: No, my zrovna ne, ale jde o naše vnuky.

Až na to, že jsem si naprosto jistá, že Michael neměl na mysli NAŠE vnuky, tedy jako děti dětí, co spolu budeme mít, až To budeme Dělat. Určitě mluvil o vnucích jako tak obecně. Třeba o dětech dětí, které bude mít s královnou sklizně, kterou si jednou vezme, až začneme oba chtít od života něco jiného a rozejdeme se.

Já: Ale já myslela, že stejně všichni umřeme už za deset let, až dojdou světové zásoby ropy nebo jak jsi to říkal.

Michael: Ale s tím si nelam hlavu. Doo Pak a já zrovna pracujeme na modelu auta, poháněného vodou. Doufejme, že na to nakonec přijdeme. Pokud se nás ale automobilový průmysl kvůli tomu dřív nepokusí zavraždit.

Já: Aha, tak to jo.

Je prima vědět, že se hrozícím úbytkem ropy zabývají tak inteligentní lidi jako Michael. Takže lidem jako já zbývají na řešení

už jenom podružné problémy, jako třeba jedovaté mořské řasy a vedení studentských výborů.

Michael: Takže na sobotu jsme domluvení?
Já: Myslíš, jako že se přijdu podívat, jak s Doo Pakem bydlíte? Jasně.
Michael: No, já vlastně –

Právě v tu chvíli se mi Lilly pokusila vykroutit telefon z ruky.

Lilly: To je můj brácha? Počkej, musím s ním mluvit!
Já: Lilly! Vypadni!
Lilly: Vážně. Musím s ním mluvit. Máma si už zase změnila heslo. A já se jí nemůžu dostat do e-mailu.
Já: Přece nemůžeš číst mámě poštu!
Lilly: Ale jak bych se jinak dozvěděla, co o mně vykládá lidem?

Už se mi zase povedlo zmocnit se telefonu.

Já: Ehm, Michaeli, já ti zase zavolám. Odpoledne po škole, jo?
Michael: Tak fajn. A hlavu vzhůru. Všechno dobře dopadne!
Já: Jasně.

Jenže jemu se to řekne, že všechno dobře dopadne! Pro něj už to dobře dopadlo. PRO NĚJ! On už nemusí vězet v téhle pekelné díře osm hodin denně! On se baví při přednáškách o tom, jak tají polární ledovce a my všichni umřeme, zatímco já musím chodit školou, kde na chodbách visí dvacet milionů plakátů Lany Weinbergerové, které na mě zírají a křičí: Prohraješ! Prohraješ! Princezna? Ha! Princezna všech ztracenců!

Když jsme si šly po obědě nanést lesk na rty na odpolední vyučování, viděla jsem Ramona Riverase, toho hezkého nového kluka, jak předvádí Laně brazilské techniky práce s míčem. Pár kluků z fotbalového týmu SŠAE postávalo kolem nich a všichni na něm viseli očima (což by jim mohlo jen prospět, vzhledem k tomu, že vloni nevyhráli ani jeden zápas). Ramon místo balonu používal

pomeranč a protáčel si ho mezi kotníky ze špičky na patu. Něco při tom vykládal, ale já mu nerozuměla ani slovo. Kluci z fotbalového mužstva vypadali dost zmateně.

Ale viděla jsem, že Lana přikyvuje, jako kdyby jediná rozuměla. Ale možná opravdu rozuměla. Práce s tělem jí nejspíš není cizí. Já to musím vědět – viděla jsem ji ve vaně.

Středa, 9. září, ještě speciálka

Mio, napíšeme seznam.

Ne! Lilly, nech mě žít! Mám teď tolik starostí, že nemám na tvoje seznamy ani pomyšlení.

Jaké starosti? Ty žádné starosti nemáš. Jsi princezna. Nemáš už matiku. A máš kluka.

No právě! Sice mám kluka, ale ten ode mě nejspíš čeká, že –

Čeká co?

To je fuk. Ukaž ten seznam.

LILLY A MIA: HODNOCENÍ REALITY SHOW

Survivor:	*Lilly: Odporný pokus médií přitáhnout pozornost diváků prostřednictvím apelu na jejich nejnižší pudy a spočívající ve zneužití a pokoření dotyčných osob. 0/10*
	Mia: Jo. A kdo by se chtěl dívat, jak někdo jí brouky? Fůůůj! 0/10
Faktor strachu:	*Lilly: Dtto. 0/10*
	Mia: Ještě víc brouků. Blbost.
SuperStar:	*Lilly: Tahle show je zábavná – pokud je vaše představa zábavy sledovat mladé lidi, jak jsou zesměšňováni za svůj pokus předvést svůj talent světu. 5/10*

Mia: Vzhledem k tomu, že moje sny taky zrovna někdo rozdrtil, se mi moc nechce sledovat jiné lidi, kteří jsou na tom stejně. 2/10

Novomanželé:
Nick a Jessica: *Lilly: Pokud se vám chce plýtvat časem na to, že budete sledovat pobíhání nevzdělané barové zpěvačky, která nepozná rozdíl mezi tuňákem a kuřetem, tak se klidně koukejte. Nebudu se vám to snažit rozmlouvat. 0/10*

Mia: Jessica není hloupá, jen nezkušená! Je zábavná. A Nick je super. Podle mě je to nejlepší show! 10/10

Nezadaní: *Lilly: Komu záleží na tom, aby se dva hlupáci dali dohromady? Jediné, co z toho bude, je to, že zplodí děti, takže na téhle planetě přibudou další hlupáci. A my je k tomu ještě povzbuzujeme tím, že se na to koukáme v televizi! Hanba. 0/10*

Mia: Cyniku! Hledají prostě lásku! Co je na tom špatného? 5/10

Trading Spaces: *Lilly: Nikdy bych nesnesla Hildi někde poblíž mého pokoje. 10/10*

Mia: Já taky ne. Co je to s ní? Ale bylo by prima vidět ji v Lanině pokoji. 10/10

Skutečný svět: *Lilly: Dokonalé – pokud je vaše představa dokonalosti dívat se na mládež, jak skotačí ve vířivkách bez dohledu rodičů, a jiných zřejmých autorit. Což je přesně moje. 10/10*

Mia: Ale proč se k sobě chovají tak hnusně? Stejně je to dost dobrý. 9/10

Jak gayové vidí chlapy:

Lilly: Pět homosexuálů se snaží předělat heterosexuální chlapy, kteří si po sobě neuklízejí a nenosí nic jiného než bělené džíny. Někteří aktivisté hnutí za rovnoprávnost homosexuálů se obávají, že tahle show zvrátí jejich snažení o celá desetiletí. Ale stejně, proč jsou pořád ještě chlapi, co nosí ty příšerné vlasové příčesky???? 10/10

Mia: No, taky mě napadá jedna osoba, která by pomoc té pětky uvítala. Myslím pomoc v oboru zastrkování svetrů do kalhot. 10/10

Obyčejný život s Paris Hilton a Nicole Richie:

Lilly: To si děláte srandu, ne? To mě má bavit sledovat, jak si ta lidská modlitební šála a její opilá přítelkyně hrubě dobírají lidi, kteří jsou tak hodní, že je pozvou dál? To si nemyslím. 0/10

Mia: Uhm. S tím musím souhlasit. Tyhle holky by potřebovaly pár hodin princeznování. Možná by příště sestry Hiltonovy a malá Nicole měly strávit týden s Grandmère! Vsadím se, že TA by jim k jejich piercingu něco řekla. To by byla reality show, na kterou bych se S CHUTÍ podívala!!!!! 0/10

Středa, 9. září, občanka

TEORIE VLÁDY (pokrač.)
TEORIE SPOLEČENSKÉ SMLOUVY. Thomas Hobbes, angl. filozof, 17. století, autor Leviathana, tvrdí, že:

Lidstvo původně existovalo ve „stavu přirozenosti“. Jinými slovy, ANARCHIE.

Ale anarchie je špatná! V anarchii si lidi můžou dělat, co je napadne! V anarchii například jistá roztleskávačka, kterou nebudu jmenovat, může pod školní uniformou nosit šortky, které prokazatelně patří členovi chlapeckého fotbalového týmu, a věnovat úsilí tomu, aby je nikdo nepřehlédl, a to tak, že při hodině občanské nauky neustále velice nápadným a okázalým způsobem kříží a zase rozhazuje nohy. Jako to dělá zrovna teď se zjevným pohrdáním k ustanovením školního řádu. A jistá další osoba, kterou taky nebudu jmenovat, se může cítit v pokušení povědět jí to, ale nakonec se rozhodne, že to nechá plavat, protože takové dohadování je úplně zbytečné, když jí jde o život.

Hobbes tvrdí, že původní smlouva mezi lidmi a státem je definitivní a ústí ve státní absolutismus.

Naštěstí John Locke pozměnil tuto teorie tvrzením, že tato smlouva se může měnit.

AŤ ŽIJE JOHN LOCKE!
AŤ ŽIJE JOHN LOCKE!
HIP, HIP, HURÁ!
AŤ ŽIJE JOHN LOCKE!

Středa, 9. září, zeměpis

Kenny se právě ke mně naklonil, aby mi připomenul, že má teď novou přítelkyni, Heather, se kterou se seznámil na letním táboře. Zdá se, že Heather je ve všech směrech lepší než já (jedničkářka, gymnastka, nepoužívá komiksový humor ani banální odkazy na popkulturu ve slohových pracích, není princezna, atd.), takže navzdory tomu, co si možná myslím, už Kenny na lásku ke mně dávno zapomněl, a já na něj můžu koulet svýma velkýma dětskýma modrýma očima jak chci, stejně se na tom nic nezmění a on za mě NEBUDE tohle pololetí dělat úkoly na zeměpis.

Jasné, Kenny. Ale zaprvé, měl by sis udělat inventuru ve svých předpokladech: moje oči jsou šedé, ne modré. Zadruhé, nikdy jsem po tobě loni nechtěla, abys mi dělal domácí úkoly z biologie. Začals mi je dělat sám od sebe. Připouštím, že ode mě nebylo hezké NECHAT tě to dělat, vzhledem k tomu, že si teď uvědomuju, že jsem tě neměla ráda tak, jako ty mě. A co se týče letošního roku, buď si jistý, že se nic takového nestane. Protože jsem naprosto soustředěná a dělám si SVOU práci. Dokonce ani NEPOTŘEBUJU tvou pomoc!

A upřímně ti přeju, abys byl s Heather šťastný. Vaše děti budou určitě inteligentní. Tedy v případě, že To vy dva budete Dělat. A že zapomenete použít prostředky asistované reprodukce. I když to je u dvou tak vědecky založených osob značně nepravděpodobné.

Kenny je vážně cvok.

A víte co? *Kluci* jsou divný. Vážně. Možná, že o tom napíšu ten svůj opravený sloh pro slečnu Martinezovou. O klucích a o tom, jak jsou divný.

Například, můj současný žebříček nejlepších filmů je momentálně:

Hříšný tanec
Flashdance
Bring It On
původní *Hvězdné války*
Honey

Což jsou filmy, které mají podobné téma: dívka musí využít svůj nově objevený talent (třeba tanec) aby zachránila sebe/vztah/tým (no, dobře, zápletka *Hvězdných válek* je trochu jiná, ale stačí, když nahradíte výraz „dívka“ slovem „chlapec“, a místo „tance“ dáte „Sílu“).

Takže chápete, co se mi na nich tak líbí.

Ale Michaelův žebříček pěti nej filmů – teda až na původní *Hvězdné války* – je úplně jiný než ten můj. Jeho oblíbené filmy nemají vůbec žádné společné téma! Všechny mi připadají úplně mimo mísu. U většiny z nich vůbec netuším, proč se mu líbí. Dokonce se v nich ani netancuje.

Tady je letmý pohled na Divný svět kluků a filmů, které mají nejradši:

MICHAELŮV ŽEBŘÍČEK
PĚTI NEJOBLÍBENĚJŠÍCH FILMŮ
(žádný z nich jsem neviděla a ani vidět nehodlám):

Kmotr
Zjizvená tvář
Texaský masakr motorovou pilou
Vetřelec, Vetřelci, Vetřelec – Vzkříšení atd.
Vymítač ďábla

MICHAELŮV ŽEBŘÍČEK
PĚTI NEJOBLÍBENĚJŠÍCH FILMŮ
(které jsem viděla –
nezařazuju původní *Hvězdné války*, samozřejmě):

Office Space
The Substitute
Pátý element
Hvězdná pěchota
Super Troopers

Ráda bych zdůraznila, že v žádném z těch filmů se netancuje. V žádném. Dá se říct, že nemají žádné společné téma, možná až na to, že všichni mužští hrdinové v nich chodí se superkrásnými dívkami.

Je zřejmé, že muži a ženy očekávají od sledování filmů něco úplně jiného. Vážně, když to tak člověk vezme, muži a ženy spolu mají tak málo společného, že je div, když se někteří vůbec dají dohromady, aby To Dělali.

Ale když nad tím tak přemýšlím, tohle asi nebude zrovna téma, o kterém by si slečna Martinezová chtěla číst. Mně se to zdá poučné, ale ona by asi měla jiný názor.

Slečna Martinezová nejspíš ani nekouká na video, když je to všechno taková popkultura. Možná chodí do kina, ale jenom na umělecky hodnotné filmy. Vsadím se, že nemá ani vlastní televizi.

Panebože. To pak není divu, že je taková, jaká je.

DOMÁCÍ ÚKOLY

Tělák: nic
Geometrie: cvičení, str. 20 – 22
Angličtina: nevím, byla jsem moc zdrcená, než abych si to zapsala
Francouzština: *écrivez une histoire*
A taky zjistit, jestli je Perin kluk, nebo holka!
Speciálka: nic
Občanka: co je základem vlády podle teorie společenské smlouvy
Zeměpis: zeptat se Kennyho

Středa, 9. září, v limuzíně cestou domů z hotelu Plaza

Když jsem dneska dorazila za Grandmère na hodinu princeznování, oznámila mi, že si uděláme výlet.

Řekla jsem jí, že dneska vůbec nemám na princeznování čas – že má známka z angličtiny je v ohrožení a že musím jet domů a přepsat sloh.

Ale na Grandmère to vůbec neudělalo dojem – dokonce ani když jsem jí zdůraznila, že na tom závisí moje kariéra spisovatelky. Řekla mi, že členové královské rodiny stejně knížky nepíšou – protože čtenáři chtějí číst knížky O nich, ne OD nich.

Grandmère je někdy vážně natvrdlá.

Byla jsem si skoro jistá, že pojedeme na výlet za Paolem – už mi začaly vážně odrůstat kořínky –, ale Grandmère mě místo toho svezla výtahem dolů do jednoho z konferenčních sálů hotelu. Bylo v něm připraveno asi dvě stě židlí a před nimi malý pultík s mikrofonem a sklenicí vody. Ale obsazená byla jen první řada židlí a na nich seděli komorná Grandmère, její šofér a různí zaměstnanci hotelu Plaza v zeleno-zlatých uniformách. Všichni se tvářili nejistě, zvlášť komorná, která držela na klíně Rommela.

Nejdřív mi proletělo hlavou, že jsem v pasti, že je to nějaká tisková konference o vypuštěných šnecích nebo tak něco. Jenomže kde jsou novináři?

Ale Grandmère řekla, že ne, že to není tisková konference. Že je to nácvik.

Na diskusi.

Na místo předsedy studentského výboru.

„Hmm, Grandmère," ozvala jsem se, „při volbě předsedy žádná diskuse není. Všichni budou jen volit. V pondělí."

Ale vypadalo to, že mi Grandmère moc nevěří. Vyfoukla dlouhý proužek dýmu z cigarety, i když v hotelu Plaza mají cedule Kuřte jen ve svém pokoji, prosím. „Tvoje přítelkyně Lilly mi tvrdila, že bude diskuse."

„Tys mluvila s LILLY?“ zeptala jsem se nevěřícně. Lilly a Grandmère se přece navzájem nenávidějí. Mají pro to důvod – viz případ Jangbua Panasy.

A teď mi chce Grandmère vykládat, že se s Lilly spolčily?

„Kdy ti to Lilly řekla?“ vyjekla jsem, protože jsem jí nevěřila ani slovo.

„Tuhle,“ prohodila lhostejně Grandmère, „prostě se tam postav a vyzkoušej si, jak se budeš cítit.“

„Já VÍM, jak se budu cítit za řečnickým pultem, Grandmère,“ odsekla jsem, „už jsem to dělala, vzpomínáš si? Když jsem přednášela ten návrh o parkovacích automatech genovskému parlamentu.“

„Ovšem,“ odfrkla si Grandmère. „Jenže to bylo před publikem starých mužů. Tady můžeš předstírat, že se obracíš k obecenstvu, které tvoří tví vrstevníci. Představ si je, jak tu před tebou sedí, v těch jejich směšných neforemných džínách a baseballových čapkách se štítkem dozadu.“

„Do školy se chodí v uniformě, Grandmère,“ připomněla jsem jí.

„No jistě, víš přece, jak to myslím. Představ si je, jak tu sedí a sní o tom, že budou mít svou vlastní televizní show jako ten příšerný Ashton Kutcher. A pověz mi, jak bys mi odpověděla na tuhle otázku: Co konkrétně bys chtěla zlepšit, aby to přispělo ke zefektivnění výuky na SŠAE, a proč?“

Vážně, někdy jí vůbec nerozumím. Jako by ji po porodu upustili. Na parkety, ne na měkkou pohovku, jak jsem nedávno já upustila Rockyho. Jenže to nebyla vůbec moje vina, protože zrovna přišel Michael a měl na sobě úplně nové džíny.

„Grandmère,“ ozvala jsem se, „co to má znamenat? Žádná diskuse NEBUDE.“

„Odpověz na otázku.“ Bože. Ta ženská je někdy vážně nemožná.

Ne někdy. Vždycky.

Abych ji zpacifikovala, stoupla jsem si za ten pitomý pultík a řekla do mikrofonu: „Abych přispěla ke zefektivnění výuky na Střední škole Alberta Einsteina, zlepšila bych vybavení školní

kuchyně, aby v ní bylo možné připravovat víc bezmasých jídel pro veganské a vegetariánské strávníky z řad studentů, a ehm, navrhla bych rozesílat večer mailem domácí úkoly, tak aby studenti, kteří si je třeba, ehm, zapomněli zapsat, zjistili, co přesně si mají na druhý den připravit.“

„Nehrb se tak nad tím pódiem, Amélie,“ pronesla Grandmère kriticky z místa, kde stála, což bylo vedle květináče s rododendronem, do kterého vyfukovala kouř. (Má vážně štěstí. Za deset let, až začnou docházet zásoby světové ropy a roztají ledovce, už bude stejně mrtvá, protože umře na rakovinu plic vzhledem k množství cigaretového kouře, který vdechuje.) „Narovnej se. Ramena dozadu. Takhle, ano. Můžeš pokračovat.“

Úplně jsem zapomněla, o čem jsem chtěla mluvit.

„A co učitelé?“ zeptal se babiččin šofér a snažil se přitom, aby to znělo, jako že mluví Ashton Kutcher v neforemných džínách. „Co chceš jako dělat s nima, he?“

„Aha, ehm, učitelé,“ opakovala jsem. „Není snad jejich posláním podporovat nás v tom, o čem sníme? Ale všimla jsem si, že někteří učitelé spíše potlačují naši odvahu a… dusí naši kreativitu! Jen proto, aby se mohli, víte co, předvádět, jak jsou zábavní. Jsou tohle opravdu ti správní lidé, kteří by měli formovat naši mladou mysl? Co myslíte?“

„Ne!“ vykřikla jedna z pokojských.

„Super!“ zařval šofér Grandmère.

„Jo,“ vydechla jsem, povzbuzená jejich souhlasem. „A pak, ehm, všude ty bezpečnostní videokamery. Chápu, že jako bezpečnostní opatření mají svůj význam, ale když jsou užívány jako –“

„Amélie!“ zaječela Grandmère. „Lokty na pultík!“ Položila jsem lokty na pultík.

„– jako zbraň, která má monitorovat chování studentů? Ptám se: to nás musí vedení školy opravdu sledovat?“ Diskuse mě najednou pořádně chytila. „Co se děje s těmi natočenými páskami? Používají se znovu, nebo jsou ukládány tak, aby jejich obsah mohl být někdy v budoucnu zneužitý proti nám? Například, kdyby byl někdo z nás

postaven před Nejvyšší soud, bude záznam o tom, jak stříkáme sprejem na lva Joea, poskytnut novinářům?“

„Nohy na podlahu, Amélie!“ vykřikla Grandmère, protože jsem si jednu nohu opřela o poličku na pultíku, kam si máte odložit tašku nebo tak něco.

„A co dívky, které nosí pod uniformou šortky svých kluků?“ pokračovala jsem. Musím přiznat, že jsem si to docela užívala. Pokojské z hotelu Plaza mi visely na rtech. Jedna z nich se dokonce roztleskala, když jsem řekla to o těch nahrávkách, které by proti nám mohli zneužít, kdybychom byli někdy postaveni před Nejvyšší soud. „Ačkoliv osobně pokládám takové chování za sexistické, proč by se vedení školy mělo starat o to, co nosí pod sukněmi dívčí část studenstva? Já říkám ne. NE! Opovažte se zajímat o mé spodní prádlo!“

Páni! Ta poslední věta zvedla pokojské ze židlí. Stály, tleskaly, křičely, pískaly, jako kdybych byla…, já nevím, třeba J. Lo, nebo tak někdo.

Neměla jsem ani ponětí, že jsem tak výborný řečník. Vážně. Chci říct, že ta věc s parkovacími automaty nebyla proti tomuhle vůbec nic.

Ale na Grandmère to vůbec žádný dojem neudělalo.

„Amélie,“ oslovila mě a vyfoukla modrofialový oblak kouře, „princezny netlučou do pultíku pěstmi, když chtějí něco zdůraznit!“

„Promiň, Grandmère,“ omluvila jsem se.

Ale doopravdy jsem toho nelitovala. Abych řekla pravdu, cítila jsem se tak nějak naplněná. Neměla jsem ani ponětí, jak zábavné může být řečnit před sálem plným pokojských. Když jsem mluvila v genovijském parlamentu o parkomatech, připadalo mi, že mě skoro nikdo ani neposlouchá.

Ale tady a teď jsem cítila, že mi obecenstvo zobe z ruky.

I když, kdybych opravdu mluvila k publiku v mém věku, bylo by to asi jiné. Myslím jako před Lanou a Trishou a ostatními.

Třeba bych zase mohla začít zvracet.

Ale z toho nemusím mít strach, protože není moc pravděpodobné, že bych něco takového musela dělat. Totiž, že bych vážně musela debatovat s Lanou. Protože o diskusi nikdo nic neříkal.

A i kdyby se to stalo, stejně bych nemusela diskutovat.
Protože Lilly má plán. Říkala to přece.
Ať už to znamená cokoliv.

Středa, 9. září, doma

Vrátila jsem se do Thompson Street, kde panoval naprostý chaos. Vzhledem k tomu, že mamka a pan G. letí o víkendu do Indiany, musela máma přesunout Dámský pokerový klub ze soboty na dnešek. Takže když jsem vkročila do dveří, kolem stolu seděly všechny ty feministické umělkyně z mámina karetního kroužku a cpaly se čínou.

A taky docela dost hulákaly. Tolik, že když jsem zavolala na Tlusťocha Louie, vůbec se neukázal. Třásla jsem pytlem s nízkotučnými granulemi a chrastila miskou, ale nic. Už jsem skoro začínala panikařit, že se Tlusťoch Louie vážně zaběhl – že se nějak dostal ven, aby unikl před tím feministickým povykem. Protože, víte, už takhle nebyl moc nadšený, že musí bydlet v jednom bytě s novorozenětem. Vlastně jsme ho museli párkrát vyhnat z Rockyho kolíbky, měl totiž pocit, že jsme mu přichystali nový pelíšek, protože to byla přesně jeho velikost – myslím Louieova.

A musím uznat, že já jsem teď trávila spoustu času s Rockym. Toho času, který jsem dřív trávila tím, že jsem Tlusťocha Louie masírovala a povídala si s ním a tak.

Ale já se vážně snažím být DOBROU MATKOU – ne dudlíkářkou! – jak svému bráškovi, tak svému kocourovi.

Nakonec jsem ho našla, jak se schovává pod mou postelí…, ale zastrčil pod ni jen hlavu. Je tak tlustý, že zbytek těla se mu tam nevejde. Takže jsem vlastně viděla akorát kočičí zadek, jak se třepe ve vzduchu.

Ne že bych mu to snad měla za zlé. To, že se schovává. Máminy kamarádky někdy vážně nahánějí strach.

S tím by očividně souhlasil i pan G. Zjistila jsem, že se taky schovává – svým způsobem. Seděl v ložnici, kde s mamkou spí, a s Rockym na klíně se snažil sledovat baseball v televizi. Když jsem vešla, abych dala Rockymu pusu na uvítanou, pan G. vrhl zděšený pohled ke dveřím.

„Už odcházejí?“ zeptal se mě a za skly brýlí mu divoce svítily oči.

„Ne,“ musela jsem ho zarmoutit. „Vlastně ještě ani nezačaly hrát.“

„Dopr –!“ Pan G. pohlédl na syna, který výjimečně neřval, ale vypadal u televize naprosto spokojeně, a honem dodal: „Totiž, do háje.“

V duchu jsem ho politovala. Vážně, být ženatý s mojí mámou není vždycky procházka růžovou zahradou. I když si člověk odmyslí to její malování, zdá se, že je prostě fyzicky naprogramovaná tak, že nikdy nezaplatí včas účty. Vlastně je většinou ani nenajde, když se i náhodou rozpomene, že by je zaplatila. Pan G. sice převedl všechny platby na internetové bankovnictví, ale to stejně moc nepomohlo, protože všechny šeky, které máma dostane za prodej svých obrazů, skončí pohozené na nějakých naprosto neuvěřitelných místech, jako třeba v pouzdře na plynovou masku. Vážně bych řekla, že vzhledem k mé neschopnosti dělit zlomky a mámině neschopnosti chovat se jako dospělá zodpovědná žena – teda až na účast na demonstracích a kojení – je div, že se s námi pan G. nechce rozvést.

„Můžu vám – ti něco přinést?“ zeptala jsem se pana G. „Nějaká žebírka? Nebo garnáty s česnekovou omáčkou?“

„Ne, Mio,“ odpověděl a nasadil ten výraz dlouhodobého utrpení, který jsem tak dobře znala. „Ale stejně díky. My jsme v pohodě.“

Nechala jsem chlapy o samotě a odešla do kuchyně, abych si tam schrastila něco k jídlu, než se vytratím k sobě do pokoje a dám se do úkolů. Naštěstí si mě žádná z máminých kamarádek nevšímala. Zrovna se rozhořčovaly nad tím, jak mužští zpěváci typu Eminema mění současnou chlapeckou populaci v příští misogyny.

Vážně, takové blábolení u nás doma jsem nemohla jen tak nečinně poslouchat. Možná mě tak nabudil můj úspěch při vystoupení před prázdným přednáškovým sálem hotelu Plaza, ale položila jsem talíř s vegetariánským mu-šu a sdělila máminým kamarádkám, že jejich argumenty proti Eminemovi jsou sporné (vlastně ani přesně nevím, co tohle slovo znamená, ale Lilly i Michael ho používají dost často), a že kdyby si někdy pořádně poslechly jeho píseň „Cleaning Out My Closet“ (mimochodem, patří k Rockyho nejoblíbenějším), zjistily by, že jediná žena, kterou

Eminem nenávidí, je jeho matka, kvůli těm punčocháčům, co mu nutila.

Odezvou na moje prohlášení, které mi připadalo naprosto racionální, bylo absolutní ticho ze strany feministických malířek. Ticho až do chvíle, kdy mamka vyjekla: „Někdo zvonil, ne? To bude Vern z přízemí. V poslední době je úplně na nervy, když má pocit, že máme večírek a nepozvali jsme ho. Hned jsem zpátky."

A rozběhla se ke dveřím, i když já bych přísahala, že nikdo nezvonil.

Jedna z ferministek se zeptala: „Mio, tvůj argument ohledně Eminema patří k tomu, co tě učí tvá babička během lekcí princeznovského chování?"

A všechny ostatní se rozesmály.

Vtom jsem si vzpomněla, že by mi teď vážně bodla upřímná rada ze strany feministické fronty, a tak jsem se zeptala: „Heleďte, lidi, totiž dámy, myslíte si, že je pravda, že všichni vysokoškoláci čekají, že To s nimi jejich přítelkyně bude Dělat?"

„Nejenom vysokoškoláci," odpověděla okamžitě jiná, a všechny se zase hurónsky rozesmály.

Takže JE to pravda. Já to věděla. Totiž, chci říct, na chvíli jsem doufala, že mě tak Lana jenom chtěla mučit, abych se cítila špatně. Jenomže teď to vypadalo, že fakt mluví pravdu.

„Vypadáš ustaraně, Mio," prohodila Kate. Kate dělá performance – třeba jako že stojí nahá na jevišti a potírá se páchnoucím kuřecím tukem, aby protestovala proti kosmetickému průmyslu.

„Tahle holčina vypadá vždycky ustaraně," komentovala to svářečka Gretchen, která vyrábí z kovu repliky částí lidského těla. Zvlášť té jisté části mužského těla. „To je přece celá Mia!"

A všechny se zase tak hurónsky rozesmály.

Cítila jsem se při tom dost bídně. Znělo to, jako že o mně mamka za zády hodně mluví. No, já o ní taky hodně mluvím, když to neslyší, to je pravda. Ale to je něco jiného, než když vás pomlouvá vlastní MATKA.

Lilly zřejmě není jediná, kdo mě pokládá za přehnaně úzkostlivou.

„Moc si lámeš hlavu s tím, co se stane a nestane," poučila mě Becca, která pracuje s neonovými zářivkami. Teď pracovala se sklenicí margarity – vědoucně s ní na mě pokyvovala. „Měla by ses na to vykašlat. Nevzpomínám si, že bych tak všechno promýšlela, když mi bylo tolik, co tobě. Ani zpoloviny ne."

„Protože to už jsi jela v lithiu," utřela ji Kate.

Ale Becca si jí nevšímala.

„Je to kvůli těm šnekům?" chtěla vědět.

Vytřeštila jsem na ni oči. „Cože?"

„Šnekům," opakovala. „No, těm, co jsi vypustila do té zátoky. Dělá ti starosti, že jsou kvůli tomu všichni naštvaní?"

„Hmm," zamumlala jsem rozpačitě. Napadlo mě, jestli to taky viděla ve zprávách, jako Tina. „No, asi jo."

„To je pochopitelné," prohlásila Becca. „taky by mi to dělalo hlavu. A co takhle zkusit jógu?" navrhla mi. „Ta mi vždycky pomáhá, když se potřebuju uvolnit."

„Nebo víc koukej na televizi," poradila mi Dee, která vyřezává dřevěné totemy a pak kolem nich tančí s kousky jater zavěšenými na pažích.

Tomu jsem nerozuměla. Tyhle intelektuálky mi radí, abych se VÍC dívala na televizi? To se asi nekamarádí se slečnou Martinezovou.

„Dejte už Mie pokoj!" okřikla je Vichřice, která je máminou nejstarší kamarádkou A porodní asistentkou A farářkou A profesionální choreografkou, a vstala, aby udělala v mixéru další ledovou tříšť. „Má právo myslet a dělat si tolik starostí, kolik potřebuje. Na světě není nic horšího, než když je vám patnáct. Leda snad, když je vám patnáct a udělají z vás princeznu."

To mě nikdy předtím nenapadlo. Vážně moc přemýšlím? Přemýšlejí jiní lidé míň? Jenomže podle slečny Martinezové naopak přemýšlím málo.

„Asi to byl jeden z těch kluků, co roznášejí letáky," zamumlala mamka, když vklouzla zpátky na svoji židli ke stolu. „O co jsem přišla?"

„O nic!" ubezpečila jsem ji a popadla svůj talíř s čínou. „Mějte se dobře, lidičky! Totiž, chci říct, dámy!"

Napadlo mě, jestli ty ženské náhodou nemají pravdu. S tím, že si ze všeho moc dělám hlavu. Možná, že to je vážně můj největší problém. Nedokážu přestat uvažovat. Možná to jiní lidé umějí, ale já ne. I když jsem to samozřejmě ještě nikdy nezkoušela. Kdo by chtěl mít prázdnou hlavu? No, možná až na sestry Hiltonovy. Protože je asi jednodušší chodit z jednoho večírku na druhý a nemyslet na jedovaté řasy a na to, že docházejí zásoby ropy.

Fakt na tom třeba něco bude. Já často nemůžu v noci ani spát, jak mi mozek pořád pracuje na plné obrátky, když uvažuju, co bych dělala, kdyby nás v noci napadli nepřátelé a všechno ovládli a tak. Hrozně RADA bych svůj mozek dokázala na chvíli vypnout, jak to umějí jiní lidé. Teda pokud měla Kate a ostatní pravdu.

Jéééé, zrovna mi píše Michael!

SkinnerBx: Tak jak to v sobotu uděláme?

Ale zrovna když jsem si to přečetla, zasvítila mi další zpráva.

Feminist: Čau, co podnikáš v sobotu?

No vážně. Proč já? PROČ?

TLouie: Teď s tebou nemůžu mluvit. Chatuju s tvým bráchou.

Feminist: Řekni mu, že máma proměnila jeho pokoj na svatyni reverenda Moona.

TLouie: LILLY! DEJ Ml POKOJ!

Feminist: Jen si prostě nech volnou sobotu, jo? Je to důležité. Kvůli kampani.

TLouie: Jsem už na sobotu domluvená s tvým bráchou.

Feminist: Cože? Vy dva To už chcete Dělat, nebo co?

TLouie: My dva To Dělat nechceme. Kde jsi to slyšela?

Feminist: Nikde! Panebože! Nestahuj svoje princeznovský gatě, když je brod daleko. Proč z toho vůbec děláš takový drama – počkej – vy dva to děláte???? A tys mi nic neřekla???????????

TLouie: Ne. Naposledy ti říkám, že To neděláme!!!!

SkinnerBx: Co neděláte? O čem to mluvíš?

KRISTEPANE.

TLouie: To nebylo pro tebe! Chtěla jsem to poslat Lilly!

SkinnerBx: Cože, Lilly si teď s tebou taky chatuje?

Feminist: Nemůžu tomu uvěřit. Tak ty To Děláš s mým bráchou. To je humus. Všimla sis, že mu na palcích u nohou rostou chlupy? Jako hobitovi.

TLouie: Lilly! Sklapni!

SkinnerBx: Lilly tě trápí? Napiš jí, že jestli ti nedá pokoj, řeknu mámě o těch „gravitačních experimentech“, co dělala s babiččinými figurkami jelenů.

TLouie: Přestaňte s tím oba dva, nebo se z vás zcvoknu!

TLouie: účastník odpojen

Vážně. Jsem ráda, že jsem „dudlíkářka“, jestli to znamená, že já a Rocky nikdy neskončíme jako tihle dva!

Čtvrtek, 10. září, třídnická hodina

Ach.
Můj.
Bože.
To je všechno, co k tomu můžu říct.

Čtvrtek, 10. září, tělocvik

Visí dokonce i v tělocvičně. Nechápu, jak to dokázala. Ale visí dokonce z provazů v tělocvičně.

Vážně. A jsou i ve sprchách. Zalité v plastových rámech, aby se nepromáčely.

Vím, že jsme se ve zdravovědě učili, že není možné umři hanbou. Ale třeba jsem výjimka z pravidla.

Čtvrtek, 10. září, geometrie

Jsou prostě všude.

Obrovské celobarevné plakáty, na kterých jsem já s korunkou. Já se žezlem. Z toho večera, kdy jsem byla vloni v prosinci oficiálně představena lidu Genovie.

A pod mou fotku je nápis:

VOLTE MIU.

A pod tím je: PVZ.

PVZ. Co to probůh může znamenat????

Mluví o nich všichni. Úplně všichni. Já prostě nevinně seděla a kontrolovala si úkol, když vtom přiletěla Trisha Hayesová a zaječela na mě: „Dobrý pokus, pévezko. Ale stejně ti to k ničemu nebude. Jseš sice princezna, jenže Lana je nejoblíbenější holka na škole! V pondělí tě zdecimuje!“

„Tady si někdo četl ve slovníku cizích slov,“ zavrčela jsem na Trishu, protože mi přišlo legrační, jak použila ten výraz zdecimovat.

Jenomže to jsem vůbec říct nechtěla. Chtěla jsem zakřičet: „To jsem nebyla já! Já to neudělala! Já dokonce ani nevím, co znamená to PVZ!!!!!!“

Ale nemohla jsem, protože na nás všichni koukali. Včetně pana Hardinga, který srazil Trishe pět bodů z domácího úkolu za to, že nebyla při zvonění na místě.

„To přece nemůžete.“ Trisha si koledovala o něco mnohem horšího, když mu takhle odsekla.

„Ne?“ podivil se pan Harding. „Promiňte, slečno Hayesová, ale můžu.“

„Jenže už moc dlouho ne,“ nedala se Trisha. „Až bude Lana předsedkyní, tak tohle šikanování za pozdní příchody zruší.“

„Co byste na to řekla vy, slečno Thermopolisová?“ Pan Harding se obrátil na mě. „Je rušení postihů za pozdní příchody také součástí vašeho volebního programu?“

„Ehm,“ zakoktala jsem. „Ne.“

„Vážně?“ Pan Harding vypadal, jako by ho to vážně zaujalo. Ale asi ho to zaujalo jen proto, že mu celá ta záležitost připadala

legrační. Takovým tím směšným učitelským způsobem. „A proč ne?“

„Ehm,“ udělala jsem zase a cítila přitom, jak mi rudnou uši. To proto, že jsem viděla, jak na nás kouká celá třída. „Protože se chci soustředit na věci, na kterých opravdu záleží. Jako třeba nedostatek vegetariánských jídel v nabídce školní jídelny. Nebo na kamery, které jsou instalovány kolem lva a které narušují naše právo na soukromí. A na to, že někteří učitelé neznámkují objektivně.“

K mému OBROVSKÉMU překvapení právě v tu chvíli pár lidí vzadu začalo tleskat. Vážně. Takovým tím pomalým tleskáním jako ve filmech, ke kterému se postupně připojuje víc lidí, až se potlesk zrychlí.

Jenomže pan Harding ho zarazil hned v rozpuku, dřív, než se stačil zrychlit. „Dobrá, dobrá, to už by stačilo. Najděte si stranu dvacet tři a začneme pracovat.“

Panebože. Ta předsednická záležitost se mi začíná vymykat z rukou.

Sylogismus = tvrzení Pokud a → b (první premisa)
b → c (druhá premisa)
Takže: a → c (konkluze)

To je fuk. Proč tam musela dát tu fotku s žezlem???? Vypadám na ní jako totální cvok.

Poznámka: Podívat se, co přesně znamená „zdecimovat“.

Čtvrtek, 10. září, angličtina

Lilly!!! Kdes vzala ty plakáty????

Kde asi myslíš, že jsem je vzala? A přestaň na mě ječet!

Já neječím, já se naprosto klidně ptám. Dostala jsi ty plakáty od mojí babičky?

No pochopitelně. Co si myslíš, že jsem je sama zaplatila? Máš vůbec ponětí, kolik stojí jeden velký celobarevný plakát? Na to by mi nestačil ani celoroční rozpočet na můj televizní program!

Ale já myslela, že ty Grandmère nenávidíš! Tak proč děláš něco takového? Proč ji do toho zatahuješ?

Protože – pro případ, že by sis toho nevšimla, Mio – jsou pro mě tyhle volby velice důležité. Opravdu chci zvítězit. MUSÍME zvítězit. Je to jediná možnost, jak zachránit tuhle školu před tím, aby se z ní stala fašistická instituce pod tyranskou vládou guvemérky Guptové.

Ale Lilly, já nechci být předsedkyně studentského výboru.

S tím si nelam hlavu. Nebudeš.

Ale to nemá smysl! Chci říct, Lilly, já vím, že všichni budou volit Lanu, protože ta vždycky ve všem vyhrává, ale začínají se dít… no prostě věci. Třeba dneska při geometrii jsem řekla něco o tom, že instalace kamer narušuje naše právo na soukromí. A někdo mi začal TLESKAT!!!

Tak to funguje. Já to věděla!

Co funguje?????

To je jedno. Prostě pokračuj v tom, co děláš. Je to super. Jsi bezva přirozená. Já bych to takhle přirozeně nesvedla!

Ale vždyť já nic nedělám!

To je na tom právě to nejlepší. A teď už dej pokoj a dávej pozor. Budeš to potřebovat, jestli chceš být spisovatelka, a tak vůbec.

Lilly, ona bude nějaká diskuse? Protože Grandmère o tom něco vykládala.

Pšššt. Dávej pozor. Hele, mimochodem, co to bylo s mým bráchou. Vy dva To vážně Děláte?

Přestaň se snažit změnit téma! Bude nějaká diskuse?????
Lilly!!!!
Lilly!!!!!!!!!!!! Odpověz!!!!!!!!!!!!!

Já myslím, že Lilly ti už nenapíše. Mohla bych ti nějak pomoct?

Jo, ahoj, Tino. Ne. Jenom… nemohla bys poprosit svého bodyguarda, aby mě zastřelil? Vážně bych to ocenila.

No, Wahim nesmí po nikom střílet, leda by mě chtěli unést. Vždyť víš.

Jasně. Ale stejně bych chtěla být mrtvá.

To mě mrzí. Kvůli těm volbám?

Jo, a kvůli Michaelovi, a tak vůbec.

Promluvili jste si s Michaelem upřímně, jak jsem ti radila?

Ne. Kdy bych si s ním mohla promluvit? Neviděla jsem ho, co začala škola, protože pořád sedí na přednáškách a učí se, jak všichni brzy umřeme. A nemůžeš se bavit o Tom a jestli to budete Dělat – teda spíš nebudete – telefonem, ani přes chat. To je něco, co se dá probírat jenom z očí do očí.

To je pravda. Tak kdy se s ním chystáš promluvit?

Asi v sobotu. Totiž, dřív se asi určitě neuvidíme.

Páni! Že je slečna M. úžasná v té kalhotové sukni! Napadlo by tě, že existují lidi, co jim fakt sluší kalhotová sukně?

Víš, někomu klidně může slušet kalhotová sukně a stejně není… no… nemá pravdu.

Jak to myslíš? Slečna Martinezová má vždycky pravdu! Vždyť se jí líbí Jane Austenová, no ne?

No, jo. Ale mám pocit, že kvůli něčemu jinému, než proč se líbí nám.

Ty myslíš, že se jí nemusí líbit, jak úžasně vypadá Colin Firth, když se vrhne do rybníka v Pýše a předsudku? Ale kvůli čemu by měla jinak ráda Austenovou?

To je jedno. Jako bych nic neřekla.

Myslíš, že slečna M. ví, že Emma Thompsonová ve skutečnosti chodila s tím, co hrál syna Willoughbyových? Ale i když v Rozum a cit hrál záporného hrdinu, jsem si jistá, že jinak je to velice sympatický muž. A kromě toho, Emma kvůli Heleně Bonham-Carterové.

Někdy bych si přála žít radši uvnitř Tininy hlavy než uvnitř své vlastní. Přísahám. Byla by to asi krásná oddechovka.

Čtvrtek, 10. září, záchodky

Střední školy Alberta Einsteina

Jak to, že vždycky skončím tady? Chci říct, jak to, že vždycky skončím tak, že sedím na toaletě v kabince a píšu do deníku? Už mi to začíná připadat jako nějaký rituál.

Každopádně to všechno začalo nevinně. Na obědě jsme u našeho stolu mluvili o *The OC*, a najednou Tina povídá: „Už jsi o tom řekla Lilly?“

A Lilly okamžitě vystartovala. „Co jako?“

Fakticky jsem si myslela, že Tina má na mysli tu záležitost, jestli To mám nebo nemám Dělat s Michaelem, a snažila jsem se jí naznačit, ať drží pusu. Ale Tina pokračovala: „O tom, že vaši letí na víkend do Indiany,“ což jsem si ani nepamatovala, že jsem jí říkala – musela jsem mít nějaký výpadek paměti.

Lilly se na mě nadšeně zadívala: „No ne, fakticky? To je super! Uděláme si mejdan!“

Tak bacha. Neřekli byste, že ze všech lidí zrovna Lilly už k nám nikdy nebude chtít chodit na večírky? Anebo to aspoň nebude rozmazávat před svým bývalým přítelem, o kterého přišla právě na mejdanu v našem bytě.

Jenomže Lilly vůbec nevypadala, že by jí to docházelo.

„Tak v kolik máme dorazit?“ vyptávala se.

„To, že máma a pan G. jedou pryč, přece neznamená, že hned musím dělat mejdan,“ vyjekla jsem polekaně.

„No jo,“ pronesla zamyšleně Lilly. „Já zapomněla. Jsi dědičkou genovského trůnu. Asi tě tady nenechají bez dozoru. Ale to je fuk. Můžeme se domluvit s Larsem a Wahimem, že by si někam vyrazili ve dvou –“

„NE!“ přerušila jsem ji. „To ne, protože když jsem naposledy udělala večírek, skončilo to naprostou katastrofou.“

„Jo,“ souhlasila Lilly, „jenomže tentokrát tam nebude pan Gianini –“

„Žádné mejdany,“ pronesla jsem svým nejprinceznova-tějším hlasem.

Lilly si jen odfrkla: „Nemusíš na mě ječet jenom proto, žes dostala při angličtině béčko z toho slohu!“

Fajn, Lilly, jasně, nebudu. Ale jenom proto, že tví rodiče ti nedůvěřují natolik, aby tě někdy nechali doma samotnou, protože naposledy jsi spustila požární hlásiče, když jsi vyrobila domácí plamenomet ze zapalovače a laku na vlasy, nemusíš to házet na mě!

Jenomže jsem to pochopitelně neřekla nahlas.

„Počkat,“ ozval se Boris. „Tys dostala B z angličtiny, Mio? Jak to?“

To už jsem neměla na vybranou. Musela jsem svou story odvyprávět všem u stolu. Víte, o tom, jak slečna Martinezová nemá ráda popkulturu a tak.

Samozřejmě, všichni byli v šoku.

„Ale má tak krásnou kalhotovou sukni!“ vykřikla Tina, které to evidentně zlomilo srdce.

„Z toho vidíte,“ ozval se Boris, „že nemůžete soudit, jaké má kdo srdce jen podle toho, jak se obléká.“ A vrhl po mně velice významný pohled.

Ale to je mi fuk. Zastrkovat si svetr do kalhot je hrůza, a basta.

„Myslela to nejspíš dobře,“ pokračovala Tina, která se vždycky snažila najít na každém něco dobrého.

„Když připravíte umělce o tvůrčí odvahu, nedá se to ničím omluvit,“ pronesla Ling Su – a vzhledem k tomu, že sama kreslí líp než zbytek školy, by o tom měla něco vědět. „Spousta takzvaných kritiků to myslela dobře, když v devatenáctém století odsuzovali práce impresionistů. Ale kdyby se Renoir nebo Monet řídili jejich radou, nikdy by nevznikla světově proslulá umělecká díla.“

„No, moje psaní se asi s Renoirem a Monetem srovnávat nedá,“ připadalo mi, že musím podotknout. „Ale stejně díky, Ling Su.“

„Jde o to, že i kdyby Mia psala opravdu hrozně,“ ozval se svým obvyklým nemilosrdným způsobem Boris, „má učitel právo říkat jí to?“

„Připadá mi to dost nepedagogické,“ mínila Shameeka.

„S tím by se mělo něco dělat,“ přitvrdila Ling Su. „Ale otázka je, co?“

Jenže než jsme stačili něco vymyslet, na náš stůl padl temný stín, a když jsem vzhlédla, zjistila jsem, že to je…

Lana.

Naše srdce poklesla. No, hlavně to moje. Dartha Vadera doprovázel Grand Moff Tarkin – Trisha Hayesová.

„Bezva plakáty, pévezko," prohodila Lana. Jenomže, samozřejmě, to myslela ironicky. „Ale stejně ti k ničemu nebudou."

„Jo," potvrdila Trisha. „Udělali jsme v jídelně bleskový průzkum a dostalas jenom šestnáct hlasů."

„Chceš říct, že jen šestnáct lidí tady v jídelně," ozvala se mírně Lilly, zatímco si olupovala čokoládovou polevu z nanuka, „mělo odvahu říct ti do očí, že tě nebudou volit. Páni, neměla jsem ponětí, že je tady ve škole tolik masochistů!"

„Lízej si dál to svoje Eskymo, bečko," usadila ji Lana, „a uvidíš, kdo je tady masochista."

„To není Eskymo, to je Magnum," opravil ji Boris, protože – no, to je prostě Boris.

Lana se na něj ani nepodívala. „A víš co? V pondělí při diskusi na shromáždění tě roznesu. Nikdo v Albertu Einsteinovi nechce za předsedkyni vypouštěčku šneků."

Vypouštěčka šneků! To zní ještě hůř než dudlíkářka!

Ale dřív, než jsem se mohla vyjádřit ke své šnečí misi, Lana odplula.

Nechtěla jsem Lilly pokořit tím, že bych na ni vřískala před jejím bývalým – zvlášť když je z něj teď takový frajer – a tak jsem na ni jen zasyčela: „Lilly. Jdem do umývárny. Teď HNED!"

Trochu mě překvapilo, že mě bez řečí poslechla.

„Lilly," spustila jsem. Musela jsem v sobě zmobilizovat všechno, co jsem se naučila s Grandmère. Ne snad, víte, že by mě Grandmère kdy naučila něco, co by se člověku hodilo při jednání s lidmi. Ale jednat s ní samotnou je tak strašně těžké, že jsem si z toho přece jen něco odnesla. „Tohle už zachází moc daleko. Tak zaprvé, já nikdy nechtěla kandidovat na předsedkyni studentského výboru, jenomže ty jsi mi v jednom kuse opakovala, že máš plán. Lilly, jestli nějaký opravdu máš, tak mi musíš povědět, co je to za plán! Protože už mám po krk toho, aby mi lidi říkali pévezko, i když vůbec

netuším, co to znamená. Ale v žádném případě, NIKDY, nebudu v pondělí diskutovat s Lanou. Za žádnou cenul“

„Princezna v zácviku,“ to bylo všechno, co na to Lilly řekla.

Podívala jsem se na ni, jako by se zcvokla. Což byl myslím přesně její případ. Zcvokla se.

„Princezna v zácviku,“ opakovala. „To znamená PVZ. Když se ptáš.“

„Opovaž se mi tak říkat!“ zasyčela jsem na ni.

„Tak to ne. Zakázalas mi, abych ti říkala princko. Zakázalas mi, abych ti říkala dudlíkářko. Ale na PVZ není nic špatného. Princezna v zácviku – jako že trénuješ na princeznu Genovského knížectví.“

„Lilly.“ Zaskřípala jsem zuby. „Já nechci dělat předsedkyni studentského výboru. Mám už teď sama dost problémů. Nepotřebuju si přidělávat další. Nechci v pondělí diskutovat s Lanou před celou školou.“

„Chceš z téhle školy udělat lepší místo k životu, nebo ne?“ vyjela na mě Lilly.

„Jo,“ přikývla jsem. „Chci. Ale to je beznadějné. Nemůžu porazit Lanu. Je to nejoblíbenější holka na škole. Mě nikdo volit nebude!“

V tu chvíli, i když jsem si až doteď myslela, že jsme na záchodcích samy, se z jedné kabinky ozvalo spláchnutí.

Vzápětí se vynořila hubená malá prvačka a přešla k umývadlu, aby si opláchla ruce.

„Ehm, omluvte mě, Vaše Výsosti,“ oslovila mě, zatímco Lilly a já jsme na ni zíraly v ohromeném tichu. „Ale já vážně obdivuji to, co jste udělala. Myslím s těmi šneky. A já vás rozhodně volit budu.“

Pak si utřela ruce papírovým ručníkem, zahodila ho do koše a vykráčela z umývárny.

„Ha!“ vyrazila Lilly. „HA HA! Vidíš? Neříkala jsem ti to? Něco se DĚJE, Mio. Zvedá se vlna odporu vůči Laně a podobným barbínám. Lidi už mají dost toho, aby v čele stáli pořád jen ti nejpopulárnější. Na trůn musí dosednout nová královna. Nebo princezna.“

„Lilly –“

„Prostě pokračuj v tom, co děláš, a všechno bude v pohodě.“

„Ale Lilly –“

„A nech si prozatím sobotu volnou. Přes den. V noci si pak klidně dělej s mým bráchou, co chceš. Ale den si rezervuj pro mě.“

„Lilly, já se nechci stát předsedkyní!“ zaječela jsem na ni.

„Nedělej si starosti,“ uklidnila mě Lilly a chlácholivě mě poklepala po tváři. „Však se nestaneš.“

„Ale taky nechci, aby mě Lana pokořila při volbách!“

„Nedělej si starosti,“ opakovala Lilly přesvědčivě a před zrcadlem si zastrčila do vlasů jednu ze své bezpočetné zásoby sponek. „Toho se bát nemusíš.“

„Lilly,“ vyhrkla jsem. „TY TVRDÍŠ, ŽE SE NIC Z TOHO NESTANE, ALE JEDNA Z TĚCH VĚCÍ SE PŘECE STÁT MUSÍ!!!!“

Ale vtom zazvonilo a Lilly zmizela. Zajímalo by mě, jestli by se na Yahoo podle příznaků nedalo určit, co to má za nemoc. Koneckonců, je to moje nejlepší kamarádka!

Čtvrtek, 10. září, občanka

TEORIE VLÁDY, pokračování

TEORIE SÍLY

Náboženství a ekonomika hrají v dějinách důležitou roli. Z toho vychází teorie, která tvrdí:

Vlády soustřeďují moc tím, že nutí lid platit desátky nebo daně.

Toto se začíná uznávat jako jejich svaté právo a lidé si vytvářejí mýty a legendy, jimiž ospravedlňují své vládce.

Jde trochu o něco podobého, jako když lidi nechávají roztleskávačky a kapitány sportovních týmů, aby řídili školu, navzdory tomu, že tihle lidé většinou nedosahují ve výuce nejlepších výsledků, takže to neznamená, že by školu řídili ti nejchytřejší. Navíc jsou to lidi, co se nechovají zrovna zdvořile k těm z nás, kdo nejíme, nepijeme a nedýcháme v rytmu sportovních utkání a večírků. Jaká je jejich kvalifikace k tomu, aby nás vedli? Ale i tak – jejich slovo je ve škole zákonem a všichni jim odvádějí desátky – tím, že jim nikdy nevyčítají, když jsou k druhým krutí nebo když přestupují školní řád, jako že třeba kouří na půdě školy anebo nosí pod uniformou šortky svých kluků. To přece není správné! Znamená to, že hrstka vyvolených panuje davům nás ostatních, a to není fér. Zajímalo by mě, co by na to řekl John Locke.

Čtvrtek, 10. září, zeměpis

Proč Kenny nedokáže přestat mlít pantem o svojí přítelkyni? Určitě je hezká a milá a tak, ale vážně – musí k tomu nasměrovat každou diskusi, kterou spolu začneme vést?

Magnetické póly

1. Nejsou konstantní – jsou různě silné, ale stěží zjistitelné
2. Póly se stěhují – množství pólů se mění ve svůj opak
3. Změna magnetického pólu – póly se časem mění, magnetická pole mizí a pak dopadají na Zemi ionty a způsobují mutace, klimatické změny atd.

K poslední zásadní změně došlo před 800 000 lety, kdy magnetické částice, které měly mířit na sever, zamířily na jih.

DOMÁCÍ ÚKOLY

Tělák: nic
Geometrie: cvičení str. 33 – 35
Angličtina: *Strunk and White*, str. 30 – 54
Francouzština: *lisez* L‘ Etranger *pour lundi*
Speciálka: nic
Občanka: Definice teorie síly (vlád a vládců)
Zeměpis: orbitální odchylky

Čtvrtek, 10. září, v limuzíně cestou domů z Plazy

Co myslíte, že mě asi tak čekalo, když jsem nakráčela do babiččina apartmá v hotelu Plaza?

Populární kviz o zásadách chování na diplomatickém banketu hlav států? Ale kdepak.

Waltz, který se potřebuju naučit kvůli plesům? Jo, to tak.

Tohle jsou věci, co byste od hodin princeznování ČEKALI. Jenomže Grandmère je ráda, když mě vyvede z konceptu něčím, co vůbec nečekám.

Takže jsem zjistila, že v jejím apartmá čeká asi tak dvacítka žurnalistů, kteří hoří nedočkavostí, aby se mnou mohli diskutovat o mé kampani na předsedkyni studentského výboru. Se mnou a se šéfovou mého volebního týmu, Lilly.

Jo, přesně tak. Lilly. Lilly seděla – chladná jako ráno v listopadu – na modré sametové sedačce vedle Grandmère, a odpovídala na všechny jejich otázky.

Když mě novináři uviděli, okamžitě vystřelili a nastavili mikrofony přede mě místo před Lilly, a začali povykovat: „Vaše Výsosti, Vaše Výsosti! Těšíte se na pondělní diskusi?“ a „Princezno Mio, máte něco, co byste chtěla vzkázat voličům?“

Byla jen jedna věc, kterou jsem chtěla vzkázat voličům. A to: „LILLY, CO TADY SAKRA DĚLÁŠ????“

V tu chvíli se do akce zapojila Grandmère. Vyskočila, chňapla mě kolem ramen a vyrazila: „Tvá drahá přítelkyně Lilly a já si právě povídáme s těmito sympatickými novináři o tvé kampani na místo předsedkyně studentského výboru, Amélie. A oni by si teď přáli vyslechnout tvé prohlášení. Tak co kdybys byla tak hodná a promluvila s nimi?“

Když vám Grandmère začne takhle mazat med kolem pusy, můžete vzít jed na to, že má něco za lubem. Ale to už mi došlo ve chvíli, kdy jsem tady uviděla Lilly. Jak se mohla tak rychle dostat do Plazy? Určitě jela metrem, zatímco já se pomalu kodrcala v zácpě limuzínou.

„Ano, princezno,“ potvrdila Lilly, chytila mě za ruku a vtlačila mě – ne zrovna ohleduplně – na sedačku vedle sebe. „Pověz těmhle sympatickým novinářům o reformách, které bys chtěla provést na SŠAE.“

Naklonila jsem se stranou. Předstírala jsem přitom, že si chci vzít jeden ze sendvičů s řeřichou, které komorná Grandmère nabízela novinářům. Ti jsou vždycky hladoví, a nejenom po senzacích. A když jsem jeden z těch obložených chlebíčků ukořistila, zasyčela jsem Lilly do ucha: „Teď už zašlas moc daleko!“

Ale Lilly se na mě jen bezvýrazně usmála a řekla: „Myslím, že princezna by si dala trochu čaje, Vaše Výsosti!“ a Grandmère okamžitě odpověděla: „No ovšem. Antoine, čaj pro princeznu!“

Tisková konference trvala asi hodinu a reportéři ze všech koutů Spojených států mě při ní bombardovali otázkami o tom, na čem je založená moje volební kampaň. Začala jsem si myslet, že dnešek musí být vážně hodně chudý na senzace, když se moje kampaň na místo předsedkyně studentského výboru může pokládat za senzaci dne. A pak najednou padla otázka, která mi objasnila, proč byla Grandmère ochotná nabídnout mou hlavu všem těm novinářům dřív, než si na mně v pondělí smlsnou studenti z SŠAE.

„Princezno Mio,“ oslovil mě novinář z *Indianapolis Star*, „můžete potvrdit, že jediný důvod, proč jste se rozhodla kandidovat na předsedkyni studentského výboru – a proč jsme my všichni byli dnes pozváni – je ten, že se vaše rodina pokouší odpoutat pozornost médií od aktu ekoterorismu, k němuž došlo v Genovské zátoce?“

Najednou se mi u tváře ocitly dvě desítky mikrofonů. Zamrkala jsem a řekla: „Ale to nebyl žádný akt ekoterorismu. Já jsem jen –“

Vtom Grandmère zatleskala a zavolala: „Co takhle sklenku grappy? Jen pojďte, je to pravá genovská grappa! Té nikdo neodolá!“

Ale žádný z reportérů jí na to neskočil.

„Princezno Mio, je pravda, že díky vašemu činu čelí Genovie hrozbě vyloučení z Evropské unie?“

Někdo další zavolal: „Jak se cítíte, Vaše Výsosti, když si uvědomíte, že jste vy osobně zruinovala národní hospodářství své země?“

„C-cože?“ Nemohla jsem tomu uvěřit. O čem to ti novináři sakra mluví?

Aspoň pro jednou mi Lilly přispěchala na pomoc.

„Vážení!“ zakřičela svým pronikavým hlasem. „Pokud už nikdo z vás nemá další otázky, které by se týkaly Miiny kampaně na místo předsedkyně studentského výboru, pak se obávám, že se s vámi budeme muset rozloučit.“

„Je to jen kamufláž!“ vykřikl někdo. „Tohle všechno! Kamufláž, která má odvést pozornost od skutečných problémů!“

„Princezno Mio, princezno Mio,“ zakřičel někdo další, když už Lars začal vyprovázet – no, lépe řečeno vytlačovat – reportéry z místnosti, „jste členkou organizace Děti Země? Chcete učinit prohlášení za všechny ostatní ekoteroristy?“

„No,“ vydechla Grandmère a obrátila do sebe na jeden lok další sidecar, zatímco Lars vytlačil poslední novináře z místnosti a zavřel za nimi dveře, „šlo to docela dobře, nemyslíte?“

Nemohla jsem tomu uvěřit. Ekoterorismus? Děti Země? A to všechno jenom kvůli ŠNEKŮM????

Lilly zvedla svůj pager (kde a kdy něco takového vzala?) a popošla k místu, kde stála Grandmère.

„Fajn,“ prohlásila, „takže to budeme mít v *Time* v šest a v *Newsweeku* v půl sedmé. Slyšela jsem taky o NPR a myslím, že by se to dalo protlačit do jejich večerních zpráv – v hlavním vysílacím čase, víte? A New York One chce, aby Mia přišla dnes večer na natáčení pořadu *V politice*. Zakázala jsem jim, aby se ptali na cokoliv, co souvisí se šneky. Tak co vy na to?“

„Skvělé,“ utrousila Grandmère a usrkla si znova sidecaru. „A co Larry King?“

Lilly si poklepala na sluchátka, co měla na uších, a zeptala se: „Antoine, máte nějaké zprávy o Larrym K.? Ne? Nevadí, pusťte to z hlavy.“

Larry K? Co se to tady proboha děje?

A přesně to jsem taky zaječela nahlas.

Grandmère a Lilly se na mě zadívaly tak, jako by si teprve teď uvědomily, že tam jsem i já.

„Aha,“ zamumlala Lilly a sundala si sluchátka. „Hele, ty Děti Země, s tím si nedělej starosti. To byl prostě takový tah na branku.“

Tah na branku? Odkdy se Lilly zajímá o něco ze sportu?

„Nechceme tě příliš obtěžovat, Amélie,“ pronesla Grandmère, zatímco si zapalovala další cigaretu. „Pověz mi, opravdu se ti líbí způsob, jak máš dnes upravené vlasy? Neslušely by ti trochu… kratší?“

„Co se to tady děje?“ úmyslně jsem se rozhodla ignorovat její otázku ohledně vlasů. „To chtějí Genovii vážně vyloučit z EU jenom kvůli tomu, co jsem udělala s těmi šneky?“

Grandmère zhluboka popotáhla z cigarety.

„K tomu ti nemám co říct,“ pronesla obezřetně.

Srdce mi udělalo kotrmelec. Takže je to pravda!

„A to fakt jako můžou?“ vyjekla jsem. „Evropská unie nás může vykopnout jen pro pár šneků?“

„Ovšemže ne.“ Tohle byl táta. Zrovna nakráčel do salonku s mobilním telefonem přilepeným k uchu. Na chvíli mě zalila nadpozemská úleva, ale pak jsem si uvědomila, že to nemluví se mnou. S někým telefonoval.

„To ne!“ zahulákal na toho někoho, nabral si z tácu pár oschlých chlebíčků, které tam zbyly po novinářích, a pokračoval do svého apartmá. „Jednala sama za sebe, ne ve jménu nějaké globální ekologické organizace. Vážně? No, tak to je mi moc líto. Snad byste mi rozuměl líp, kdybyste měl sám dospívající dceru.“ A zabouchl za sebou dveře.

„Ták,“ vydechla Grandmère a vyzunkla zbytek sidecaru, „můžeme si teď konečně pohovořit o Améliině volebním programu?“

„Skvělý nápad,“ souhlasila nadšeně Lilly.

No, už aspoň vím, že za tou záležitostí s kandidaturou na předsedkyni je Grandmère. Byla to nejspíš jediná věc, kterou dokázala vymyslet, aby odlákala reportéry od té nešťastné záležitosti s tím, jak chtějí Genovii kvůli šnekům vykopnout z EU.

Ale jakou omluvu má LILLY?! Chci říct, že to je zrovna poslední osoba, od které bych čekala, že se nechá Grandmère zlákat na stranu zla.

Co ty na to, bývalá kamarádko?

Do pokoje se vrátil táta a nesl v podpaží rozhovory, co se mnou vyšly v *Time* a v *Nesweeku*. Tvářil se dost uštvaně. Vážně mě to zamrzelo, takže jsem vyhrkla, že se mu za ty šneky fakticky moc omlouvám.

Ale zdálo se, že tohle ho zas až tolik netrápí.

„Nemusíš si s tím nějak moc lámat hlavu, Mio," prohodil nepřítomně, „nejspíš se z toho dostaneme, když se mi podaří přesvědčit všechny zainteresované, že jsi jednala jako soukromá osoba, a ne jako regentka."

„A třeba," vyhrkla jsem dychtivě, „si nakonec všichni uvědomí, že ti šneci jsou pro mořský ekosystém prospěšní, a začnou se na to dívat jinak."

„To je právě to," prohlásil zachmuřeně táta. „Nejsou prospěšní, protože vůbec nic nedělají. Podle hlášení, které jsem dostal od potápěčské jednotky Genovijského královského námořnictva, jen nečinně sedí u dna. Těch zatracených jedovatých řas se ani nedotknou, navzdory tomu, co jsi mi tak přesvědčivě tvrdila."

To mě teda vážně dost zaskočilo.

„Možná jsou pořád ještě v šoku," zamumlala jsem. „Totiž, přiletěli přece až z Jižní Ameriky. Nejspíš se ještě nikdy nedostali tak daleko z domova. Třeba bude chvíli trvat, než se přizpůsobí podmínkám v novém životním prostředí."

„Mio, už jsou tam dole celé dva týdny. Ještě další dva týdny, a budou tak hladoví, že začnou požírat všechno, co kolem sebe uvidí."

„No, třeba jsou ještě nacpaní z letadla," nadhodila jsem už trochu zoufale. „Chci říct, trvala jsem na tom, aby se o ně cestou dobře starali, a –"

Táta se na mě podíval zpříma.

„Mio," oslovil mě vážně, „udělej pro mě jednu věc. Až zase příště dostaneš nějaký velkolepý nápad, jak zachránit Genovijskou zátoku před jedovatými řasami, poraď se o něm nejdřív se mnou."

Auuu.

Chudák táta. Není to legrace být kníže.

Chvíli poté jsem odešla, ale Lilly tam ještě zůstala. LILLY ZŮSTALA S GRANDMÈRE. Protože se ještě potřebovaly domluvit

na Larryho. Lilly prohlásila, že jestli se jim povede dostat mě do show Larryho Kinga, mám v pondělí vítězství nad Lanou v kapse.

Jenže mně se to nezdálo. Možná kdyby to byl nějaký pořad na MTV, ale CNN? Na tuhle stanici se nikdo z Alberta Einsteina nedívá. Totiž, jasně, až na Lilly.

Ale je to fuk. Už jsem aspoň pochopila, proč Grandmère tolik stojí o to, abych se stala předsedkyní školy.

Jenže co z toho bude mít Lilly? Teda, člověk by řekl, že když tak šílí z těch bezpečnostních kamer, bude na předsedkyni výboru kandidovat sama. Ale takhle?!

Čtvrtek, 10. září, doma

Tak schválně, hádejte, kde budu, až mamka s panem G. odletí na víkend? Doma? Ani náhodou. Budu v hotelu Plaza. S GRANDMÈRE.

Ale dají mi vlastní pokoj. Na tom trvám. Nebudu spát v apartmá, kde spí Grandmère. To teda za nic. Stačí si vzpomenout, jak to probíhalo, když tenkrát bydlela u nás. Vůbec jsem se nevyspala, protože strašně nahlas chrápala. Slyšela jsem ji celou dobu, i když jsem spala v obýváku a ona u mě v pokojíčku.

A to už ani nemluvím o tom, že Grandmère prakticky bydlí v koupelně.

No, asi jsem to tak trochu čekala. To, že mě mamka a pan G. nebudou chtít nechat doma samotnou. I kdyby, já nevím, měla být na střeše rozmístěná celá Genovská královská garda připravená odstřelit každého potenciálního únosce princezny. Určitě ne po tom, co se stalo na oslavě mých narozenin.

Ne že by mi to až tak vadilo. Totiž ne tolik jako fakt, že jsem ze země, které mám jednou vládnout, udělala nejopovrhovanější místo v celé Evropě. Což není jednoduché. Předstihli jsme i Francii.

Fakt nemyslím, že by mě ještě něco dokázalo uvrhnout do větší deprese, když si vezmete, že:

- Asi začnu propadat z geometrie.
- Má nejlepší kamarádka mě přiměla kandidovat na předsedkyni studentského výboru proti nejoblíbenější holce na škole, která mě v pondělí při pokořující diskusi zašlápne podpatkem do země jako mravence.
- Má profesorka na angličtinu – ta, o které jsem si myslela, že mi pomůže, abych se stala opravdovou spisovatelkou, o čemž jsem v hloubi duše přesvědčená, že bude mým posláním – si myslí, že píšu tak špatně, že je vyloučené, aby se moje dílo někdy dostalo v tištěné podobě před nezaujaté publikum.
- Můj kluk nejspíš čeká, že To s ním budu Dělat.
- Jsem obsesivní dudlíkářka, ať už je obsesivní cokoliv.

A k tomuhle seznamu musím připojit ještě fakt, že jsem do Genovijské zátoky vypustila deset tisíc šneků z Jižní Ameriky v naději, že zachrání tamní ekosystém před zničením jedovatými řasami, ale teď se ukazuje, že v Evropě už šnekům ta řasa zřejmě nechutná a genovští sousedé začínají naši zemi nenávidět. Jo.

Proč proboha nedokážu nikdy nic udělat pořádně?

Možná, že Becca má pravdu. Možná bych měla zkusit jógu. Jenomže já to už jednou zkoušela, byla jsem na kurzu na Dvaadevadesáté s Lilly a její mámou, a připadalo mi, že vás tam jen nutí vystrkovat zadek do vzduchu. Ale jak člověku to, že vystrčí zadek do vzduchu, pomůže, aby se necítil tak bídně? Já se naopak cítila ještě hůř, protože jsem celou tu dobu myslela na to, jestli se mi všichni dívají na zadek, a jestli jim taky připadá, víte, moc kostnatý.

Normálně, když jsem si chtěla uklidnit rozjitřené nervy, jsem šla a napsala básničku – nebo tak něco.

Jenomže nedokážu psát poezii, když si vzpomenu, jak Karen Martinezová roztrhala na kusy tu část mojí duše, kterou jsem jí nabídla na stříbrném podnose. Doufám, že si uvědomuje, jak všechny moje sny o tom, že se stanu uznávanou prozaickou – nebo přinejmenším investigativní zahraniční reportérkou – teď svírá ve svých upravených rukou s černě nalakovanými nehty. Pevně doufám, že je nerozdrtí podobně, jako Tlusťoch Louie brouky.

Víte, já si uvědomuju, že až dosednu na trůn, pravděpodobně se stejně nebudu moct OPRAVDU věnovat psaní, protože budu mít spoustu práce s tím, abych dostala svou zemi zpátky do EU a tak vůbec.

Ale stejně bych ráda viděla knížku, nebo aspoň novinový článek, podepsaný mým jménem. Mia Thermopolisová.

Teď se hlavně musím ujistit, že si mamka uvědomuje všechna ta bezpečnostní rizika cesty letadlem s kojencem. Víte, nekoupili mu vlastní sedadlo. Mamka ho bude mít celou dobu na klíně. Doufám, že pokud by se letadlo náhodou zřítilo, použije máma svoje tělo jako lidský štít a zabrání tomu, aby Rocky našel smrt v plamenech.

A taky doufám, že pan G. si předem spočítá počet řad od jejich sedadel k bezpečnostnímu východu, pro případ, že by letadlo spadlo

do vody a začalo se potápět a zhasla světla, aby mamku a Rockyho zachránil.

Čtvrtek, 10. září, doma, večer

Ježíši! Mně vykládejte něco o nedůtklivosti! Nevím, proč tak vyvádějí! Je přece důležité uvědomit si, jaká rizika může znamenat cestování letadlem. Proto přece letecké společnosti tisknou všechny ty brožurky s pokyny, co se zastrkují do kapes na zadním opěradle sedadel. Naštěstí je sbírám, takže jsem teď na nich mohla demonstrovat všechny nástrahy cesty s kojencem.

Řekli byste, že vlastní rodiče dítěte budou vděční, když je někdo takhle zasvěceně poučí.

Někdo mi píše.

Týýýýýýýýýjooooooooo!

Michael!

SkinnerBx: Ahoj! Už jsi doma? Viděl jsem tě na New York 1!

TLouie: Cos viděl???? Panebože, to je trapas!

SkinnerBx: Ne, bylas dobrá. A je to pravda s tou Evropskou unií?

TLouie: Už asi jo. Ale táta tvrdí, že se všechno zase urovná. Teda, myslí si. Teda, doufá.

SkinnerBx: Měli by se stydět. Copak nechápou, že ses jen snažila napravit jejich chyby?

TLouie: Přesně. Jak ses dneska měl?

SkinnerBx: Super. Dneska jsme se v semináři Teorie chaosu učili, že snímky ze satelitů odhalily, že Yellowstonský národní park je ve skutečnosti obrovský kráter sopky, kde jsou ukryté podzemní zásoby magmatu, které vyhřeznou na povrch jednou za 600 000 let, ale teď už má poslední erupce asi 40 000 let zpoždění. Kdyby došlo k vulkanickému výbuchu, sopečný popel by se dostal vzduchem až někam nad Iowu a výbuch by byl 2500 krát silnější než ten na Svaté Heleně. Bezprostředně po něm by přišly o život desetitisíce lidí, a vzhledem k nukleární zimě, která by nastala po zakrytí slunce, by zemřely další miliony lidí. Zabránit se tomu dá jen tím, že bychom už teď objevili způsob, jak uvolnit tlak lávy, a zabránili tak příští globální katastrofě.

Nezlobte se, že to tak musím říct: ale co je to SAKRA za školu, kam Michael chodí? Univerzita Posledního soudu?

SkinnerBx: To je jedno. Tak co maminka a pan G., pořád se ještě chystají o víkendu pryč?

Tlouie: Jo. A donutili mě jít na víkend ke Grandmère.

SkinnerBx: To je drsný. Budeš mít vlastní pokoj?

TLouie: No jasně! Na stejném poschodí jako bydlí ona. Doufám, že nebudu slyšet, jak chrápe.

SkinnerBx: A co tvůj táta, rozmístí po celý chodbě bodyguardy? Nebo budou jenom v sousedních pokojích?

Páni, ten má někdy otázky! Kluci jsou fakt DIVNÝ.

TLouie: Lars a ostatní budou v pokojích v patře pod námi.

SkinnerBx: A jsou tam bezpečnostní kamery?

Moscovitzova rodina mi bude něco povídat o obsesích! Co ta jejich posedlost ohledně bezpečnostních kamer?

TLouie: Ne, žádné kamery tam nejsou. No, totiž, někde v hotelu asi jsou, jak to bylo v tom filmu s Jennifer Lopezovou, Krásná pokojská. Ale GNG tam žádné nemá.

GNG je zkratka pro Genovijskou národní gardu, ve které slouží Lars.

TLouie: Proč se na to všechno vůbec ptáš? Máš snad v plánu se tam přikrást a uloupit korunní klenoty? Máš už přece ten měsíční kámen. Co víc bys mohl chtít? Ha ha ha.

SkinnerBx: Ha ha. No, jen mě to tak zajímalo. Ale přijdeš za mnou v sobotu, viď?

TLouie: To je ta jediná věc v životě, na kterou se právě teď hrozně těším.

SkinnerBx: Já vím. Taky mi moc chybíš.

Týýýýýýjoooooo. Já vím, že to není moc feministický postoj, ale vážně miluju, když mi říká – nebo píše – něco takového. No, psaní je vlastně lepší, protože si to můžu uložit a číst později. Víte, jako důkaz, že mě opravdu miluje.

TLouie: Michaele, musím jít. Rocky brečí.

SkinnerBx: Tak jo. Co mám s tebou dělat.

Víte, fakt mám pocit, že Lana se plete. VŠICHNI vysokoškoláci nečekají, že To s nima bude jejich holka Dělat. Protože Michael o tom neřekl ani ň.

A jednou, když platil pizzy u Raye a pak si odskočil, zapomněl na stole peněženku. Podívala jsem se do ní – jenom proto, že mě fakt zajímalo, co kluci nosí v peněženkách, a našla jsem tam:

- čtyřicet osm dolarů
- průkazku do muzea
- průkazku do planetária
- školní průkazku
- řidičák
- kartu na slevy do Forbidden Planet Comic Superstore
- průkazku do knihovny

Ale ani jeden kondom.

Takže to vypadá, že můj kluk myslí na úplně jiné věci než na sex.

Jako třeba na budoucí energetickou krizi. A možnost globální katastrofy v důsledku výbuchu obří sopky. Což by Lilly o Borisovi říct nemohla. Totiž, Tina. To je fuk.

Možná, že si s Michaelem ani nebudeme muset doopravdy PROMLUVIT.

Pátek, 11. září, tělocvik

Já ji tak nenávidím!

Pátek, 11. září, geometrie

Kriste, kdy už toho nechá?

Teorém = tvrzení, které je odvozeno deduktivně z již ověřených tvrzení.

Řekla to jenom proto, aby se mi dostala pod kůži.
Že jo?
Protože to prostě nemůže být pravda. TO NE.

Nebo jo?

Pátek, 11. září, angličtina

Co to jako má znamenat?

Co jako? Ty myslíš ty bambulózní věci, co je na nich napsáno VOLTE LANU? Ty jsou mi fuk. Já tu holku nenávidím. Věřila bys tomu, co mi řekla dneska při tělocviku? A před Lilly?????

Co?

Řekla mi, že když nějaký vysokoškolák chodí s holkou, která To nechce Dělat, brzo se s ní rozejde a najde si takovou, která To Dělat chce.

TO NEŘEKLA.

To si piš, že jo. Ve sprše. Přede všemi. Před Lilly, která to hned vyslepičí Michaelovi!

To neudělá! Proč by to dělala?

Protože je to její brácha.

To neudělá. Jsou věci, co bratrovi vykládat nemůžeš. Věř mi, Mio, já bratra mám. Já o tom něco vím.

Tino, tvýmu bráškovi jsou tři!

No, to je jedno. Lilly to Michaelovi nepoví. Ale stejně, co říkala, když to slyšela?

Zařvala na Lanu, ať si strčí rozumy do těch klučicích šortek.

Vidíš? Já to věděla.

ALE STEJNĚ!!!! Víš, co řekla ještě? Lana, myslím? Povídala, že kluci To musí dělat, protože když To nedělají, vrazí se jim to do hlavy a můžou z toho zešílet.

Co se jim vrazí do hlavy?

VŽDYŤ VÍŠ. Vzpomeň si na zdravku. Loni.

Fuuuuuuuuuuj!!!!!!!!!!! Ale to ne. Nevrazí. Pan Wheeton by nám o tom jinak něco řekl.

Ale vysvětlovalo by to, proč si kluci, co chodí s holkou, která To nechce Dělat, brzo najdou nějakou jinou, která To chce. Tino, co když je to pravda???? Co když Lana ví něco, co já nevím????

To můžeš jednoduše zjistit. Už sis o tom promluvila s Michaelem?

Ne! Už jsem ti to říkala!

No, tak až ho zítra uvidíš, řekni mu o tom, a uvidíš, že –

Věřily byste tomu, že tam stojí a rozdává ty svoje pitomé krámy? Musela za to utratit balík! A jsou to šunty, když do nich škrábnete nehtem, ten nápis VOLTE LANU se hned odře. Nejspíš to je ta barva na bázi olova. Měla bych o tom dát vědět Odboru životního prostředí. To je fuk. Mio, ne aby sis s tím lámala hlavu! Už jsem volala tvojí babičce. Máme to všechno pod kontrolou. Vymyslíme něco, čím bys ji mohla trumfnout.

Lilly!!! Já nic nechci! Já ani nechci dělat předsedkyni!!!

Vždyť nebudeš, nedělej si starosti.

To ty říkáš pořád, Lilly, ale sotva se k tobě otočím zády, už děláš něco, abys mi pomohla vyhrát, jako že voláš mojí babičce a

nutíš ji, aby kupovala věci, co se můžou rozdávat lidem, co by mě mohli volit.

Páni, to bude Miina babička rozdávat zadarmo korunky? Protože to já bych taky jednu moc chtěla!

Nebudeme rozdávat korunky, Tino. Na to nemáme rozpočet. Jen se pokouším najít nějaké předměty ve tvaru čelenky, jako má Lana předměty ve tvaru bambulí.

Budeš mě už sakra konečně poslouchat, Lilly???? Já už to prostě nevydržím!!!!!! Tohle šílenství musí skončit!!!!!!!!!!

Uklidni se, pévezko. Všechno dobře dopadne. Můj brácha se s tebou nerozejde jen kvůli tomu, že To s ním nebudeš Dělat. Aspoň pokud chce, aby ten jeho pitomý čokl zůstal naživu.

!

To je fuk. Lana je magor. Nelam si s tím hlavu. Víš, že Michael takový není.

Ale teď je NA KOLEJI, Lilly. Mění se. Pokaždé, když s ním mluvím, mi říká, co se naučil nového. Takové ty… odpornosti. Katastrofy a tak.

Hele, zadrž. To je Břečťanová liga. Na tyhle školy kluci nechodí, aby si zasouložili. A vidělas ty holky, co tam bydlí, když jsme Michaelovi pomáhaly se stěhováním? Kristova noho. Myslíš, že někdy slyšely slovo šampon?

To je pravda, Mio. Ty jsi mnohem chytřejší než všechny ty geniální holky z Břečťanové ligy. Pamatuješ si, jak vypadaly – v tom kroužku, co v něm byla Elle Woodsová ve filmu *Opravdová blondýna?*

Můžeme se vrátit k podstatě věci? Ty korunkovitý věci. Jo nebo ne?

Panebože. Zrovna mi vrátila můj sloh… a je…

…samá červená vpiska. Ach jo, Mio. Je mi to moc líto.
Mio?.
MIO????

Pátek, 11. září, ošetřovna

Ležím tady s mokrým hadrem na čele. A i když je hodně těžké psát do deníku tak, aby mi ten hadr nespadl, nějak jsem to zvládla.

Sestra říká, že se mám snažit být v klidu a na nic nemyslet. Ha! S kým si ta ženská myslí, že má tu čest? Tohle jsem já, Mia Thermopolisová! Nedokážu na nic nemyslet. Nedokážu si vypnout v hlavě myšlení.

Naštěstí teď nevidí, že jsem ji vůbec neposlechla, protože už zalezla do svojí kukaně, aby vyplnila nějaké formuláře. Nejspíš o tom, co jsem vyvedla. Bezva. Jestli mě do pondělka zavřou do blázince, aspoň nebudu muset diskutovat s Lanou.

Sestra Lloydová si myslí, že nejsem blázen. Tvrdí, že každý člověk má určitou kritickou mez. Fakt je, že když jsem po tom, co jsem dostala další béčko z angličtiny, vyšla do chodby a uviděla tam stát babičku v korunce a v hermelínu, jak rozdává pera s nápisem PROPRIÉTÉ DU PALAIS ROYAL DE GENOVIA každému, kdo jde kolem ní, tak jsem zřejmě svou kritickou mez dosáhla.

Sestra Lloydová tvrdí, že není moje vina, když jsem při tom pohledu vyrvala babičce krabičku per z rukou a mrskla s ní po bezpečnostní kameře, která visí nade dveřmi ředitelny.

Kameře se ani nic nestalo. Jenom byla najednou chodba plná per. Ale kamera je v pořádku.

Tak nechápu, proč hned museli volat mámě a tátovi.

Sestra Lloydová říká, že než přijedou, mám v klidu odpočívat. Ze ona se postará o to, aby mi Grandmère nechodila na oči. Ne že by to byla zrovna vina Grandmère. Chci říct, vážně, ona se mi vlastně jen snažila pomoct. Lilly jí asi zatelefonovala a řekla jí o těch Laniných bambulkách. Takže Grandmère měla pocit, že by rychle měla přispěchat s něčím, co bych mohla rozdávat já.

Protože kdo by nechtěl mít doma pero s nápisem PROPRIÉTÉ DU PALAIS ROYAL DE GENOVIA?

Vážně. Nic z toho prostě nebyla ničí vina. Jenom moje. Nikdy jsem neměla slečně Martinezové odevzdávat text, ve kterém jsem srovnávala zakázanou lásku Romea a Julie se vztahem Britney Spearsové a Jasona Allena Alexandera. Totiž, ne že bych do toho

nevložila srdce. Chtěla jsem, aby čtenáři cítili stejnou bolest jako Britney, když je s Jasonem od sebe odervala média a její manažeři a nahrávací společnosti, takže Britney neměla na vybranou a nakonec skončila s Kevinem. Ovšem mně bylo naprosto jasné, že ti dva, Britney a Jason, byli stvoření jeden pro druhého.

Jenomže jsem měla vědět, že slečna Martinezová nebude sdílet moje zaujetí pro Britney. Ta nikdy neslyšela „Toxic“, to je prostě tutovka.

Ale ne!!!!

NĚKDO SEM JDE. MUSÍM SI RYCHLE DÁT HADR ZPÁTKY NA HLAVU!!!

Pátek, 11. září, ošetřovna, o něco později

Byl to jen táta. Zeptala jsem se ho, jak se sem dostal tak rychle, a on řekl, že jel zrovna na francouzské velvyslanectví, požádat je, aby nehlasovali za vyloučení Genovie z EU.

Když jsem to uslyšela, začalo mi být ještě hůř. Protože jsem si jenom připomněla, jak moc jsem s tou šnečí záležitostí ublížila svému lidu a své zemi.

Táta říká, abych si s tím nelámala hlavu, že pokud by měli někoho vyloučit z EU, tak Monako za to, že nechali Jacquese Cousteaua rozplevelit jihoamerickou jedovatou řasu ve Středozemním moři, a Francii za to, že si deset nebo kolik let seděla s rukama pod zadkem a nic nepodnikla. Ale, jak táta uzavřel, právě v tomhle dosahuje Francie největších úspěchů.

Omluvila jsem se tátovi za to, že jsem mu narušila politický program, ale on mě jen poklepal po ruce a prohlásil, že všichni mají sem tam nárok na to vybuchnout. Zeptala jsem se ho, jestli „výbuch" je přesně klinická diagnóza sestry Lloydové, a on odpověděl, že ne, ale že už jich za svůj život pár viděl. Ale že zatím ještě ani jeden u člověka, který má v sobě víc genovské vášnivosti, než by bylo záhodno.

Je hrozně pokořující, když se rozbrečíte jako mimino před celou školou, jako se mi to stalo předtím. Ale teď před tátou to byl stejný trapas. Zvlášť proto, že nikde nebyl ani jediný papírový kapesníček, protože jsem už všechny vypotřebovala. Takže jsem si musela utřít nudle do tátova hedvábného kapesníku. Ale on nevypadal, že by mu to nějak vadilo. Nejspíš ho stejně hned zahodí a koupí si jiný, jako to dělá Britney Spearsová se svým spodním prádlem. Je fajn, když je někdo kníže. Nebo popová hvězda.

No, táta měl každopádně starosti a ptal se mě, co se děje. Co se děje, tati? Jo, ty myslíš ještě kromě toho všeho?

Jasně. Jasně, že to jediné, co jsem mu mohla přepustit, je ta záležitost se slečnou Martinezovou. Protože jsem věděla, že kdybych mu zkoušela vypravovat o tom, proč mě tak vytáčejí ty volby, táta by tomu nerozuměl, a řekl by mi něco, no, takového otcovského, jako třeba: „Ale Mio, nepodceňuj se, já vím, že si povedeš moc dobře."

A Bůh ví, že o Michaelovi jsem mu už vůbec nemohla vykládat. Chci říct, mám tátu ráda. Nechci, aby mu explodovala hlava.

Táta mi nejdřív vůbec nevěřil. Víte, to, že jsem dostala B z angličtiny. Musela jsem vytáhnout papír se slohem a ukázat mu ho.

A pak se mu oči nějak rozjely do stran a zaleskly se – asi proto, že si nechal v limuzíně brýle na čtení – a několikrát si hlasitě odkašlal.

Pak mi řekl, že tohle má za dvacet tisíc dolarů ročně! A co je to za svět, když dovolí, aby někdo tak brutálně pošlapal sny malého děvčátka, a jestli si ta osoba Martinezová myslí, že se mnou může takhle zacházet, tak to se tedy plete.

Víte, vlastně to bylo chvíli docela legrační, pozorovat ho, jak tam chodí jako lev v kleci a zuří.

Ale za chvíli stejně přišla sestra a vyhodila ho.

Ve chvíli, kdy sestra Lloydová vyhazovala tátu ven, se dovnitř podařilo vklouznout mamce. Byla celá vynervovaná a měla na sobě Rockyho v břišním vaku. Tak jsem si chvíli sedla a čichala k Rockyho hlavičce, protože ta voní skoro stejně krásně jako Michaelův krk, i když úplně jinak, jestli mi rozumíte.

Jenomže tahle vůně nemohla zahojit mou rozervanou duši, což by vůně Michaelova krku nejspíš dokázala.

Zatímco jsem čichala k Rockyho hlavičce, mamka vyhrkla: „Mio, ty sis na to zhroucení opravdu nevybrala nejvhodnější dobu. Letadlo do Indiany nám letí už za dvě hodiny.“

Ujistila jsem mamku, že nejde o žádné zhroucení, že to je jen menší výbuch. Nezmínila jsem se o tom, co ho vyvolalo. Víte, o tom, co mi Lana řekla o vysokoškolácích. A jak potom slečna Martinezová navždy rozdrtila můj sen o tom, že bych se mohla stát spisovatelkou. Místo toho jsem jí řekla, že nejspíš ještě trpím dozvuky pásmové nemoci po tom příletu z Genovie… a tak.

„To není žádná pásmová nemoc,“ prohlásila zachmuřeně mamka. „To je nemoc, za kterou je zodpovědná Clarisse Renaldo.“

No, to bych se takhle nahlas říct neodvážila. Aspoň ne mamce, která má už dost důvodů, aby Grandmère nenáviděla.

Ale je pravda, že tou poslední kapkou bylo, když jsem tu osobu uviděla rozdávat pera na školní chodbě. „Myslí to dobře," namítla jsem chabě. „Vážně?" zapochybovala mamka.

Ujistila jsem ji, že tentokrát měla Grandmère na srdci opravdu jen prospěch vlasti. Koneckonců, celá ta aféra se školními volbami a mojí kandidaturou na místo předsedkyně jen odvede pozornost médií od faktu, že Genovia bude nejspíš hlasováním členských států vyloučena z EU. A jestli to tak bude, tak to sakra stojí za to.

No… asi.

Ale mamka se netvářila, jako by mi věřila.

„Mio, jestli se těch voleb nechceš zúčastnit, tak přece stačí říct. Já to zařídím."

Máma dovede být pořádně přesvědčivá, když si na tom dá záležet – dokonce i s tak rozkošným miminkem, jako je Rocky, přivázaným na břiše. Kdybych si měla vybrat, jestli budu o něčem diskutovat s Lanou nebo s mojí mamkou, každopádně bych si vybrala Lanu.

„Ne, mami, to mi nevadí," zarazila jsem ji chvatně. „Budu v pohodě. Vážně. No, a… zajdeš se podívat za Wendellem, až budeš zpátky ve Versailles?"

Mamka měla zrovna plné ruce práce s vyprošťováním Rockyho nožičky zamotané do cípu modlitebního šálu z Tibetu, který jí visel z kabely. „Za kým?"

„Za Wendellem Jenkinsem." Panebože! Nemůžu tomu uvěřit! Ona si ani nepamatuje jméno muže, kterému dobrovolně darovala svůj věneček. „Pořád tam bydlí. On i April. Pracuje pro elektrárenskou společnost. A víš, že April zvolili Královnou sklizně?"

Mamka se zatvářila pobaveně. „Opravdu? A odkud to všechno víš, Mio?"

„Z Yahoo! Vyhledávač osob," informovala jsem ji. „Jestli uvidíš April, nezapomeň jí povědět, že jsi matkou princezny Genovie. To je něco mnohem lepšího než být Královnou sklizně, i když nám teď hrozí, že nás vyloučí z EU."

„Určitě jí to povím," slíbila trochu nejisté mamka. „Mio, vážně ti nic není? Protože jestli nechceš, abych odletěla do Versailles, zůstanu tady s tebou."

Ujistila jsem mamku, že jsem naprosto v pořádku. Právě v tu chvíli se vrátila sestra Lloydová, a když tam našla mamku, přidala se v ujišťování ke mně. Pak sestra chvíli mazlivě tokala na Rockyho – protože on je to nejkrásnější miminko na světě a prostě nikdo mu nedokáže odolat – a když mamka zmizela, zůstaly jsme tam samy dvě.

Což mi připomnělo, že je jedna věc, kterou musím nutně zjistit. A příslušnice zdravotnického cechu byla ta nejlepší osoba, na jakou jsem se s tím mohla obrátit, protože tohle na Yahoo vážně nenajdete! Zdravovědná tematika není na síti moc oblíbená.

„Sestřičko," začala jsem huhlat přes teploměr, který mi strčila do pusy, aby měla jistotu, že v péči o mě nic nezanedbala a že mě může s dobrým svědomím poslat zase zpátky do třídy.

„Ano, Mio?" Dívala se na hodinky, zatímco mi palcem měřila puls.

„Je pravda, že když vysokoškoláci… když To nedělají, vrazí se jim to do hlavy?"

Sestra Lloydová si pohrdavě odfrkla. „Tak tenhle nesmysl se pořád ještě vykládá? Mio, tohle bys přece měla znát. Vždyť jsi chodila na zdravovědu!"

„Takže… to není pravda?"

„Naprosto určitě není." Pustila mi zápěstí a vytáhla zpod jazyka teploměr. „Nenechej nikoho, aby ti namluvil takovéhle pitomosti. Apropos, když někdo nosí v peněžence kondom, musí ho jednou za čas vyhodit a nahradit novým. Tření způsobené pohybem latexu pod kůží peněženky nošené v kapse může způsobit trhlinky v materiálu."

Zůstala jsem na ni zírat s otevřenou pusou. JAK JEN PROBOHA MŮŽE VĚDĚT TOHLETO????

Sestra se podívala na teploměr a prohodila: „Dělám už tuhle práci dost dlouho. Třicet šest celých sedm. Nic ti není. Můžeš už jít, jestli chceš. Ale než odejdeš, Mio, ještě je tady jedna věc."

Tázavě jsem se na ni zadívala.

„Musíš si přestat nechávat všechno sama pro sebe," řekla. „Já vím, píšeš si deník a to je prima – ano, viděla jsem tě –, ale to nestačí. Musíš svoje pocity vyjádřit nahlas. Zvlášť když se na někoho zlobíš nebo ti někdo ublíží. Čím víc si to budeš střádat v sobě, tím víc tě čeká takových výbuchů, jaký jsi předvedla dneska. Já vím, že princeznám se radí, aby všemu čelily s hrdým čelem a tyhle kecy, ale jestli nechceš dovolit světu, aby tě převálcoval, musíš to udělat ty sama. Rozumíš mi?"

Přikývla jsem. Sestra Lloydová je ta nejmoudřejší osoba, s jakou jsem se kdy setkala. A to počítám všechny ty génie, co jsem s nimi kdy kamarádila nebo chodila na rande.

„Fajn. Tak chvilku počkej, já ti napíšu propustku," vyzvala mě.

A to dělá právě teď.

SESTRA LLOYDOVÁ JE BEZVA!!!!!

Poznámka: Povědět Tině, aby poradila Borisovi, že si má koupit nový kondom, než To spolu budou Dělat tu noc po maturitním plese.

Pátek, 11. září, třetí poschodí

Když jsem vyšla z ošetřovny, Lilly seděla na chodbě a čekala na mě. Měla už v ruce tři poznámky za nedovolený pobyt mimo učebny, protože učitelé, co měli dozor, kroužili kolem ní, a když ji našli bez propustky, hned vyfasovala zápis.

Ale řekla, že je jí to jedno, protože potřebovala zjistit, co je se mnou. Povídala, že mě MUSELA vidět.

A když jsem si vzpomněla, co mi sestra Lloydová říkala o tom, jak nemám všechno zadržovat v sobě, řekla jsem jí, že já jí taky MUSÍM něco říct.

A tak jsme se vytratily nahoru, kde nás nikdo hledat nebude, ledaže by chtěl lézt na střechu. A jediný důvod, kdy chce někdo jít na střechu, je ten, když nějaké děcko z vedlejšího domu a z vyššího poschodí upustí z okna panďuláčka nebo tak něco a jejich domovník to přijde k nám vylovit.

V první řadě, přiznávám, jsem si na Lilly chtěla tak trochu zchladit žáhu, protože kdo byl odpovědný za ten můj výbuch? Totiž, chci říct, co ty genovijské propisky?!?

„Lidi tohle milujou," byla její omluva. „Vážně, Mio, všichni si je nechají jako suvenýry. Každému se nepoštěstí žít každé prázdniny v paláci jako tobě. Spoustu lidí to fascinuje."

„O to přece nejde!" Napadlo mě, že i když je Lilly génius a tak vůbec, zřejmě stejně potřebuje, aby jí tyhle záležitosti někdo vysvětlil polopatě. „Jde o to, že tys mi slíbila, že nic takového nebudu muset dělat!"

Lilly na mě vytřeštila oči. „To že jsem řekla?"

„Lilly!" Nevěřila jsem tomu, fakt ne. „Přece jsi mi slíbila, že nebudu předsedkyně školního výboru!"

„Já vím," kývla. „To taky nebudeš."

„Ale tys mi taky slíbila, že mě Lana neroznese na kopytech v diskusi před celou školou!"

„Ne," souhlasila Lilly. „To neudělá."

„Lilly!" Připadala jsem si, jako by se mi měla rozskočit hlava. „Jestli mě Lana neporazí, tak budu předsedkyní!"

„Ne, nebudeš," opravila mě klidně Lilly. „JÁ budu."

Teď už jsem na ni zírala úplně zmateně. „COŽE? Ale to je přece pitomost!“

„Není,“ opravila mě Lilly klidně. „Podívej, stane se to, že ty vyhraješ volby – protože jsi princezna, a protože se ke všem chováš hezky a lidi tě mají rádi. Pak, po nějakém čase – řekněme dvou, třech dnech – uděláš to, že s velkou lítostí odstoupíš z funkce, protože zjistíš, že tě moc zaměstnává ta princeznovská záležitost. V tu chvíli já – ty mě předtím samozřejmě jmenuješ svou zástupkyní – na sebe převezmu břímě předsednické zodpovědnosti.“ Pokrčila rameny. „Už chápeš? Nehledej v tom žádnou záhadu.“

Zůstala jsem na ni ohromeně zírat.

„Tak moment. Ty to všecko děláš, abys mohla být předsedkyní SAMA?“

A Lilly přikývla.

„Ale, já nechápu… proč teda prostě nekandiduješ?“

V tu chvíli se stalo něco, co jsem vůbec nečekala. Lillyiny oči za skly brýlí se naplnily slzami. A v příští minutě došlo k tomu, že si svůj emocionální výbuch prožila moje nejlepší kamarádka.

„Protože bych nikdy nemohla vyhrát,“ zavzlykala. „Copak si nepamatuješ, jak mě vloni smetli? Mě nikdo nemá rád. Ne tak jako tebe, Mio. Ne že bys nebyla obsesivní dudlíkářka, ale lidi tak nějak cítí, že s nimi máš hodně společného, i přes tu princeznovskou věc. Ale se mnou nemá NIKDO nic společného, možná proto, že jsem geniální a to lidi odstrašuje, nebo tak něco. Já to nechápu, fakticky! Člověk by myslel, že všichni budou chtít mít na místě předsedy toho nejchytřejšího, ale místo toho vždycky volí PITOMCE!“

Pokusila jsem se nebrat si moc osobně, že mi Lilly nadává do pitomců. Koneckonců, právě prožívala psychickou krizi.

„Já nevěděla, že to bereš takhle,“ vypravila jsem ze sebe. „Že se ti zdá, no…, že nejsi oblíbená.“

Zvedla ke mně oči od papírů s poznámkami, na které jí kapaly slzy.

„Jak by se m-m-mi n-nemělo z-zdát, že nejsem oblíbená?“ zakoktala lítostivě. „T-ty jsi jediná k-kamarádka, kterou m-mám!“

„To není pravda,“ namítla jsem vážně. „Máš spoustu přátel. Shameeku a Ling Su a Tinu –“

Sotva jsem vyslovila Tinino jméno, Lilly se rozbulila ještě víc. Na Borise a to, jaký je z něj teď frajer, jsem si vzpomněla moc pozdě.

„No tak," řekla jsem konejšivě a poklepala Lilly po rameni. „Já myslela… no… to je jedno, ale prostě, tebe mají taky lidi rádi, nemysli si. To prostě jenom… někdy…"

Lilly ke mně zvedla ubrečený obličej.

„N-někdy c-co?"

„Někdy se k nim chováš trochu… hrubě," vypravila jsem ze sebe. „Jako ke mně. Když mi pořád nadáváš, že jsem dudlíkářka."

„Je to pravda," namítla Lilly.

„I kdyby," zavrčela jsem. „Nemusíš to v jednom kuse opakovat."

Lilly si položila bradu na kolena.

„Asi ne," souhlasila váhavě. „Máš pravdu. Promiň."

Když už byla v tak smířlivé náladě, rozhodla jsem se kout železo. „A taky mi neříkej princko a pévezko."

Lilly na mě nechápavě zamrkala „Tak jak ti mám teda říkat?"

„Nestačilo by jenom prostě Mio?" Vypadala, jako by nad tím přemýšlela. „Ale to je děsná nuda," namítla. „Jenže já se tak jmenuju," připomněla jsem jí. Další povzdech.

„Tak jo," řekla konečně. „To je fuk. Ty ani nevíš, jak se máš, princko. Teda Mio."

„Mám? JÁ???" Málem jsem zase vybuchla, ale tentokrát smíchy. „Jsem úplně na dně. Vidělas ten sloh, co mi opravila Martinezová?"

Lilly si otřela oči.

„No jo," připustila. „Je k tobě dost přísná. Ale všimla jsem si, jak se za ní do kabinetu hnal tvůj táta. Vypadal, jako že ji chce postavit do pozoru."

„A copak mi to pomůže?" vyhrkla jsem. „Ona stejně svůj názor na moje psaní nezmění… teda na to, že nemám talent. Jenom bude, no… bude se bát táty."

Lilly zavrtěla hlavou.

„No a co," zamumlala. „A taky máš kluka."

„Co je na vysoký," připomněla jsem jí. „A taky zřejmě čeká, že –"

„Prosím," zaúpěla Lilly, „už mi neopakuj ty Laniny nesmysly! Kdy už si konečně nacpeš do hlavy, že Lana nemá ani páru, o čem mluví? Chci říct, vidělas ji někdy randit s klukem z vysoký?"

„Ne," připustila jsem. „Jenomže –"

„Říká to jen proto, aby tě naštvala. Tak je to. A pokud by to náhodou přece byla pravda, Lana k ní přišla jako slepej k houslím."

Obě jsme zůstaly sedět a přemýšlely nad tím. Po chvilce ticha se ozvala Lilly: „No a jedou tvoje máma s panem G. tenhle víkend pryč?"

„Jo," potvrdila jsem, ale hned k tomu dodala: „Jenomže u nás nemůže být žádná párty, protože musím jít do hotelu Plaza."

„Budeš mít vlastní pokoj?" zeptala se Lilly. Když jsem kývla, zaradovala se. „Bezva." A doplnila: „Tak to tam můžeš mít babinec."

Podívala jsem se na ni, jako by se zcvokla.

„*V hotelu?*"

„No jasně," souhlasila Lilly. „Užijeme si to. A můžeme přitom vylepšovat tvoje řečnické dovednosti. Uděláme generálku na pondělí. Co ty na to?"

„No," zaváhala jsem, „já nevím."

Hlavně si nejsem jistá, jestli mi táta a Grandmère dovolí něco takového. Teda něco jako mejdan v hotelu Plaza.

Ale, no tak jo. Jestli to Lilly udělá radost, tak bych to měla zkusit. Vážně jsem si nikdy nemyslela, že má o sobě tak nízké mínění. Totiž, víte, že jí tak vadí, že není populární. Ne že bych snad nevěděla, že Lilly není zrovna oblíbená. Ale nikdy mě nenapadlo, že si to tak bere. Vždycky se chovala tak, jako by si myslela, že je největší hvězda.

Jak jsem měla vědět, že to bylo jen naoko?

Teď tady obě musíme sedět, dokud nezazvoní konec šesté hodiny. Pak můžeme nepozorovaně proklouznout dolů a vmísit se mezi ty hordy, co se budou valit po chodbách. Přišly jsme o speciálku, ale já ukážu v pondělí paní Hillové omluvenku od sestry Lloydové, takže nebudu mít absenci.

Ale nevím, co s tím chce dělat Lilly. I když se mi nezdálo, že by se o to nějak starala. Vážně, Grandmère i Lilly by mohly učit svět, co to znamená chovat se jako princezna.

Což, když se nad tím zamyslíte, zní trochu děsivě.

Pátek, 11. září, občanka

TEORIE VLÁDY:

EVOLUČNÍ TEORIE
Darwinova teorie evoluce – užitečné vlády =

1. *Rodina*
2. *Klan*
3. *Kmen*

Skupiny se dávají dohromady proto, aby spolupracovaly a společně produkovaly zboží a poskytovaly služby.

Vládní instituce se zformovaly proto, aby zajistily vnitřní řád a ochranu proti vnějšímu nebezpečí ve skupinách.

Páni! To zní úplně mafiánsky! Vážně! Nebo jako kliky, které vznikají ve škole – taky se společně brání proti vnějšímu nebezpečí. Třeba my Moulové se dáváme dohromady, abychom zformovali skupinu, která se bude bránit proti ohrožení Fotbalisty a Roztleskávačkami, protože ve větší skupině se člověk cítí v bezpečí.

Taky to vysvětluje, proč:

- se Skejtaci shromažďují, aby se bránili proti Punkáčům
- Punkáči se shromažďují, aby se bránili proti Dramatickému kroužku
- Dramaťaci se shromažďují, aby se bránili proti Buranům
- Burani se shromažďují, aby se bránili proti Fotbalistům
- Fotbalisti se shromažďují, aby se bránili proti…

No, já vlastně nevím, proti komu by se chtěli bránit Fotbalisti.

Ale jinak to do sebe všechno zapadá. Tak proto existují kliky! Darwin na to kápl!

Pátek, 11. září, zeměpis

Magnetická pole obklopující Zemi vznikají v důsledku vnitřního proudění.

Objevil je Van Allen (radiační pásma).

Vysoce radioaktivní zóna se vytváří díky částicím, z nichž některé jsou radioaktivní a nabité elektřinou z vesmíru a ze Slunce.

Severní polární záři vyvolává průchod elektricky nabitých částic atmosférou.

KENNYHO NOVÁ PŘÍTELKYNĚ HEATHER
(popis podle Kennyho)

1. Je přírodní blondýna a nikdy si nemusí dobarvovat odrostlé kořínky
2. Má na vysvědčení áčka odshora dolů
3. Umí přemet vzad
4. Často ho předvádí na večírcích
5. A v restauracích
6. Na škole v Delaware je hrozně oblíbená
7. Přijede za ním na Díkůvzdání
8. Má vlastního koně
9. Nikdy neztrácí čas tím, že by se dívala na televizi, protože čte v jednom kuse knížky
10. Nemá telefonní záznamník

Ten by jí taky nejspíš k ničemu nebyl, protože kdo by chtěl volat holce, která se nedívá na televizi, takže si s ní stejně není o čem pokecat?

DOMÁCÍ ÚKOLY:

Tělocvik: nic
Geometrie: cvičení str. 42 – 45
Angličtina: *Strung and White*, str. 55 – 75
Francouzština:?????
Speciálka:???????
Občanka: Jak je Darwinova teorie aplikována na teorii vládnutí?
Zeměpis: 2. kapitola, Podstata elektrických jevů v přírodě

Pátek, 11. září, Plaza

Grandmère měla výčitky svědomí, že u mě vyvolala ten emocionální výbuch před celou školou (a uprostřed vyučování). Trvala proto na tom, že mě vezme dolů do restaurace na čaj, aby mě za to, no víte, jako odškodnila.

Jasně že jsem věděla, že se DOOPRAVDY necítí špatně. Chci říct, přece jen, tohle je GRANDMÈRE. A v restauraci byli novináři, kteří se nás pokoušeli fotit, jak jíme koláčky se šlehačkou, takže zítra bude na titulní stránce *Postu* fotografie, jak spolu sedíme u stolu, a u toho titulky jako *Čaj ve dvou/Co ty na to, EU?* nebo něco na ten způsob.

Ale stejně to bylo fajn, sedět tam a krmit se těmi maličkými sendviči s křupavou kůrčičkou, zatímco Grandmère tlachala o tom, jak příšerně laciné jsou ty Laniny bambulky a jak úžasná jsou pera *Propriété du Palais Royal de Genovia*. Zvlášť když si vezmete, že jsem od rána nic nejedla, protože jsem prošvihla oběd, když jsem byla celou dobu na marodce s mokrým hadrem na hlavě.

Grandmère byla tak laskavá kvůli tomu pocitu viny (poznámka pro mě: může někdo, kdo má tak rozvinuté poruchy chování, doopravdy cítit něco jako vinu? Zjistit!), že jsem se nakonec odhodlala a vyhrkla: „Grandmère, mohla bych si pozvat Lilly a Shameeku a Tinu a Ling Su na babinec dneska večer do svého pokoje, abychom mohly trénovat na pondělní diskusi?“ Načež Grandmère klidně odvětila: „Ale jistě, Amélie.“

Týýýýýýýýýýýýýýýýjooooooooooooo!!!!!!!!!!!! Takže hned, jak jsem se dostala k mobilu, jsem všechny obvolala a pozvala je. Pan Taylor chtěl mluvit s Grandmère, než Shameeku pustí, aby se ujistil, že budeme pod dozorem a tak, ale ta všechny jeho námitky smetla ze stolu. Když mi vrátila telefon, pan Taylor se mě zeptal, jestli má Shameeka něco donést, jako třeba popcorn nebo buráky.

Ujistila jsem ho, že v Plaze nám nic chybět nebude.

Poslaly jsme taky komornou Grandmère k nám domů, aby mi přinesla věci na převlečení a nakrmila Tlusťocha Louie.

Doufám, že mu tam samotnému nebude smutno. Určitě se mu musí zdát divné, že najednou zmizel Rocky. Už si zvykl slízávat mu

vždycky večer z tvářiček zbytky mléka. Bere to jako svačinku před spaním.

Poznámka:

Zavolat mamce na mobil, hned jak letadlo přistane, a připomenout jí, aby Rockyho držela dál od:

- kupek sena
- jedovatých zmijí (v Indianě se vyskytují hojně)
- vidlí
- pavouků druhu černá vdova (jejich kousnutí je pro kojence smrtelné)
- nepasterizovaného mléka (způsobuje salmonelu)
- chovných zvířat (bakterie)
- babiččina eintopfu, do kterého dává tuňáka, brambory a makaróny (smrtící směs)
- sklepa (mohli by se v něm skrývat uprchlíci z místních ústavů pro duševně choré)

Pátek, 11. září, Plaza, pokoj č. 1620

Čas???? POZDĚ!!!!!!

Páni, Ling Su našla na internetu bezva kviz a vytiskla ho pro nás, takže teď můžeme o sobě zjistit úplně všechno!!!!

KVÍZ

NEPODVÁDĚJTE! Nečtěte si předem řešení… odpovídejte na otázky popořadě!

Nejdříve si připravte pero a papír. Když budete vybírat nějaká jména, vybírejte jména skutečně existujících osob. Pište to první, co vás napadne. A teď, DO TOHO!

1. Napište do sloupce čísla od 1 do 11.
2. Vedle číslic 1 a 2 napište dvě libovolná čísla.
3. Vedle 3 a 7 napište jména příslušníků opačného pohlaví.
4. Napište libovolná jména (někoho z rodiny nebo kamarádů) vedle 4, 5 a 6.
5. K číslům 8, 9, 10, 11 napište čtyři názvy písniček.

UDĚLEJTE TO HNED!!!! NEČTĚTE SI PŘEDEM ŘEŠENÍ!!!!

Test Mii Thermopolisové:

1. Deset
2. Tři
3. Michael Moscovitz
4. Tlusťoch Louie
5. Lilly Moscovitzová
6. Rocky Thermopolis-Gianini
7. Kenny Showalter
8. „Šílím láskou“ – Beyoncé
9. „Samý kecy“ – Destiny’s Child

10. „Kráska“ – z *Kráska a zvíře*
11. Ústřední melodie z *Přátel*

Klíč k odpovědím:

1. Tolik lidí (číslo za 1 a 2) musíte seznámit s tímhle testem.
2. Osoba za číslem tři je ta, kterou milujete.
3. Osoba za číslem 7 je ta, kterou máte rádi, ale přesto s ní nevycházíte.
4. O osobu pod číslem 4 máte největší starost.
5. Osoba pod číslem 5 vás zná ze všech nejlépe.
6. Osoba pod číslem 6 vám nosí štěstí.
7. Píseň pod číslem 8 si spojujete s osobou pod číslem 3.
8. Píseň vedle 9 se hodí na osobu pod číslem 7.
9. Píseň vedle 10 vám napoví, jak o sobě smýšlíte.
10. Píseň u čísla 11 přesně vystihuje váš život.

Panebože!!!! To je neuvěřitelné!!!! Všechno tohle fakt funguje!!!!

Tak třeba, Michael je rozhodně ta osoba, kterou miluju. A Rocky mi nosí štěstí! A Lilly mě zná nejlíp ze všech! A Tlusťoch Louie je ta osoba (nebo kočka), o kterou mám největší starost!

A nemyslím, že bych někdy mohla vycházet s Kennym, a písnička z čísla 9 se k němu hodí, protože, řeknu vám jedno: nemyslím si, že by to všechno o jeho přítelkyni byla pravda.

A já rozhodně „Šílím láskou“ k Michaelovi. A písnička z *Přátel* rozhodně vystihuje můj život, třeba to *Nikdo vám neřekl, že život bude takový*… Protože to je fakt, nikdo mi neřekl, že budu genovská princezna!

A ta „Kráska“, ať se tomu Lilly směje jak chce, je moje vůbec nejoblíbenější. No jasně, slečna Martinezová by to nejspíš považovala za odpornost, víte, že jako takzvaná spisovatelka miluju písničku z disneyovky. Ale ať! Kráska z pohádky a já máme hodně společného: obě pořád čteme (já sice hlavně časopisy, ale to je jedno) a všichni si o nás myslí, že jsme divné.

Až, na muže, kteří nás milují.

Stejně si hrozně užíváme! Objednáváme si VŠECHNO, co nás napadne, od hotelové služby. Lilly nás skoro rozbrečela smíchy, když Shameeka básnila o osobě jménem Perin a o tom, že pořád neví, jestli je to holka, nebo kluk… No a Lilly navrhla, že v pondělí toho Perina/tu Perin obstoupíme a budeme skandovat: Sundej – kalhoty, sundej – kalhoty, abychom se o tom mohly s definitivní platností přesvědčit.

Dokážete si představit, jak by se tvářila mademoiselle Kleinová, kdybychom to vážně udělaly? No, totiž, asi by se to mohlo brát jako sexuální obtěžování. A k Perinovi/k Perin by to nebylo zrovna slušné, ať už je kluk, nebo holka.

A tak jsme poskakovaly po postelích a hulákaly ze všech sil: „Sundej – kalhoty, sundej – kalhoty, sundej – kalhoty!“ až jsem si myslela, že si z toho smíchu svoje kalhoty fakt pročůrám.

A pak jsme se daly na karaoke. Protože jsem řekla, že kdybychom jely přes celou zemi a musely si vydělávat na jídlo a motel jako Britney Spears v tom filmu *Křižovatky*, mohlo by se nám to hodit. A tak jsme to šly rovnou zkoušet.

Asi před minutou volal Michael, jenomže já ho vůbec neslyšela. Tina zrovna začala vřískat, protože jsme v jejím batohu našly milostný dopis od Borise a Ling Su ho teď četla nahlas. Dokonce i Lilly se tomu řehtala.

Tohle je fakticky NEJLEPŠI večer, co jsem kdy zažila. No, pokud nepočítám ten Zimní ples.

A taky ten večer, kdy jsme se s Michaelem dívali u něj doma na Hvězdné války a on mi řekl, že mě nemá rád jen jako kamarádku, ale že mě miluje.

A maturitní ples.

Tak kromě těchhle tří.

Poznámka: Připomenout mamce, aby dávala na Rockyho pozor, aby se nedostal blízko k dědově žvýkacímu tabáku. Pro kojence je tabák jed, když ho náhodou polknou! Viděla jsem to v seriálu *Zákon a pořádek!*

SEZNAM TĚCH NAPROSTO NEJSUPROVĚJŠÍCH KLUKŮ PODLE LILLY, SHAMEEKY, TINY, LING SU A MII

1. *Orlando Bloom* – ve všem, v košili i bez ní.
2. *Boris Pelkowski* (To je BLBOST! Boris by na tomhle seznamu vůbec neměl být! Ale ty tři Lilly i mě přehlasovaly.)
3. Ten hezký kluk z posledního filmu o Miině životě. (Až na to, že nic z toho, o čem ten film byl, se ve skutečnosti nemůže stát, protože Genovia je knížectví, ne království, a taky je jedno, jestli je jeho panovnice vdaná, nebo ne. Plus Skinner Box pravděpodobně nikdy nenatočí desku, protože se všichni rozprchli na univerzity a mají nad hlavu seminárek a testů a zkoušek.)
4. *Seth* z The OC.
5. *Harry Potter*. Protože i když hraje čaroděje, je fakt pěknej.
6. *Jesse Bradford* ze Swimfan.
7. *Chad Michael Murray* z Příběhu Popelky a One Three Hill. Ooooo la la!
8. Samanthin hezký přítel ze Sexu ve městě, zvlášť potom, co si kvůli ní oholil hlavu (Shameeka se nemohla zúčastnit hlasování, protože táta jí tenhle seriál zakázal).
9. *Trent Ford* z Jak na věc.
10. *Ramon Riveras*.
11. *Hellboy* (i když Mia je jediná, kdo ho považuje za řízka, kvůli její posedlosti dvourozměrnými hrdiny).

Sobota, 12. září, Central Park

Jsem úplně hotová. Proč jsem jen včera zvala tolik lidí? A proč jsme zpívaly karaoke až do tří do rána???

A proč jsem nechala Lilly, aby mě umluvila, že se dneska musíme jít podívat na fotbalový zápas SŠAE????

Je to děsivá nuda. Totiž, já si vždycky myslela, že sporty jsou nuda. Ani bych nespočítala, kolikrát na mě paní Pottsová ječela „Tak sebou trochu pohni, Mio!“, když jsem nechala kolem sebe bez povšimnutí proletět míč.

Ale dívat se na zápas je snad ještě nudnější než ho hrát. Když hrajete, je to aspoň trochu vzrušující, když se potíte a funíte a hlavou vám běží věci jako: *Ale ne! Ten balon přece neletí na mě, nebo jo? Ne, panebože. Jo! Jo, letí na mě. Co mám dělat? Mám ho zkusit chytit? Ale když ho nechytím, všichni mě budou nenávidět. Jenže když to nezkusím, budou mě nenávidět taky!*

Ale když se jenom díváte, nic takového vám hlavou neběží. Je to prostě jen nuda. Totální, nekonečná nuda.

Když mi Lilly říkala, abych si pro ni nechala volnou sobotu, netušila jsem, že tím myslí tuhle trapárnu. Proč by měl člověk dělat něco, co souvisí se školou, o víkendu? No, totiž, až na úkoly, že jo.

Ale Lilly tvrdila, že je důležité, abych se do pondělka ukázala na tolika školních akcích, kolik jen stihnu. V jednom kuse do mě strká a hudruje: „Přestaň psát do deníku a pojď se družit!“

Jenomže já si nejsem vůbec jistá tím, že by družení se školním fotbalovým týmem znamenalo, že dostanu víc hlasů. Víte proč? Protože je naprostá tutovka, že všichni fotbalisti budou volit Lanu!

A proč by neměli? Jen se na ni podívejte! Je naprosto dokonalá. Tedy, zvenku. Vím, že její srdce je jako temná žumpa, ale to vidět není. Zvenčí je všechno bez chybičky – dokonalý úsměv zářících zdravých zubů, a ty její dokonale opálené dlouhé nohy bez jizviček po holení, a ty její lesklé husté vlasy – proč by prokrista někdo volil mě, když může volit Lanu?

Lilly říká, abych nehloupla, že volba předsedkyně studentského výboru není soutěž královen krásy. Ale proč po mně chce, abych vyhrála a pak jí uvolnila místo? A proč mě donutila jít sem? Za nitky

těchhle voleb budou stejně tahat jenom fotbalisti a roztleskávačky. A NIKDO z nich nebude volit mě, to je jednou jisté.

Lilly tvrdí, že mě určitě nebudou volit, pokud hned nepřestanu škrábat do sešitu a nepůjdu se s nimi bavit. BAVIT! S NEJOBLÍBENĚJŠÍMI LIDMI Z CELÉ ŠKOLY!!!

Budou mít kliku, jestli je při tom nepozvracím.

Sobota, 12. září, 3 hodiny odpoledne,

pizzerie U Raye

Páni. Tomuhle se říká ztrácet čas.

Lilly tvrdí, že to není pravda. Tvrdí, že když se to tak vezme, byl tenhle den úžasně POUČNÝ. Ne že bych věděla, co tím myslí.

Nechápu, jak si Lilly může myslet něco takového, protože celý zápas seděla vedle doktora Weinbergera a jeho paní – ti byli na tribuně jako vždycky – a poslouchala, o čem se baví s rodiči Trishy Hayesové. Pokud jsem si všimla, na zápas se vůbec nedívala. To já se toulala kolem hřiště, zastavovala lidi, co mi na chodbách ve škole nevěnovali ani půl pohledu, a říkala jim: „Ahoj, my se asi ještě neznáme. Jsem Mia Thermopolisová, genovská princezna, a kandiduju na předsedkyni školního výboru."

Fakticky. Nikdy v životě jsem se necítila trapněji.

Tak zaprvé, nikdo si mě nevšímal. Fotbal byl evidentně mnohem zajímavější. Hráli jsme proti týmu Trinity, který nám zřejmě rok co rok nakopal zadky, co škola Alberta Einsteina školou stojí.

Ale dneska ne. Dneska totiž SŠAE vytáhla svou tajnou zbraň: Ramona Riverase. Jak Ramon jednou dostane míč, už se mu od špičky neodlepí, jedině když ho vykopne do takové velké bílé kukaně, branky Trinity. SŠAE porazila Trinity 4: 0.

Ukázalo se, že jsem s Ramonem Riverasem měla pravdu. Vážně si sundal tričko a vyhodil ho do vzduchu, když vstřelil rozhodující gól. Ne že bych chtěla být prorokem…, ale viděla jsem, jak se paní Weinbergerová okamžitě narovnala na sedadle. Lana samozřejmě v tu chvíli vběhla na hřiště a skočila Ramonovi do náruče. Když jsem ji naposledy viděla, seděla mu na ramenou, jako by byla jeho trofej nebo co. Možná že byla. Třeba je to pravidlo: když vyhrajete zápas SŠAE, získáte nejhezčí roztleskávačku.

To je fuk. Ať si ji Ramon užije. Třeba ji zabaví tak, že nebude mít čas na to, aby mě mučila. Mě s mým „vysokoškolákem".

To mi připomnělo, že až tahle pitomost skončí, mám jít na kolej za svým přítelem, abych se seznámila s jeho spolubydlícím a podívala se, jak se „zabydleli". A taky už jsme se týden neviděli!

Aspoň jsme se tak s Michaelem domluvili, když jsme se ráno konečně uslyšeli. Totiž, připadalo mi, že je trochu otrávený, když jsem si konečně vzpomněla zapnout mobil a on se mi mohl dovolat.

„Co se to dělo včera v noci, když jsem volal?“ chtěl vědět.

„Huhum,“ zahuhňala jsem. Zrovna jsem si u jednoho z těch stánků v parku kupovala preclík, když zavolal. Spousta lidí o tom nemá potuchy, ale preclíky v New Yorku – zvlášť ty, které si kupujete od pouličních prodavačů – mají fakticky léčivé účinky. Nevím, co to v nich je, ale když si jeden koupíte a bolí vás hlava, tak vás po pár kousnutích bolet přestane. A mě zrovna strašlivě bolela, z toho, jak jsem byla nevyspalá.

„Měla jsem tam holky,“ vysvětlila jsem Michaelovi, když jsem si ukousla horkého, slaného pečiva. „Přes noc. Takže, víš, jsme toho moc nenaspaly.“ A pak jsem mu vypravovala, jak jsme skákali po posteli a povykovali „Sundej – kalhoty!“ a tak.

Až na to, že Michaelovi se to tak legrační nezdálo. Už jsem se ani neodvážila vyprávět o tom, jak jsem do televizního ovladače zpívala „Mléčný koktejl“ a měla přitom na sobě gumovou koupelnovou předložku jako minisukni. No, víte, nechtěla jsem přece vypadat jako totální IDIOT.

„Měla jsi pro sebe celé apartmá, a pozvala sis mou sestru?“ To bylo všechno, co na to Michael řekl.

„A taky Tinu a Shameeku a Ling Su,“ dodala jsem a utřela si hořčici z brady. Musíte si dát preclík s hořčicí, jinak žádné léčivé účinky mít nebude.

„Jasně,“ zabručel Michael. „Tak přijdeš dneska za mnou, nebo ne?“

No, někomu by se možná mohlo zdát, že to zní dost drsně. Jenomže mě to, že byl Michael nějak otrávený, naopak uklidňovalo. Znamenalo to, že nemyslí na to, aby To se mnou Dělal, ale na něco úplně jiného… i když jsem moc nechápala na co. A já se rozhodně vůbec necítila na to, abych s ním vedla konverzaci na tohle téma, i když jsem na druhou stranu věděla, že Tina má pravdu a že nás tenhle hovor, stejně v nejbližší době nemine.

A tak si teď právě dopřávám kousek hojivé sýrové pizzy s Lilly, abych mohla nasednout do limuzíny a vydat se s Larsem do města, k

Michaelovi na kolej. Vážně, když člověk celou noc ponocuje s partou, je dost těžké začít druhý den zase fungovat. Nechápu, jak to dělají sestry Hiltonovy.

Lilly zrovna mluví o tom, že volby už vlastně máme v kapse. Nemám ani ponětí o čem to mluví, protože

a) včera večer jsme se vůbec nedostaly k tomu nácviku diskuse, takže jsem si vůbec nenacvičila svoje pondělní reakce, a
b) většina lidí, co jsem s nimi dneska mluvila na fotbale, se na mě dívala jako na totálního magora a říkala: „Hele, já budu volit Lanu."

A kromě toho, Lilly seděla celou dobu s RODIČI mých potenciálních voličů. Takže co ona o tom může vědět?

Škoda, že jsme neměli čas si promluvit o Tom a kdy to Dělat, i když vím, že Lilly s tím taky nemá žádné zkušenosti… Totiž, myslím si, že to tak bude. Se svým posledním klukem se dostala jenom na druhou metu.

Ale stejně si myslím, že by mohla mít na celou tu záležitost cenný a nezaujatý pohled.

Jenomže já nemůžu Lilly vykládat, že bych To jednou chtěla Dělat s jejím bráchou. Chci říct… FUJ. Kdyby mi někdy nějaká holka chtěla začít vykládat, že To bude Dělat s Rockym, asi bych ji musela chytit pod krkem. Až na to, samo, že je to můj mladší bráška a jsou mu teprve čtyři měsíce.

A kromě toho tak nějak tuším, co by mi poradila Lilly: Běž do toho!

Jenomže Lilly se to řekne. Ta se svým tělem problémy nemá. Ona se před tělocvikem nepřevléká ze školní uniformy do cvičebního úboru v tom nejtmavším a nejodlehlejším koutě šatny a tak, aby to měla co nejrychleji za sebou. Lilly má ve zvyku postávat před svou skříňkou úplně nahá a povykovat přitom: „Nemáte někdo deodorant?" A vypadá to, že poznámky Lany a dalších holek na její břicho a celulitidu ji nechávají naprosto v klidu.

Ne že bych snad čekala, že Michael by měl na moje tělo nějaké poznámky. Jenom prostě nevím, jestli bych se dokázala tak překonat, abych se před ním ukázala bez šatů.

I když by mi vůbec nevadilo, kdyby se přede mnou tak ukázal on.

To nejspíš znamená, že jsem stydlivá a prudérní a sexistická a všechno. Asi si vůbec nezasloužím být předsedkyní studentského výboru SŠAE, i kdybych měla po pár dnech rezignovat a uvolnit místo Lilly. A rozhodně si nezasloužím být princeznou země, kterou kvůli mně teď nejspíš vykopnou z EU… pokud to zajde až takhle daleko.

Vážně, nezasloužím si vůbec nic.

No dobře. Jedu za Michaelem.

Nemohl by mě už radši někdo zastřelit?

Sobota, 12. září, 5 hodin odpoledne,

koupelna u Michaelova pokoje

Hm. Vždycky jsem si myslela, že na Kolumbii se nedá dostat jen tak. Myslela jsem si, že tahle škola si opravdu pečlivě vybírá studenty.

Tak co tady dělají takoví úchylové, jako je ten Michaelův spolubydlící?

Dokud se neobjevil, všechno bylo v pohodě. Lars a já jsme Michaelovi zavolali z haly na koleji a on přišel dolů, aby nás zapsal, protože tady na Kolumbijské univerzitě berou otázku bezpečnosti studentů opravdu vážně (škoda, že už stejně vážně neberou bezpečnost hostů svých studentů!) Musela jsem na recepci nechat svou školní průkazku, abych neodešla z koleje, aniž bych se odepsala. Lars musel odevzdat svůj zbrojní průkaz (i když zbraň mu nechali, když jim vysvětlil, že jsem genovská princezna a on můj osobní strážce).

No prostě, když jsme se zapsali, Michael nás dovedl nahoru. Byla jsem tady už tenkrát, když se sem Michael stěhoval, ale to byla všude spousta rodičů a vozíků se zavazadly a tak. Dneska tu poletovali lidi z pokoje do pokoje zabalení jen v osušce a vřískali přitom jako v *Gilmorových děvčatech*! A z některých dveří se ozývala fakt hodně hlasitá hudba. Všude po zdech visely plakáty, které zvaly obyvatele koleje na nějaké akce a protestní pochody, a pozvánky na autorská čtení do blízkých kaváren. Prostě to všechno bylo jak z filmu o univerzitním životě.

Michael vypadal, že už ho ta otrávenost přešla, protože mě strašně krásně uvítal polibkem, při kterém jsem si mohla dosyta přivonět k jeho krku a hned se mi moc a moc ulevilo. Michaelův krk má skoro stejně hojivé účinky jako preclík s hořčicí.

Podařilo se nám usadit Larse do klubovny na Michaelově patře, protože tam byla velká televize a v ní zrovna běžel baseballový zápas. Člověk by řekl, že Lars už bude mít sportu až po krk, když si vezmu, že jsme dneska strávili celé tři hodiny na fotbale, ale neměl. Zašel se tam nejdřív podívat jenom na skóre, ale jak ho uviděl,

přilepil se k sedadlu. Všude kolem seděli další lidi, co měli stejně pootevřenou pusu jako on.

Michael mě odvedl do svého pokoje, který vypadal o něco líp, než když jsem tam byla naposledy ten den při stěhování. Na stropě byla mapa naší galaxie, všude bylo víc počítačového vybavení, než mají v NASA, a to zakrývalo každou vodorovnou plošku (kromě postelí). Taky tam byla velká cedule s nápisem *Ať vás ani nenapadne tady zaparkovat*, o které Michael přísahal, že ji neštípnul na ulici.

Michaelova půlka pokoje byla uklizená, na posteli ležel tmavomodrý přehoz a vedle stála malá lednička, co slouží i jako noční stolek, a VŠUDE byly knížky a cédéčka.

Druhá půlka pokoje byla mnohem rozházenější, na posteli rudý povlak, místo nočního stolku mikrovlnka, a všude se válely dévédéčka.

Než jsem se vůbec stačila zeptat na to, kde je Doo Pak a jestli se s ním vůbec budu mít šanci poznat, Michael mě stáhl k sobě na postel. Zrovna jsme se moc krásně vítali a vynahrazovali si naše týdenní odloučení, když se dveře najednou rozletěly a dovnitř vtrhl vysoký Korejec v brýlích.

„Jé, ahoj," pozdravil ho Michael tak nějak obezřetně. „Tohle je moje přítelkyně Mia. Mio, to je Doo Pak."

Natáhla jsem pravičku a věnovala Korejci svůj nejkrásnější princeznovský úsměv.

„Ahoj," pozdravila jsem. „Moc mě těší."

Ale Doo Pak mě nevzal za ruku a nepozdravil se se mnou. Místo toho se rychle podíval ze mě na Michaela a zase zpátky, a pak se hlasitě rozchechtal. „Ha ha ha, to je dobrý! Kolik ti zaplatil, abys to na mě nahrála?"

Podívala jsem se zmateně na Michaela. Ten si odkašlal.

„Hele, Doo Paku, to není vtip. Tohle je opravdu moje přítelkyně."

Doo Pak se pořád smál, a pak prohlásil: „Vy Američani! Pořád si jen děláte legraci! Ale už toho nechte." Tak jsem to zkusila já.

„Ehm," nadechla jsem se, „Doo Paku, já jsem vážně Michaelova přítelkyně. Jmenuju se Mia Thermopolisová. Moc ráda tě poznávám. Už jsem o tobě hodně slyšela."

To už se Doo Pak chechtal tak, že se svalil na svou postel a po tvářích mu tekly slzy. „Ne. Ne, mě nenachytáte. Přece mi nechcete namluvit, že ty –," ukázal na mě, „chodíš s tímhle!" A ukázal na Michaela.

Michael se zatvářil trochu podrážděně. „Doo Paku!" okřikl ho stejně, jako jsem ho jednou slyšela okřiknout Lilly, když si ho dobírala kvůli jeho vášni pro Star Trek: Enterprise.

„No vážně," potvrdila jsem Doo Pakovi, i když jsem neměla ani ponětí, co mu připadá tak legrační. „Michael a já spolu chodíme už víc než devět měsíců. Já chodím na Alberta Einsteina, což je tady kousek, a bydlím s mamkou a nevlastním otcem ve Vili –"

„Už zmlkni," přerušil mě Doo Pak – sice zdvořile, to musím připustit, ale stejně. Je dost hrozné, když vás nějaký kluk okřikne, abyste zmlkli. A když se k vám navíc ještě otočí zády a začne mluvit šeptem, takovým hodně naléhavým hlasem. Michael mu odpovídal taky šeptem, až na to, že to znělo spíš otráveně než naléhavě.

Je hrozný být v jedné místnosti se dvěma klukama, co se spolu baví tak potichu, že je nemůžete ani poslouchat. Takže jsem odešla sem do koupelny, aby měli trochu soukromí.

Slyšela jsem přes dveře, jak Doo Pak šeptá horlivě něco Michaelovi. Ten konečně přestal šeptat, takže jsem díkybohu mohla slyšet aspoň JEHO odpovědi.

„Doo Paku, už jsem ti řekl, kdo to je," vyrazil podrážděně. „Je to moje holka! Nikdo si z tebe legraci nedělá!"

Víte, koupelnu mají fakticky čistou, teda na kluky. Není v ní nic, čeho bych se štítila dotknout. Všimla jsem si, že vyhodili tu ohavnou gumovou zástěnu a pověsili místo ní jinou, s potiskem mapy světa. To musí jistě Doo Paka trochu potěšit, jestli se mu stýská po domově – že když přijde do sprchy, může celou dobu, co se myje, koukat na svou rodnou zemi.

Júúúú! Doo Pak už taky nešeptá. Nejspíš si oba myslí, že jsem totálně hluchá.

„Já to fakt nechápu, Miku," řekl zrovna. MIKU???? „Jak tahle holka může chodit S TEBOU?"

Už mi začalo svítat. Doo Pak mě nejspíš poznal. No, byla jsem v poslední době dost často v televizi i v novinách kvůli té šnečí aféře a

volbám a tak vůbec. Asi nemůže uvěřit, že by Michael randil s princeznou.

Ne že bych mu to zase až tak zazlívala. Být princeznou je něco tak naprosto mimo, že se Michaelovi ani nedivím, že svého spolubydlícího včas nevaroval. Asi musí být pořádný trapas vykládat spolužákům na vysoké škole, že vaše přítelkyně nejenom chodí na střední, ale navíc je ještě PRINCEZNA.

Chudák Michael. Nikdy mě nenapadlo, že si ho lidi dobírají kvůli tomu, že chodí s dědičkou trůnu. Tedy kromě toho, že jeho přítelkyně má bodygurda, nemá prsa a je dudlíkářka. Ve světle toho všeho se to, že mě má Michael rád, musí jevit pořádně ujetě.

Páni. Teď‘ přestali mluvit. Třeba bych už mohla vylézt.

Sobota, 12. září, 7 hodin večer,

jídelna (212)

Musím to napsat rychle, než Michael zaplatí za večeři. Naštěstí je u pokladny děsně dlouhá fronta (je tady NACPÁNO), takže chvilku přece jenom mám.

Každopádně už vím, proč se Doo Pakovi zdála tak legrační představa, že chodím s Michaelem. Nemá to nic společného s tím, že jsem PRINCEZNA. Doo Pak si myslí, že jsem na Michaela moc HEZKÁ.

Fakticky. Nedělám si srandu. Pověděl mi to sám, když jsem vyklouzla z koupelny. Tvářil se rozpačitě, ale začal, aniž by ho Michael nejdřív praštil nebo tak něco: „Promiň, že jsem ti nevěřil, že jsi Mikova holka. Víš, mně se prostě zdá, že jsi na Mika moc krásná. On je – jak tomu tady říkáte? – moula. Jako já. A moulové jako my nechodí s tak krásnýma holkama. Takže jsem si myslel, že si ze mě střílí. Hrozně moc se omlouvám."

Koukala jsem se z jednoho na druhého, abych odhadla, jestli si teď zase nedělají legraci oni ze mě. Ale z Doo Pakova zarudlého obličeje – a z Michaelova ještě zarudlejšího – jsem pochopila, že ne. Ze Doo Pak říká pravdu: Myslí si, že jsem pro Michaela moc hezká!!!!!!! FAKTICKY!!!!!!!

V Jižní Koreji mají zřejmě úplně odlišná měřítka půvabu než ve Spojených státech.

A taky zřejmě v těch končinách, odkud Doo Pak pochází, kluci, co si hrají na počítačích, nechodí s holkama. Vůbec.

Vysvětlila jsem Doo Pakovi, že být moula v Americe je věc stylu, a že citlivé dívky chodí raději s nimi než s fotbalisty nebo hráči na automatech.

Doo Pak se netvářil, jako by mi chtěl věřit, ale připomněla jsem mu Billa Gatese, Krále všech moulů – ten se přece taky oženil! To ho nejspíš konečně přesvědčilo. Potřásl mi vehementně rukou a vzrušeně se mě zeptal, jestli nemám nějaké kamarádky, co bych mohla někdy přivést na kolej s sebou.

Slíbila jsem mu, že jednou to určitě udělám.

Pak se Doo Pak omluvil, že musí jít po počítačového obchodu, aby si koupil poslední verzi hry Myst. Když odešel, Michael zahanbeně prohlásil, že nechápe, proč prváci nemůžou mít na koleji vlastní pokoj, místo aby je nutili trápit se se spolubydlícím.

Což mi připomíná, čeho jsem si všimla u Michaela v koupelně. Něco, co jsem vůbec nezaregistrovala, ale teď mi to vyplulo z paměti, kam se to nesmazatelně vypálilo:

V MICHAELOVĚ A DOO PAKOVĚ LÉKÁRNIČCE JE KRABIČKA S KONDOMY!!

Vážně. Já ji viděla. Ach. Panebože. Prostě jsem ji viděla.

Co to znamená????? Chci říct, je naprosto jasné, že Doo Pak To s nikým nedělá. Vždyť prakticky připustil, že nikdy neměl holku!

Takže čí jsou ty kondomy??????

Bože, „Mike“ se vrací –

Neděle, 13. září, 1 hodina ráno,

V limjuzíně cestou do hotelu

Bože. Bože Bože Bože Bože Bože.

Musím dýchat. Vážně. Jak mě to učili na józe, když jsem tam tenkrát jednou šla. Nádech. Výdech. Nádech. Výdech.

Dobře. Udělám to. Napíšu to, jako si zapisuju všechny ty hlouposti, a pak bude všechno v pořádku. Musí to být v pořádku. Prostě MUSÍ.

Udělali jsme to.

Vážně jsme si Promluvili.

A Michael čeká, že se spolu budeme milovat.

Jednou.

Tak. Napsala jsem to.

Tak proč se mi vůbec neulevilo?????

Bože, co mám dělat? Jak je možné, že se nakonec ukázalo, že Lana má pravdu? Lana nikdy v životě pravdu neměla!!! Pamatuju si, jak kdysi tvrdila, že když kýchnete a ucpete si nos, protrhnou se vám ušní bubínky. A co ten nesmysl „když se při menstruaci osprchuješ horkou vodou, můžeš vykrvácet k smrti“? A vloni ona a ta její klika vykládaly na potkání, že pití dietní koly vám vypálí díru do žaludku.

A nic z toho nebyla pravda.

Tak jak to, že zrovna tahle jediná věc se nakonec ukázala jako pravdivá????

Vysokoškoláci čekají, že To s nimi bude jejich holka Dělat. Aspoň… v budoucnosti. Totiž, Michael byl hrozně laskavý a chápavý a skoro tak rozpačitý jako já. Ne jako že by mi řekl, že se se mnou rozejde, když To s ním nebudu dělat hned zítra. To ne.

Ale ROZHODNĚ to chce dělat.

Jednou.

Aaaaaaaauuuuuuuuuuuuuuuuu!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Měla jsem to vědět, jasně. Protože chlapi – i dvourozměrní chlapi, jako je Wolverine z *X-Menů* a Zvíře z filmu *Kráska a Zvíře*, a dokonce i Hellboy – ti všichni To chtějí Dělat. I když to naznačují zdvořile a

oklikou. Víte, třeba Wolverine v té scéně, jak vtipkuje s Jean Greyovou, když ji nechává napospas slintajícím Kyklopům.

A Zvíře víří s Kráskou v tanci na balkoně, jako by nemyslel na nic jiného než na to, aby jim vyšly kroky.

Nevím, proč jsem si myslela, že Michael by měl být jiný. Viděla jsem přece *Opravdového genia* i *Pomstu buranů*. Měla jsem vědět, že i chytří kluci touží po sexu. Nebo aspoň po tom, aby měli nějakou holku, která by To s nimi chtěla Dělat.

A taky nikdo z nás není tak nábožensky založený, že by nám naše víra zakazovala Dělat To před manželstvím. No, jasně, Michael je žid, ale není to TEN typ žida. Normálně jí vepřovou a tak.

Ale stejně. Sex. To už je sakra velký krok.

To jsem taky řekla Michaelovi, když jsme se po večeři vrátili na kolej do jeho pokoje. Ne snad, víte, že by mě zkoušel osahávat nebo tak něco. To nedělá nikdy – i když mám pocit, že někdy by třeba i rád. Jenomže většinou je prostě pořád někdo s námi. Ale dneska večer ne. Lars byl přilepený k televizi v klubovně a všichni ostatní sportovní šílenci s ním. A Doo Pak vyrazil do knihovny, hledat nějakou holku, co by taky mohla na dnešní večer shánět moulu.

Když jsme se vrátili z večeře, Michael pustil retro Roxy Music a stáhl mě k sobě na postel a tam jsme se líbali a dělali tyhlety věci, ale já pořád myslela na jedno: V lékárničce má kondomy a Vysokoškoláci čekají, že to jejich holka bude dělat. A taky jsem myslela na Wendella Jenkinse a Královnu sklizně. Takže jsem se nemohla soustředit na líbání, a nakonec jsem se od něj odtáhla a řekla: „Já ještě nejsem připravená milovat se s tebou."

Přišlo mi, že jsem mu tím pořádně vyrazila dech.

Ne tím, že na to nejsem připravená, ale tím, že jsem o tom začala mluvit.

Ale dostal se z toho šoku hezky rychle, protože za chvíli si mě zase přitáhl k sobě a prohlásil: „Tak jo," a zase mě začal líbat.

Jenomže mě to moc neuklidnilo, protože jsem si nebyla jistá, jestli mě slyšel, nebo ne. A kromě toho, Tina tvrdila, že já a Michael si potřebujeme vážně promluvit, a mě napadlo, že když ona o tom dokáže mluvit s Borisem, tak s Michaelem by to nemělo být nic těžkého.

Takže jsem ho odstrčila a řekla: „Michaele, musíme si promluvit," a on se na mě tak nějak nejisté zadíval a zeptal se: „A o čem?"

A tak jsem řekla – i když to byla ta nejtěžší věc, co jsem kdy v životě vyslovila, bylo to mnohem těžší než přednést v genovském parlamentu tu řeč kvůli parkovacím automatům – „O těch kondomech ve tvojí lékárničce."

Zeptal se: „Cože?" a oči měla takové zamžené a rozostřené. Pak mi přišlo, jako by se vzpamatoval, a prohlásil: „Jo tak. Ty dostali všichni. Na uvítanou, když jsme se stěhovali na kolej. Tu krabičku rozdávali u zápisu."

Ale pak se najednou jeho oči zaostřily přímo na mě a pokračoval: „Ale i kdybych si je koupil, co na tom sejde? Bylo by to špatné, že mi na tobě záleží a chci tě chránit v případě, že bychom se spolu milovali?"

V tu chvíli jako by mi uvnitř všechno tak nějak změklo, a měla jsem co dělat, abych si připomněla, že jsme uprostřed Vážného rozhovoru, zvlášť když Michaelův krk tak nádherně voněl a zbytek jeho těla voněl možná ještě mnohem líp.

Ale to byl jen další důvod k tomu, abych s ním začala tu vážnou řeč.

„Ne," vyhrkla jsem a odtáhla se od něj, protože bylo dost těžké se soustředit na Vážný rozhovor, když se naše těla dotýkala, „myslím si, že je to krásné. Já jenom –"

A všechno to ze mě vyjelo. To, co mi řekla Lana ve frontě na zákusek. A Wendell Jenkins. To, co Lana říkala ve sprše (až na tu část, že se jim to vrazí do hlavy. To už je prostě humus.). Královna sklizně. To, že ho miluju, ale že ještě nejsem připravená se s ním milovat (řekla jsem to tak, že si nejsem jistá, jestli už chci, ale ve skutečnosti jsem si byla NAPROSTO jistá, že nechci, ale to by znělo moc odmítavě). To, že máma skoro pokaždé hned otěhotněla. VŠECHNO.

Protože přece když člověk vede Vážný rozhovor, měl by to všechno vyklopit naráz. VŠECHNO.

No tak dobře, skoro všechno. Vynechala jsem to, jak jsem ostýchavá, když přijde na nahotu. Totiž, na mou nahotu. Co se týče

jeho, tak s tím nemám problém. Plus to, že v televizi vypadá sex… to, víte…, hodně složitě. Co když to zvorám? Nebo se ukáže, že na to vůbec nemám vlohy? Pak se se mnou stejně rozejde.

Jenomže no jasně, o tomhle jsem přece mluvit nemohla. To fakt nešlo.

Michael to všechno poslouchal s vážnou tváří. Dokonce i ztlumil hudbu. Teprve když jsem se dostala k tomu, že si nejsem jistá, ale že asi ještě nejsem připravená se s ním milovat, ozval se, takovým dost suchým tónem: „To pro mě není moc velké překvapení, Mio."

Jo? Ale tohle bylo každopádně překvapení pro mě.

Když jsem řekla: „Ne?", pokračoval: „Došlo mi to, když jsi poprvé, co jsi měla na víkend pokoj v hotelu sama pro sebe, pozvala všechny svoje kamarádky. Místo mě."

Hele, tohle není vůbec pravda! Tak zaprvé, Lilly pozvala sebe i ty ostatní sama, a zadruhé –

No, vlastně, má pravdu.

„Michaele," vyhrkla jsem, „je mi to tak líto. Já nikdy nechtěla – totiž, já vždycky chtěla –"

Cítila jsem se tak přišerně, že jsem to ani nedokázala vyslovit. Jako totální pitomec. Trochu jako při večeři, když Michael vykládal o semináři ze Sociologie a sci-fi, kde se učili o tom, že v Orwellově *1984* se používá loterie jako nástroje k ovládání mas, protože dává lidem falešnou naději, že jednoho dne budou moci opustit nekonečnou dřinu. A o tom, že ve *451 stupňů Fahrenheita* Montagova žena naprosto nedokáže pochopit jeho trápení nad tím, že musí pálit knihy, aby si vydělal na živobytí, a jak si v jednom kuse vykládá se svými kamarádkami po telefonu o nějaké fiktivní televizní show *Bílý klaun*. V tu chvíli mě napadlo, že Lilly a Tina a já si zase v jednom kuse vykládáme po telefonu o *Vypadáš skvěle*.

Jenomže o tom se přece baví všichni, ne? Chci říct, všechny.

A možná je tahle show jen strategií vlády, která se nám snaží zabránit v tom, abychom si všimli, že nechává plundrovat naše lesy a přijímá zákony, které zakazují dospívajícím obstarat si antikoncepci bez svolení rodičů a tak.

A kromě toho, Michael taky v jednom kuse hovoří o pořadech, které se líbí jemu, jenomže v jeho případě je to *Čtyřiadvacítka* nebo *Právě teď*.

Udělala jsem, co se dalo, abych se Michaelovi nějak omluvila za to, že jsem ho nepozvala do hotelu. Položila jsem ruku na jeho a dívala se mu přímo do očí a řekla: „Mě to hrozně mrzí. Ne tohle. Ale prostě… to všechno."

Ale Michael, místo aby řekl, že se na mě nezlobí, jenom zamumlal: „Fajn. Ale otázka je, kdy na to budeš připravená?" A já na to: „Připravená na co?"

Trvalo mi asi minutu, než jsem si uvědomila, o čem to mluví.

A když mi to konečně došlo, zrudla jsem jako rajče.

„Uhm," vyhekla jsem.

A pak jsem začala rychle uvažovat.

„Co takhle ten večer, až budu mít maturitní ples," začala jsem, „ve veliké posteli s bílým hedvábným povlečením v luxusním apartmá s výhledem na Central Park v hotelu Four Season, s šampaňským a jahodami v čokoládě a vanou s aromatickým olejíčkem a waflemi k snídani?"

Na to Michael klidně, ale rozhodně odpověděl: „Tak zaprvé, víš dobře, že já už nikdy na maturitní ples nevkročím, a zadruhé, nikdy si nebudu moct dovolit Four Seasons – což taky musíš vědět. Tak co takhle zkusit nějakou jinou odpověď?"

Sakra! Tina má takovou kliku, že má přítele, který jí splní každé přání! Proč není Michael tak tvárný jako Boris?

„Hele," nadechla jsem se a zoufale se pokoušela vymyslet, jak z toho všeho nějak vybruslit. Protože tohle se vůbec nepodobalo ničemu z toho, co jsem si představovala. V mých představách jsem řekla Michaelovi, že To ještě nejsem připravená Dělat, a on řekl, tak dobře, a pak jsme šli hrát Dostihy a sázky.

Jenomže průšvih je, že věci skoro nikdy neprobíhají tak, jak jste si je předtím vysnili.

„A to se musím rozhodnout teď hned?" zeptala jsem se ho, když jsem usoudila, že tady bude nejlepší zdržovací strategie. „Mám toho teď strašně moc. Chci říct, možná že zrovna v tuhle chvíli mamka vystavuje Rockyho hrozně nebezpečným situacím, jako třeba

tancování dupáka nebo hrníčkovým koláčkům. A v pondělí mě čeká ta diskuse… už jsem ti říkala, že se na mě Grandmère a Lilly smluvily? Chci říct, to je, jako by se spojil Darth Vader a Ann Coulter, jenom ještě levicovější. Říkám ti, že jsem hotová. Nemůžeme tohle prostě zatím odložit?“

„Určitě,“ odpověděl Michael a usmál se tak sladce, že jsem si nemohla pomoct a musela jsem se k němu naklonit a políbit ho…

Jenomže on hned na to dodal: „Ale víš, Mio, já nebudu čekat věčně.“

Zarazilo mě to asi milimetr před tím, než se naše rty dotkly.

Protože on nemyslel, že nebude čekat věčně na mou odpověď. Ne. Myslel to tak, že nebude věčně čekat, než To budu chtít Dělat.

Neříkal to jako výhrůžku, to ne. Prohodil to lehce, tak nějak žertovně.

Ale věděla jsem, že to vůbec nemyslí jako vtip. Protože kluci opravdu čekají, že To budou Dělat. Jednou.

Nevěděla jsem, co na to mám odpovědět. Vlastně jsem měla pocit, že i kdybych zkusila něco říct, stejně by mi z pusy nevyšel ani hlásek. Naštěstí se zrovna v tu chvíli ozvalo zaklepání a Lars za dveřmi zavolal: „Končíme. Je půlnoc. Musíme jet, princezno!“ V tu chvíli jsme se samozřejmě s Michaelem rozlétli do opačných konců místnosti.

(Jednou jsem se Larse ptala, jak může vždycky zaklepat v tu pravou – no, většinou spíš nepravou – chvíli, a on mi řekl: „Dokud slyším hlasy, je to dobré. Ale když je ticho, zacpu přemýšlet, co se to tam asi děje. Protože – bez urážky, Vaše Výsosti – vy normálně mluvíte pořád.“)

No, tak takhle na to jde.

Ale to je fuk.

Lana měla pravdu.

Všichni kluci To chtějí Dělat.

Včetně Michaela.

Jsem mrtvá.

Konec.

Poznámka: Zavolat mámě a připomenout jí, že pořád ještě kojí a že i kdyby měla chuť dát si pár ginů s tonikem vzhledem k tomu, že musí být se svou matkou, mohlo by to být velice nebezpečné pro rozvoj Rockyho vnímání.

Neděle, 13. září, poledne, můj pokoj v Plaze

Proč můj život nemůže být jako život těch holek v Beverly Hills 902 10? Žádná z nich není princezna. Žádná z nich nezpůsobila ekologickou katastrofu vypuštěním deseti tisíc šneků do zátoky. Žádná z nich nemá kluka, co To chce dělat.

No, vlastně, většinou to už všechny dělají. Ale stejně. V televizi je to jinak.

Neděle, 13. září, 1 hodina odpoledne,

můj pokoj, Plaza

Proč mě všichni nenechají na pokoji? Když chci zůstat sama se svým zármutkem, tak by to měli respektovat. Koneckonců, JSEM princezna.

Neděle, 13. září, 2 hodiny odpoledne, můj pokoj, Plaza

Nedokážu mluvit s Michaelem! Volal před chvilkou, ale já to nezvedla. Nechal mi vzkaz u hotelového operátora: „Ahoj, to jsem já. Jsi tam ještě, nebo už jsi jela domů? Zkusím ti zavolat ještě tam. Ale jestli tenhle vzkaz dostaneš, tak mi zavolej.“

Jo. Zavolat mu. To tak. Aby se se mnou rozešel, protože To nechci Dělat. Takovou radost mu neudělám!

Zkoušela jsem volat Lilly, ale není doma. Doktorka Moscovitzová říkala, že nemá ponětí, kde její dcera vězí, ale že kdyby se mi to náhodou podařilo zjistit, mám jí vyřídit, že Pavlov potřebuje vyvenčit.

Doufám, že Lilly už zase nenatáčí tajně přes okno dokument o životě v klášteře Nejsvětějšího srdce. Vím, že je přesvědčená, že jeptišky tam mají tajnou laboratoř na výrobu drog. Ale minule to bylo trochu trapné, když přinesla ty záběry na Šestý okrsek a ukázalo se, že to jenom sestry hrají bingo.

Jú, zrovna jdou kreslené filmy s Námořníkem Moonem.

Námořník Moon se má, že je jen z grotesky. Kdybych já byla dvourozměrná, neměla bych určitě tolik problémů, kolik mám teď.

A i kdyby jo, zase by se na konci každého dílu vyřešily.

Neděle, 13. září, 3 hodiny odpoledne, můj pokoj, Plaza

Tak tohle už je vážně narušování mého práva na soukromí. Chci říct, že když se rozhodnu válet celý den v posteli, tak by mi to měli dovolit. Jak by asi bylo JÍ, kdybych vtrhla do jejího pokoje a řekla jí, aby se přestala litovat a fňukat? Můžete se vsadit, že by jí to nešlo pod nos! Hodila by po mně sidecarem, nebo tak něco.

Ale Grandmère se zdá, že když to ONA provádí MNĚ, je to naprosto v pořádku. Myslím jako vrazit do mého pokoje a vykládat mi, že se mám přestat litovat.

Nakonec se nade mě postavila a kývala mi před očima zlatým náhrdelníkem, na kterém visí medailonek vykládaný diamanty a velký skoro jako hlava Tlouštíka Louie,

„Víš, Amélie, na co koukáš?“ zeptala se mě.

„Jestli se mě tím pokoušíš zhypnotizovat, Grandmère, tak ti musím říct, že to vůbec nefunguje,“ upozornila jsem ji. „Doktor Moscovitz už to jednou zkoušel.“

Grandmère to ignorovala.

„To, co vidíš, Amélie, je šperk nedozírné hodnoty, který je neodmyslitelně spjatý s historií Genovie. Patřil tvé jmenovkyni, svaté Amélii, patronce Genovie.“

„Je mi líto, Grandmère,“ namítla jsem, „ale mě pojmenovali po Amélii Earhartové, odvážné pilotce.“

Grandmère si pohrdavě odfrkla. „To tedy rozhodně ne. Jsi pojmenovaná po svaté Amélii a po nikom jiném.“

„To teda promiň, Grandmère,“ ozvala jsem se zas, „ale mamka říká, že mě pojmenovala –“

„Mně je jedno, co říká tvá matka,“ prohlásila Grandmère. „Zkrátka, byla jsi pojmenována po patronce Genovie. Svatá Amélie se narodila v roce 1070 jako prostá rolnická dcerka, jejíž jedinou radostí bylo pást stáda koz v genovských kopcích, a když pásla, zpívala si k tomu genovské lidové písně. Hlas měla jasný a zvonivý a melodický – mnohem krásnější, než má ta příšerná Christina Aguilera, která se ti tak líbí.“

Tak bacha. Jak tohle může Grandmère vědět? Byla snad v roce 1070 naživu? A kromě toho, Christina má hlasový rozsah sedm oktáv. Nebo tak nějak.

„Jednoho dne, když bylo Amélii čtrnáct let a pásla otcovo stádo poblíž hranic s dnešní Itálií," pokračovala Grandmère, „podařilo se jí z úkrytu v mlází zahlédnout italského hraběte, který měl poblíž zámek, jak se krade do země s žoldnéřskou armádou. Amélie se připlížila blíž a vyslechla si, jaké odporné záměry mají ti nájemní zabijáci s její milovanou zemí. Hrabě chtěl počkat, až nastane noc, a pak pod pláštíkem tmy přepadnout genovský palác, zmocnit se vlády nad knížectvím a připojit ho ke svým državám.

Amélie se dokázala bleskurychle rozhodnout. Vrátila se ke stádu. Slunce už bylo nízko nad obzorem. Amélie věděla, že nestačí zaběhnout do vesnice a varovat vesničany před ničemnými plány hraběte, a tak místo toho začala procítěně zpívat jednu ze svých oblíbených lidových písní… Předstírala přitom, že si přítomnost vojáků vůbec neuvědomuje.

A pak se stal ten zázrak." Grandmère se nadechla. „Žoldnéři začali jeden po druhém padat do trávy a usínali, uspaní Améliiným kouzelným zpěvem. Když nakonec usnul hlubokým spánkem i sám hrabě, Amélie se k němu přikradla se sekyrou – nosila totiž malou sekyrku, aby mohla vyprostit milované kozičky z ostružiní – a usekla proradnému hraběti hlavu. Tu pak zvedla tak vysoko, aby ji viděla celá armáda, která se náhle probudila.

‚Nechť je toto varováním pro všechny uchvatitele, kteří by se odvážili snít o vyplenění mé drahé Genovie!' vykřikla Amélie a zamávala ve vzduchu hraběcí hlavou.

A v tu chvíli si žoldnéři, zděšení odvahou malého bezbranného děvčátka, uvědomili, jak nesmírně chrabrý musí být lid této země, v hrůze posbírali svou výzbroj a chvatně se vydali zpátky tam, odkud přitáhli. Amélie se vrátila domů s useknutou hlavou zlovolného hraběte jako důkazem svého činu. Zpráva o její odvaze se rozletěla po celé Genovii a dívka byla brzy oslavována jako zachránkyně země. Žila pak ve své drahé vlasti dlouho a šťastně až do smrti."

Pak se Grandmère naklonila a odcvakla západku z medailonku. Víčko se otevřelo.

„A tohle,“ pronesla pořád stejně dramatickým tónem, „je všechno, co ze svaté Amélie zbylo.“

Podívala jsem se dovnitř.

„Eh,“ udělala jsem.

„To je v pořádku, Amélie,“ řekla Grandmère povzbudivě, „klidně se toho dotkni. To je svaté právo rodu Renaldů. Můžeš ho využít.“

Natáhla jsem se a dotkla se toho, co leželo v medailonku. Vypadalo to – i na dotek – jako kamínek.

„Ehm,“ odkašlala jsem si, „děkuju, Grandmère. Ale nevím, jestli se mi po sáhnutí na svatý šutr nějak uleví.“

„To není žádný šutr,“ vyjekla podrážděně Grandmère. „To je Améliino srdce!“

Fuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuj!!!!!!!!!!!!!

TOHLE mi Grandmère cpe pod nos? Tímhle mi chce zvednout náladu? Mám se rozveselit proto, že mi dovolí dotknout se zkamenělého srdce nějaké svaté, která natáhla bačkory někdy před tisícovkou let?

Proč nemůžu mít normální babičku, která když vidí, že je mi nanic, uvaří horkou čokoládu, místo aby mi vrážela do ruky vyschlé kusy lidských těl????

No dobře, DOBŘE. Já to chápu. Dobře, tak mě pojmenovali po ženské, co prokázala neobyčejnou statečnost a zachránila svou zem. Chápu, proč mi to Grandmère vypravovala: aby ve mně probudila srdnatého ducha předků a nakopla mě tak pro zítřejší diskusi s Lanou.

Ale bojím se, že její plán selže, protože je pravda, že až na tu lásku ke kozám nemám s Amélií společného vůbec nic. Totiž, jasně, Rocky přestane brečet, když mu zpívám. Ale to asi není nic, kvůli čemu by mě jednou mohli svatořečit.

A taky dost silně pochybuju o tom, že Amélie někdy chodila s klukem, který by jí řekl: „Ale nebudu čekat navěky.“ Určitě ne, když s sebou pořád nosila sekyrku.

Všechno je strašně depresivní. Chci říct – dokonce i moje babička si myslí, že nemůžu porazit Lanu Weinbergerovou, pokud mi nepomůže zázrak. To je teda paráda.

Bezva. Už je plno hodin. Musím vyrazit domů.

Neděle, 13. září, 9 hodin večer, doma

Jsem tááááák ráda, že jsem doma! Připadá mi, jako bych byla pryč mnohem víc než jen dva dny. Vážně. Připadá mi to jako věčnost, kdy jsem naposledy ležela na posteli s Tlusťochem Louiem stočeným u mých nohou, se sluchátky se skupinou Lash na uších. Rockyho lítostivý pláč už mě neruší, protože mamka ho konečně odnaučila brečet jen kvůli tomu, aby si vynutil pozornost. Zřejmě se to stalo ten večer, když ho nechala hlídat babi a dědovi, zatímco ona se s panem G. jela podívat na výstavu veteránů na parkovišti u hypermarketu ve Versailles, protože to byla široko daleko jediná akce, která se jakž takž dala považovat za kulturní.

Když se vrátili domů – což bylo asi za čtyři hodiny – babi s dědou seděli přesně tam, kde je předtím máma a pan G. opouštěli (před televizí, kde sledovali *Natoč to*) a Rocky tiše spal. Babi řekla jenom: „Jó, ten hošík má vopraudu pořádný plíce, to zasejc jó!“

Mamka prohlásila, že pan G. je vážně borec, a že jestli do téhle chvíle někdy pochybovala, že ji miluje, teď už si tím je jistá na sto procent. Protože všechno, co tam musel vydržet, snášel jen kvůli ní hrdinně a s kamennou tváří – třeba svezení na dědově traktoru (pan G. prohlásil, že to bylo podobné, jako hrát Rangers). Povídal taky, že když jeli z Mezinárodního letiště Indianapolis, uchvátily ho cedule podél silnic, co nabádaly, aby myslel na svoje hříchy a kál se. I když mi posmutněle oznámil, že na Versailleské okresní bance už nevisí nápis, který jsem milovala – *Pokud máme zavřeno, podstrčte peníze pode dveřmi.*

Ulevilo se mi, když jsem zjistila, že se řídili mými radami a dávali pozor, aby se Rocky nedostal do blízkosti vidlí, zmijí a kozy Hazel. Mamka sice prohlásila, že jsem jim nemusela každé tři hodiny volat, že na Dopplerově radaru nezaznamenali v oblasti Indiány žádnou cyklónovou aktivitu, ale že oceňuje mou sesterskou starostlivost o Rockyho blaho.

Později, když se pan G. snažil nacpat kufry zpátky na podestu, jsem se mamky zeptala, jestli se jí podařilo vidět se s Wendellem Jenkinsem, a ona se podivila: „A to jako proč?“

„No přece,“ nechápala jsem, „vždyť jsi ho milovala!“

„To ano," potvrdila mamka, „ale před dvaceti lety."

„Jasně," souhlasila jsem, „ale tátu jsi milovala před patnácti lety a taky se pořád vídáte."

„Protože s ním mám dítě," prohlásila mamka a tak nějak divně se na mě podívala. „Věř mi, Mio, nebýt tebe, tvůj otec a já bychom už dneska měli stěží něco společného. Oba jsme už někde úplně jinde, stejně jako s Wendellem."

Mamka si povzdychla a pokračovala: „Kdybych nepotkala Franka, možná bych litovala, že jsem se s Wendellem nebo tvým tátou rozešla. Ale teď jsem provdaná za muže, o kterém jsem vždycky snila, Mio. Takže, abych ti odpověděla na tvou otázku – ne, s Wendellem Jenkinsem jsem se o víkendu neviděla."

Páni. To je vážně… no víte co… dojemné. To, jak mluví o panu G. Teda doufám, že on si to taky uvědomuje. A že ví, jaké má štěstí. Protože na světě je určitě spousta žen, které za muže svých snů považují mého bohatého tátu s modrou krví. Ale že by někde běhala nějaká, která by vzdychala „Kéž bych tak potkala chudého učitele matematiky, co nosí flanelové košile a hraje na buben," o tom tedy dost silně pochybuju.

Je to prostě dojemné. A taky to, že jsme si s mamkou našly muže svých snů naráz.

Až na to, že ten můj se se mnou brzy rozejde.

Ale mohl by mi muž mých snů opravdu říct to, že nebude čekat věčně? Nebyl by snad muž mých snů ochotný čekat celou VĚČNOST, jen aby mě mohl získat? Co Tom Hanks ve filmu *Trosečník?* Ten přece myslel na Helen Huntovou celé čtyři roky!

No, ne že by měl nějak moc jiných příležitostí. Že by kolem něj dnes a denně kroužily holky. Byl přece na neobydleném ostrově. Ale to je fuk.

Když jsem se vrátila domů, našla jsem na záznamníku vzkaz od Michaela, skoro stejný, jaký mi nechal v hotelu; zase chtěl, abych mu zavolala.

Ani nápad. Ani nápad, že bych mu zavolala, aby se mohl se mnou rozejít…

Aaaaaaauuuuuuuuuu! Nová zpráva!

Ať je to Michael.

Ne, ať to není Michael!
Ať je to Michael.
Ne, ať to není Michael…
M je to Michael.
Ne, ať to není Michael.
Ať je to Michael.

Romance: Ahoj, to jsem já!

Aha. Tina.

TLouie: Ahoj.

Romance: Chtěla jsem ti ještě jednou poděkovat za ten super večer v pátek. Fakt to byla bezva zábava.

TLouie: Tak jo, díky.

Romance: Děje se něco?

TLouie: Nic.

Romance: Ale jasně, že se něco děje! Nepoužila jsi ani jeden otazník! Stalo se něco? Už jste si s Michaelem VÁŽNĚ POHOVOŘILI?

Někdy mám pocit, že Tina snad musí být médium.

TLouie: Jo. Tino, to byla hrůza. Úplně smetl moji představu, že bychom to mohli dělat po maturitním plese, a tvrdí, že si nemůže dovolit Four Seasons. A vůbec není ochotný nějak moc čekat. Vlastně mi řekl, že na mě nebude čekat věčně!!!!!!!!!!!

Romance: Ne! To není pravda!!!!

TLouie: To teda je!!! Tino, já nevím, co mám dělat. Zhroutil se mi celý svět. Vypadá to, že Lana měla nakonec pravdu.

Romance: To není možné, Mio. Musela ses přeslechnout.

TLouie: Věř mi, je to tak. Michael To chce Dělat a nechce na mě čekat věčně, než změním názor. Nemůžu tomu uvěřit. Víš, celou dobu jsem si myslela, že je to muž mých snů!!!!

Romance: Mio, Michael je muž tvých snů. Ale ani když najdeš svou pravou lásku, nemysli si, že to ve vašem vztahu čas od času nezaskřípe.

TLouie: Vážně?

Romance: No samozřejmě, prokrista! Cesta k romantickému štěstí je plná výmolů a děr. Lidé si myslí, že když jednou potkají toho pravého, všechno se tím samo vyřeší. Ale nic není dál od pravdy. Na tom, aby vztah fungoval, se musí tvrdě pracovat a oba partneři musí přinášet osobní oběti.

TLouie: Tak… co mám dělat?

Romance: No… já nevím. Jak to skončilo?

TLouie: Lars zaklepal na dveře a řek, že už musíme jet domů. Pak už jsem s Michaelem nemluvila.

Romance: Tak proč tady sedíš a píšeš si se MNOU? Běž okamžitě k telefonu a zavolej Michaelovi!!!

TLouie: Vážně si myslíš, že bych měla?

Romance: Já to VÍM. Dej mu najevo, jak moc ho miluješ a jak moc tě to zranilo. MLUV s ním, Mio. Rozumíš, komunikace je klíčem ke všemu!

TLouie: No, jestli fakticky myslíš, tak možná že bych mohla –

Feminist: Ahoj, Mio. Včera to bylo super. Už jsi připravená?

TLouie: Lilly, kdes byla? Tvoje máma tě hledala! Doufám, žes zase neslídila za těma jeptiškama?! Vždyť víš, že ti seržant McLinsky nakázal, abys je nechala na pokoji.

Feminist: Pro tvou informaci, zlatíčko, jsem strávila celý den tím, že jsem pracovala výhradně ve tvůj prospěch. V pondělí tě čeká volební diskuse, nezapomeň. I když pokud jde o jeptišky, já je jednou dostanu. V tom jejich doupěti se děje něco nekalého, to ti můžu garantovat!

TLouie: Lilly, o čem to mluvíš? Jaká diskuse v pondělí? A tvoje máma chce, abys šla vyvenčit Pavlova.

Feminist: To už jsem udělala. Hele, vy jste se s bráchou pohádali nebo co?

TLouie: Proč? Říkal o mně něco???

Feminist: No, tak to je taky odpověď. Jo, říkal, jestli o tobě nevím. Ale v tuhle chvíli ti důrazně doporučuji, abys osobní neshody s mým bratrem odsunula stranou. Potřebuju, abys zítra na tu diskusi byla fit. Běž dneska večer brzo do postele – nejlíp hned teď – a ráno si dej pořádnou, výživnou snídani. A mysli pozitivně. Zítra je vyučování zkrácené na čtyři hodiny a potom bude v tělocvičně shromáždění. A hned po něm hlasování, během oběda. Nebuď z toho ve stresu. Ale jestli ze sebe při diskusi nevydáš všechno, tak to, co jsem zatím udělaly – plakáty, družení na fotbale, všechno – přijde nazmar.

TLouie: Nemám být ve stresu? Lilly, můj život je jeden obří stres!!!! Země, které mám jednoho dne vládnout, bude vykopnutá z EU. Moje babička mě donutila, abych si sáhla na srdce mrtvé světice. Můj kluk To chce Dělat. Můj bráška už nestojí o to, abych mu zpívala –

Feminist: Co chce dělat můj brácha??????

TLouie: Zapomeň. O tom jsem mluvit nechtěla.

Feminist: Neříkej, žes To už Dělala!!!! Já tě zabiju!!!!

TLouie: Nic jsem nedělala. Zatím. Chtěla jsem říct, že to Michael chce dělat… jednou.

Feminist: Tak to jo. A v čem je problém? Všichni kluci to chtějí dělat, to už bys snad mohla vědět. Prostě mu řekni, ať vypustí páru.

TLouie: Nemůžeš říkat někomu, jako je tvůj bratr, aby vypustil páru. Je to muž a jako muž má svoje potřeby. Bradoví Pittovi bys taky neřekla, aby vypustil páru, a Brad je skoro tak mužný jako tvůj bratr.

Feminist: No, Mio, ty jsi asi jediná, kdo si myslí, že můj brácha je mužný. Ale to je fuk. Dneska večer na to prostě nemysli. Dneska se soustřeď na to, aby ses pořádně vyspala a byla odpočinutá na tu diskusi zítra. A nedělej si starosti. Rozneseš je na kopytech!

TLouie: Lilly!!! Počkej!!! Já nemůžu!!! Nemůžu diskutovat, musíš to udělat za mě!!! Ty chceš být předsedkyně!!!!! Já se bojím mluvit na veřejnosti!!!!

Žádná z velkých genovských hrdinek nebyla moc dobrá při projevech, nám jdou dobře jenom vraždy!!!!! Lilly!!!!!!!

Feminist: účastník odpojen

Romance: Jestli tě to nějak uklidní, Mio, já si myslím, že si zítra povedeš skvěle.

TLouie: Dík, Tino. Ale teď už musím jít. Chce se mi zvracet**.**

Pondělí, 14. září, 1 hodina v noci

Nedokážu to. NEDOKÁŽU to. Strašně se ztrapním. Jak jsem někdy mohla souhlasit s tím, že jdu do toho

Pondělí, 14. září, 3 hodiny ráno

To není fér. Copak už jsem toho v životě nemusela snášet až až? Proč se k tomu ještě musí přidat totální pokoření?

Pondělí, 14. září, 5 hodin ráno

Proč mi Tlusťoch Louie pořád spí na hlavě?

Pondělí, 14. září, 7 ráno

Umírám.

Pondělí, 14. září, třídnická hodina

Vážně, když se nad tím trochu zamyslíte, tak se nemám čeho bát. Chci říct, že za deset až dvacet let bude stejně konec světa, protože dojdou zásoby ropy, takže to člověka nutí říct si: proč se nervovat?

A co tání ledovců? Až k tomu dojde, New York stejně přestane existovat.

A co ta sopka pod Yellowstonem? Kriste, nukleární zima!

A co ty jedovaté řasy? Jestli mí šneci nezačnou něco dělat, tak bude zničené celé pobřeží Středozemního moře. A nejenom to. Je jen otázkou času, kdy podmořskou flóru a faunu totálně zlikviduje *Caulerpa taxifolia*. Život ve známé podobě zmizí, protože přestane existovat moře jako zdroj potravy… Žádní garnáti na másle ani plněné ústřice, ani uzený losos… protože v moři už nebudou garnáti, ústřice ani lososi. Ani nic jiného živého. Jenom jedovaté řasy.

Prostě, když člověk tohle všechno uváží, není nakonec moje diskuse s Lanou naprosto nepodstatná?

Pondělí, 14. září, tělák

Proč zrovna dneska, ze všech dnů vůbec, musíme začínat blok volejbalu? Nenávidím volejbal. Všechny ty rány do míče vnitřní stranou zápěstí… To fakt bolí! Budu tam mít obří modřiny.

A taky se mi moc nelíbí soukromý žertík paní Pottsové: udělala ze mě a z Lany kapitánky družstev. Hra se tak zvrhla na souboj Oblíbených proti Neoblíbeným, protože Lana si do týmu vybrala Trishu a všechny svoje odporné kámošky, a já si začala hned vybírat Lilly a další moje kámošky, protože jsem věděla, že Lana si je nevybere a že není nic horšího než zůstat tím posledním, koho si někdo zvolí. To je ten nejpitomější pocit na světě – když stojíte v řadě, cítíte, jak se oči toho, kdo vybírá, zastaví na okamžik na vás a pak se chladně posunou dál, jako by tam místo vás byl vzduch.

A Lana samozřejmě vyhrála při hodu mincí, takže měla první podání, a mrskla míč přímo na mě. Přísahám. Ještěže jsem ucouvla, jinak bych měla monokla.

Je mi jedno, že paní Pottsová tvrdí, že to byl bod. To nikdy neslyšela o těch zraněních z volejbalu, co se každou chvíli přihodí? A jak by se asi líbilo JÍ, kdyby měla napuchlé oko po ráně balonem?

Z mých hráček se po míči samozřejmě taky žádná nevrhla, protože všechny mají stejnou averzi vůči modřinám a monoklům.

Musím přiznat, že jsme projely všechny hry.

Teď Lana poskakuje kolem skříňky v šortkách Ramona Riverase a vykládá o tom, jak BÁJEČNĚ si to v sobotu po zápase užili. Zřejmě šli plachtit kolem Manhattanu na jachtě jejího táty. S tím bude mít taky utrum, až roztají ledovce, protože Manhattan skončí na dně moře. Takže doufám, že si to fakt vychutnala. Ale asi ne. Vykládala, jak se hrozně nasmáli, když házeli do vody zátky lahví a racci se k nim slítali a snažili se je sníst, protože nepoznali, že to není k jídlu.

Vážně, Lana nemá vůbec vztah k ochraně životního prostředí, ani ji nenapadne, že natvrdlejší rackové nebo ryby můžou ty zátky spolknout a udusit se.

Pak je její táta vzal do restaurace Vodní svět, kam jsem se vždycky chtěla podívat, ale asi už to nestihnu, protože jestli se

rozplevelí ty jedovaté řasy, bude se muset zavřít – když zahyne život v moři, co by tam potom asi vařili?

Silně pochybuju, že by se Lana někdy v životě zajímala o to, co se děje pod hladinou oceánu. Stará se jen o to, co se děje nahoře. Jako třeba jak jí to sluší v bikinách.

A protože jsem ji v nich viděla, musím poctivě uznat, že sluší. Nechutně moc.

Ale to vůbec neznamená, že je v ní aspoň špetka dobra.

Proč mě někdo neodstřelí?

Pondělí, 14. září, geometrie

Ještě dvě hodiny, než se totálně znemožním před celou školou.

Nepřímý důkaz = předpoklad na počátku, který vede ke kontradikci.

Kontradikce ukazuje, že předpoklad je falešný a úsudek pravdivý.

Jestliže je Lana krásná, musí být příjemná. Protože všechny krásné věci jsou příjemné.

LEŽ LEŽ LEŽ LEŽ LEŽ

Jedovaté řasy jsou krásné, ale taky smrtící.

Postulát = tvrzení, které předpokládá, že je pravdivé bez důkazu.

Jako když můžu naprosto jistě postulovat, že dneska v diskusi s Lanou pohořím.

Víte co? Mám pocit, že bych se v té geometrii přece jen mohla nakonec chytit!

Panebože, není to blázinec, že si člověk celý život myslí, jak je nadaný na jeden předmět a tupý na jiný, a pak se ukáže, že je to úplně přesně naopak?

Až na to, že… prostě, nechci být matematická, až budu dospělá. Chci být SPISOVATELKA. Chci dobře psát. Nechci být génius přes geometrii.

No, tak fajn, zvládla bych ji ráda. Ale zase ne tak úžasně, že bych vyhrávala všechny ceny za geometrii a všichni by pokřikovali: „Mio, Mio, vyřeš tenhle teorém!“

Protože to mi připadá jako děsná nuda.

Pondělí, 14. září, angličtina

Ještě hodina, než se totálně znemožním před celou školou.

Podívejte se na ni. Co si o sobě myslí, v těch pantoflíčkách od Samanthy Changové?

To vím přesně! Myslí si, že je ředitelka Zeměkoule, na to vem jed.

Vsadím se, že ty svoje brýle vůbec nepotřebuje. Určitě je nosí jen proto, aby nebylo vidět, že má takové ty odporné, pichlavé malé oči.

Přesně. A ty její plátěné kalhoty!

Od loňska. Nosily se VLONI.

Mio!!! Jsi odpočinutá? Vůbec nevypadáš odpočinuté!!! Popravdě řečeno, při tělocviku jsi vypadalo naprosto příšerně. Spalas vůbec v noci?

Jak jsem asi tak mohla spát, když vím, že mě dneska před celou školou stáhnou zaživa z kůže????

Nikdo nikoho z kůže nestáhne. Leda ty Lanu.

Lilly! To NE!!!! Já neumím mluvit na veřejnosti, a ty to víš. A při volebním projevu má Lana tu výhodu, že vypadá dobře, plus to, že její společenskopolitické postavení na téhle škole je neotřesitelné.

O čem to meleš?

Prostě je to tak. Projedu to.

Neprojedeš. Mám tajnou zbraň.

Ty ji chceš zastřelit???????????

Tino, ty fakt magoříš. Nechci zastřelit Lanu během diskuse. Mám jen něco v rukávu pro případ, že by se shromáždění nedalo snadno přesvědčit – a pak bych to vytáhla. Ale jenom pokud budu vidět, že to Mia potřebuje.

Potřebuju to!!!! ROZHODNĚ!!!!!

Trpělivost, má drahá mladá přítelkyně.

Lilly, prosím, jestli víš něco důležitého, tak mi to musíš povědět, jinak tady prostě UMŘU! Kromě tvého bratra a těch šneků je to –

Mio! Chce s tebou mluvit Martinezová! Je na chodbě!

Dýchej. Prostě dýchej. Budeš v pořádku. Uvidíš. Jako Drew v Až navěky.

Tobě se to řekne, Lilly. TVOJE sny nezašlapala do bláta.

Pondělí, 14. září, třetí poschodí

Co si sakra myslí? Chci říct, doopravdy? Myslí si, že jenom proto, že jsem BLONDÝNA (no, peroxidová blondýna, ale to je jedno) a PRINCEZNA, musím být zákonitě PITOMÁ???

Protože jestli jo, měla by TENHLE POSTULÁT hodně rychle PŘEHODNOTIT.

„Mio," řekla mi v rohu na chodbě, kam mě odtáhla, „musíme si promluvit." A všichni kolem samozřejmě poslouchali! „Setkala jsem se s tvým otcem. Zašel za mnou v pátek, aby si se mnou pohovořil o tvé práci. Neměla jsem ani ponětí, že jsi tak rozčilená ze známek v mé hodině. Ty ses vůbec nezmínila –"

Ehm, počkat, jsem si skoro naprosto jistá, že zmínila. Poprosila jsem přece, jestli to můžu předělat. Pamatujete se, slečno Martinezová?

„Víš přece, že za mnou můžeš přijít kdykoli a s čímkoli."

Ehm. No tak jo. Můžu za vámi přijít s tím, že mám starosti, jestli se Britney nevdala moc nahonem a jestli to nebude mít za následek její stažení ze zábavního průmyslu? Tomu bych moc nevěřila, slečno Martinezová. Protože vy nesnášíte tyhlety banální odkazy na popkulturu.

„Vím, Mio, že známkuju trochu přísně, ale B je v mé třídě velice dobrá známka. Zatím jsem v tomhle školním roce dala jen jediné A —"

Já vím, protože jsem ho viděla. Na *Lillyině* slohu.

„Jediný důvod, proč ti nechci dát A, je ten, že se mi zdá, že nevyužíváš všechen svůj potenciál. Jsi velice nadaná autorka, Mio, ale musíš na sobě pracovat a soustředit se na témata, která jsou o něco zásadnější než vztahy Britney Spearsové."

TOHLE se mi na naší škole nelíbí ze všeho nejvíc. Nikdo tady nechápe, že Britney Spearsová JE zásadní téma! Je jako lidský barometr, kterým se dá měřit nálada téhle země. Když Britney udělá něco zvlášť strašného, hned se všichni ve stáncích vrhají po *US Weekly* a *In Touch*. Britney nám poskytuje něco, nač se můžeme těšit. Jasně, ve zprávách jsou vraždy a přírodní katastrofy a války, ale

pak najednou uvidíte na MTV Britney, jak si dává francouzáka s Madonnou, a věci se vám hned jeví o něco snesitelnější.

Asi jsem se zatvářila zhrožené, protože slečna Martinezová se zeptala: „Mio? Jsi v pořádku?“

Mlčela jsem. Protože CO se na tohle dalo odpovědět?

BEZVA. Už zvonilo na čtvrtou hodinu. Dostanu trest od mademoiselle Kleinové, že jsem přišla pozdě.

Ale co. Je mi to jedno. Co mi záleží na nějakém trestu, když za čtyřicet minut už budu navěky znemožněná před celou školou?

Pondělí, 14. září, francouzština

Poslední hodina předtím, než se ztrapním před celou školou.

Kdes byla? Tys to prošvihla!!!

Co jsem tak mohla prošvihnout? O čem to mluvíš, Shameeko? Počkej – vážně jste se postavili kolem Perin/a a skandovali „Sundej – kalhoty“?????

Jasně že ne. Ale mademoiselle nás donutila číst naše histoire nahlas a předtím říct svoje jméno, jako „Mon histoire, par Shameeka“. A pak to došlo až víš ke komu, a ten četl: „Mon histoire, par Perinne“. A mademoiselle Kleinová řekla: „Chceš říct Perin,“ a on na to „Ne, Perinne,“ a mademoiselle Kleinová, že „To je ale ženský rod, s -nne, a ty jsi kluk.“ No a Perin na to: „Já vím, že Perinne je ženský rod. Já jsem holka.“

Perin je holka? Panebože!!!! Chudinka Perin! To je teda trapas! Myslím to, že si mademoiselle myslela, že je kluk! Teda že Perin je kluk. Ty víš, jak to myslím. A co ona na to? Mademoiselle Kleinová, myslím?

Samozřejmě se omluvila. Co mohla jinak dělat? Chudinka Perin byla celá rudá. Bylo mi jí tak líto!

Jasně. Hele, Shameeko, řekneme mu – teda jí – ať si dneska u oběda sedne k nám. Viděla jsem ji minulý týden, že sedí úplně sama, u toho stolu s tím klukem, co má alergii na kukuřici. Myslím, že ta holka nás fakt potřebuje.

Jasně! To je bezva nápad! Ty jsi tak prima, Mio. Vždycky myslíš na ostatní. To je jako –

Jako CO?

Chtěla jsem napsat jako v pohádce, jenomže ty jsi princezna, takže to vlastně je ÚPLNĚ jako v pohádce. Prostě, vážně si všímáš lidí a snažíš se, aby jim bylo fajn. Měla bys to dělat, jako práci, myslím.

No, to je fakt.

Pondělí, 14. září,

kancelář ředitelky Guptové

Víte co? Mně už je to skoro jedno. Je mi jedno, že sedím v kanceláři u ředitelky.

Je mi jedno, že Lana sedí proti mně a zlostně po mně loupe očima.

Je mi jedno, že mi odznak se lvem visí ze saka jen na pár nitích.

Je mi jedno, že celá škola je teď v tělocvičně a čeká, až tam nakráčíme zpátky.

Jak to mohla udělat? Lana, myslím. CO SI TO DOVOLUJE???? Jedna věc je, když si troufá na někoho jako já, ale jiná věc je, když se chová tak hnusně k někomu, kdo je ve škole nový a nemůže se bránit!

Jestli si myslí, že budu klidně sedět a nechám ji, aby někoho takhle zesměšňovala, tak se hluboce, hluboce mýlí. No, řekla bych, že si to už tak trochu uvědomila, když se podívám na to, co jsem jí vyrobila na hlavě. I když se ukázalo, že tohle zrovna nebyly její vlastní vlasy, ale příčesek, který si vzala, aby dokázala svou oddanost škole: falešné blond vlasy s modrou stuhou.

Což vysvětluje, že mi tak lehce zůstaly v ruce, když jsem se na ni vrhla s úmyslem vytrhat jí z té prázdné makovice všechny vlasy do posledního. Po tom, co na mě zasyčela, abych se starala o sebe, a servala mi ze saka odznak se lvem.

Ale co. Doufám, že to aspoň bolelo.

Smůla je, že ta holka vlastně neví, jakou má kliku. Kdyby mě od ní Lars a Perin neodtáhli, zmalovala bych jí ciferník mnohem hůř.

Perin je sice holka, ale ukázalo se, že má pořádnou sílu.

A taky vychování. Když mě ředitelka Guptová táhla do své kanceláře, slyšela jsem Perin, jak na mě volá: „Děkuju ti, Mio!“

A i když to nevím jistě – jaksi mi zrovna hučelo v uších – mám pocit, že pár lidí začalo tleskat.

Až na to, že ředitelce Guptové samozřejmě vůbec nedošlo, že by Lana mohla udělat něco špatného. Prosím vás! Myslí si, že jsem se na Lanu vrhla jenom proto, že mám „nervy“ z diskuse. No jasně,

paní ředitelko. Jsou to jen nervy. Nemá to vůbec nic společného s tím, že když jsme vyšly z francouzštiny, Lana se naklonila k Perin a zasyčela: „Hermafrodite.“

Ani s tím, že já – ano, to připouštím – já na ni vyjela, aby držela hubu.

Ani s tím, že Lana mi na oplátku servala odznak se lvem.

Ta část děje, kdy jsem naprosto nepříčetně popadla Lanu za příčesek, byla ta jediná, na kterou Guptová slyšela.

Ředitelka prohlásila, že mám štěstí, že mě rovnou nevyloučila aspoň na tři dny. Řekla mi, že je to jen proto, že si uvědomuje, kolik problémů mám teď doma. (Cože??? O čem to mluví? O šnecích? O tom, že jsem obsesivní dudlíkářka? Že To můj kluk chce Dělat? COŽE??????????????)

Prohlásila, že pro mě i pro Lanu bude lepší, když svou vzájemnou odlišnost budeme demonstrovat civilizovanějším způsobem než rvačkou na školní chodbě. Prohlásila, že doufá, že se zhostíme se ctí úkolu obstát v diskusi. Prohlásila: „Mio, mohla bys zvednout oči od toho sešitu a věnovat pozornost tomu, co říkám?“

Ježíš! Co si MYSLI, že píšu? Další díl *Hvězdných válek*?

Lana se pochopitelně zahihňala.

Myslím, že by se tak nechechtala, kdyby věděla, že jsem pojmenovaná po někom, kdo sekal lidem hlavy sekerkou.

Pondělí, 14. září, tělocvična

Panebože. Jak tohle zvládnu? Jsou tady všichni. Tisíc studentů školy Alberta Einsteina, od prváku do čtvrťáku, sedí tu ve školních uniformách a dívají se na mě, přímo civí, protože jinak není na co koukat, až na Lanu a dva řečnické pultíky a palmu v květináči, kterou sem dotáhli, aby to tady vypadalo útulněji – nebo možná, abych měla dost kyslíku, až začnu omdlívat, a ředitelku Guptovou, která stojí mezi našimi dvěma křesly jako rozhodčí v ringu.

Určitě se pozvracím. Do květináče s palmou.

Ředitelka Guptová mele o tom, že tohle je přátelská diskuse, v níž máme Lana a já ukázat, jaké jsou naše hlavní volební cíle.

Přátelská. Tak jo. Proto taky pořád držím v ruce Lanin příčesek.

A cíle? Cože? Panebože, nikdo mi neřekl, že musím mít nějaké cíle!!!!

Vidím Lilly se zapnutou kamerou v první řadě na tribuně; sedí tam s Tinou a Shameekou a Ling Su a – páni, to je super – taky s Perin, a něco mi naznačuje. Ale co? Přece ne to, že už je připravená vytáhnout svou tajnou zbraň. Je ještě brzo! Diskuse zatím nezačala! CO to dělá s rukama??? CO je to za pohyb?

Aha. Jasně. Ukazuje mi, že mám zavřít deník a sednout si rovně. Dobrý pokus, Lilly, já –

Panebože. Ten pach. Poznám ho všude. Je jen jedna osoba v mém životě, která používá Chanel č. 5 – nebo ho aspoň na sebe lije tolik, že ho ucítíte asi tak hodinu předtím, než vejde do místnosti –

Co TA tady dělá????

Panebože. Proč zrovna já? Vážně. Neměli by dovolovat rodinným příslušníkům, aby se zúčastňovali školních akcí, kdy se jim namane. Měla bych asi polovičku problémů, co mám teď, kdyby tahle škola laskavě přijala nějaká bezpečnostní opatření a zabránila sem chodit mým rodičům a prarodičům –

Ne. Kriste na nebesích. Táta taky.

A Rommel.

Jo. Moje babička přivedla na diskusi i svého PUDLA.

A bandu reportérů.

Ježíši?!? LARRY KING?!?!

Super. Teď by ještě scházelo, aby se tu objevila mamka s Rockym a došlo k srdečnému shledání dynastie Thermopolis-Renaldo –

Jo. Už je tady. A mává na mě z tribuny Rockyho malou ručičkou. Čau, Rocky! Bezva, že ses ukázal. Ze ses přišel podíval jak bude tvoje sestra ponížená a zahanbená svou úhlavní nepřítelkyní –

Panebože. Už to začíná.

KDE JE MICHAEL, KDYŽ HO POTŘEBUJU????

Pondělí, 14. září, dívčí záchodky, SŠAE

No, tak jsem zase tady. Na holčičích záchodcích. Jak nezvyklé, že jo?

Nemyslím, že bych někdy chtěla vylézt ven. Jestli vůbec, tak za hodně, hodně, hodně dlouho. Spíš ale… nikdy.

Celá ta záležitost byla tak nějak… surrealistická. Chci říct, viděla jsem ředitelku Guptovou, jak ťuká do mikrofonu. Slyšela jsem mumlání lidí na balkonech. A každý, prostě úplně každý na tom pekelném místě zíral přímo na nás.

Ředitelka přivítala všechny přítomné – a zvlášť poděkovala za příchod Larrymu Kingovi, asi kvůli těm kamerám. Pak vysvětlila, jak důležitou roli v životě studentů hraje předseda jejich výboru a že je jeho úloha v životě školy naprosto nezastupitelná. Pak ohlásila: „Dnes kandidují na místo předsedkyně dvě velice rozdílné mladé dámy – obě se mohou pochlubit jedinečnou, a ehm, velice silnou osobností… Doufám, že budete věnovat náležitou pozornost tomu, až vám každá z kandidátek předestře svoje důvody, proč byste měli volit právě ji, a jak konkrétně by chtěla změnit fungování Střední školy Alberta Einsteina."

A pak – nejspíš aby mi dala za vyučenou za ten příčeskový incident – pokynula Laně, aby mluvila jako první.

Když se Lana vydala ke svému pultíku, ozval se aplaus, který se nedá označit jinak než hromový. Hýkání a hvízdání, skandování „La-na, La-na" bylo téměř ohlušující, zvlášť proto, že tohle je tělocvična a všechny zvuky se tady rozléhají kvůli té kovové konstrukci pod stropem.

Lana vypadala, jako by ji vůbec nerozhodil fakt, že má promluvit k tisícihlavému davu studentů a dalším asi pětasedmdesáti členům učitelského sboru SŠAE a personálu (včetně kuchařek), všem mým příbuzným a bandě zpravodajů CNN.

Stačí snad, když řeknu, že poskytla svým posluchačům přesně to, co chtěli slyšet – aspoň většinou. Asi nikoho nepřekvapí, že se projevila jako bojovník za lepší stravování ve školní jídelně, delší polední pauzu, větší zrcadla v holčičích umývárnách, méně úkolů, víc hodin tělocviku, zaručené doporučení školy pro uchazeče o

studium na univerzitách Břečťanové ligy a víc dietních nápojů v automatech na limonádu. Vyslovila se proti bezpečnostním kamerám a za to, aby byly odstraněny. Jásajícímu publiku slíbila, že pokud ji zvolí předsedkyní, zasadí se ze všech sil o to, aby se všechny tyhle věci uskutečnily…

…i když já jsem věděla naprosto jistě, že tohle nepůjde. Protože, například, ty bezpečnostní kamery sice narušují soukromí lidí, co by si chtěli na schodech před školou klidně zakouřit a zahazovat tam svoje odporné špačky, ale taky slouží k tomu, aby chránily školu před vandaly a těmi, kteří v ní nemají co pohledávat.

A provozovatel naší školní jídelny je stejný pro všechny školy – a myslím, že i nemocnice – v našem obvodě, protože nabízí tu nejnižší cenu za co nejvyšší kvalitu jídel, takže ho nikdo nebude chtít měnit.

A kdyby vedení školy schválilo delší polední přestávku, muselo by zkrátit hodiny, které už teď netrvají hodinu, ale jen padesát minut.

A kde si Lana myslí, že by se vzaly peníze na větší zrcadla do dívčích umýváren?

A napadlo ji vůbec, že:

- méně domácích úkolů znamená, že se budeme méně připravovat na studium na univerzitách, kam většina z nás v budoucnosti míří?
- víc hodin tělocviku znamená, že by se zároveň muselo ubrat – nejspíš v hodinách výtvarné a hudební výchovy?
- nikdo nemůže mít zaručené doporučení ke studiu na univerzitách Břečťanové ligy, ani studenti, jejichž rodiče tam absolvovali?
- nabídka automatů na limonády je limitována tím, co má v zásobě dodavatel?

Očividně ne.

Ale nemyslím, že by to Laně vadilo. Ani jejím voličům, protože když skončila, provolávali její jméno a dupali nohama do podlahy. Viděla jsem Ramona Riverase, jak vstává a mává ve vzduchu školním sakem, aby davy ještě víc rozpumpoval.

Když přistoupila k řečnickému pultíku ředitelka Guptová, měla rty stisknuté do čárky; pak pronesla do mikrofonu: „Ehm, děkuji ti, Lano. Mio, chtěla bys na to reagovat?“

Věděla jsem, že budu zvracet. Vážně věděla. I když mi nebylo jasné, co vlastně, protože jsem od rána jedla jen pět sušenek, které mi dala Lilly, půl čokoládové tyčinky s medem od Borise, tři Tic Tac bonbónky od Larse a jednu kolu.

Ale když jsem vykročila k pultíku – kolena se mi tak třásla, že jsem absolutně nechápala, jak mě nohy můžou udržet – něco se stalo. Nevím přesně co.

Možná to bylo tím nesouvislým bučením.

Možná tím, jak Trisha Hayesová ukazovala na moje martensky a hihňala se.

Možná tím, že si Ramon Riveras přiložil dlaně k puse a houkal: „Pévezko! Pévezko!“ tónem, který se dal jen těžko označit jinak než jako pohrdavý.

Najednou jsem se rozhlédla kolem a uviděla mezi nimi rozzářenou, ostře řezanou tvář Perin, která si pro mě mačkala palce… a v tu chvíli se mi zdálo, že moje tělo ovládl bojovný duch předků. Jmenovitě duch Rosagunde, první kněžny Genovie.

Anebo se možná nahoře rozhrnuly mraky a má patronka svatá Amélie mávla sekyrkou, aby mi ukázala, jak se na tohle musí jít.

No každopádně – i když se mi pořád chtělo zvracet, když jsem přistoupila k pultíku – vzpomněla jsem si na nabádání Grandmère, abych nechala lokty nahoře, a udělala jsem něco v historii školy Alberta Einsteina nevídaného.

Vzala jsem mikrofon ze stojánku, držela si ho v ruce a vykráčela dopředu PŘED pultík.

Jo, přesně tak. Úplně dopředu, takže teď už mezi nimi a mnou nebylo nic, co by mi poskytovalo ochranu.

Nic, za co bych se mohla schovat.

Nic, co by mě oddělovalo od posluchačů.

A pak, když všichni ztichli, protože je překvapil můj šokující manévr, jsem řekla – aniž bych měla nejmenší ponětí o tom, kde se ve mně ten proud slov bere: „‚Přiveďte mi všechny znavené, zbídačené, nuzné, všechny, kteří touží volně dýchat.‘ Tohle je

napsané na Soše svobody… Je to ta první věc, kterou spatřily miliony přistěhovalců, kteří připlouvali k tomuto pobřeží. Ta věta je ujišťovala, že v tomto tavícím kotli národů budou vítáni bez ohledu na své společenské postavení, barvu pleti nebo vlasů, bez ohledu na to, jakou kosmetiku používají a jestli mají nebo nemají rádi sport.

A není naše škola podobným tavicím kotlíkem? Jsme přece skupina lidí, kteří společně tráví osm hodin denně – a měli bychom si s tím poradit, jak nejlépe dokážeme.

Ano, měli bychom být jako jeden národ – ale já nevidím, že bychom se tak chovali. Vidím jen kliky, do kterých se všichni sdružujeme, abychom se chránili a vymezovali. A tyhle kliky se bojí pustit si k tělu, do svých uzavřených elitářských skupinek, cokoli nového – všechny ty nuzné, co touží volně dýchat.

A to je hnus.“

Vteřinu jsem to nechala doznít. Viděla jsem, jak se v očích obecenstva zračí čistá nevíra, jak se Larry King naklání k babiččinu uchu a něco jí šeptá.

Ale bylo mi to jedno, i když nevím proč. Totiž, pořád jsem cítila v krku náboj zvratků, co bych s ním mohla ohodit ty užaslé obličeje v první řadě.

Ale nevystřelila jsem ho. Místo toho jsem pokračovala, jako… No, jako svatá Amélie.

„Historie už prověřila a zavrhla spoustu forem vlády, včetně vlády na základě božského práva, což je něco, s čím se naše země rozloučila už před stovkami let.

Ale z jakéhosi záhadného důvodu se forma božského práva stále ještě udržuje na naší škole. Zdá se, že tu existuje jistá skupina lidí, kteří věří, že zdědili právo zasedat ve výboru jenom proto, že jsou atraktivnější než my – nebo lepší sportovci – nebo dostávají víc pozvánek na večírky.“

Když jsem to vyslovila, podívala jsem se velice významně na Lanu, pak na Ramona a na Trishu, abych je podělila všechny. Pak jsem se vrátila pohledem k davu před sebou – většina lidí na mě civěla s otevřenou pusou, a ne proto, že by všichni měli deformovanou nosní přepážku jako Boris.

„Jsou mezi námi lidé, kteří stojí na vrcholku vývojového žebříčku," pokračovala jsem. „Lidé s nádhernou pletí. S těly, která se vyrovnají postavám manekýnek v magazínech. Lidé, kteří mají vždycky ty nejmódnější kabelky nebo sluneční brýle. Oblíbení lidé. Lidé, kteří si přejí, abychom se jim my všichni chtěli podobat.

A já tu dneska stojím a přiznávám, že jsem to zkusila. Zkusila jsem se dostat mezi oblíbené, a řeknu vám jednu věc: je to všechno bouda. Tihle lidi, co se chovají, jako by měli božské právo vládnout vám i mně, jsou k takovému úkolu naprosto nedostatečně vybaveni, protože nechápou základní zásadu, podle níž se zformoval náš národ: ŽE VŠICHNI LIDÉ JSOU SI ROVNI. Nikdo z nás není lepší než druhý, včetně příslušníků vládnoucích dynastií, kteří jsou mezi námi v sále."

Ozval se smích, i když já se popravdě řečeno nesnažila být vtipná. Ale i tak… ten smích způsobil, že už se mi přestalo chtít zvracet. Chci říct… já… rozesmála jsem je!

A víte, ne že by se mi vysmívali. Ale smáli se něčemu, co jsem řekla. Jako bych byla zábavná.

Nevím, ale připadala jsem si… super.

„Heleďte," pokračovala jsem, „nechci tady stát a slibovat vám spoustu nesmyslů, o kterých vy i já víme, že by se stejně nikdy nesplnily." Obrátila jsem se k Laně, která si teď zkřížila ruce na prsou a loupla po mně hodně ošklivým pohledem. Otočila jsem se zpátky k davu. „Delší polední přestávky? Vy víte, že na to vedení školy nikdy nepřistoupí. Víc hodin tělocviku? Je tady snad někdo, kdo cítí, že jeho potřeba sportovního vyžití není uspokojena?"

Pár rukou vyletělo do vzduchu.

„A je tady někdo, kdo má pocit, že není uspokojena jeho potřeba uměleckého vyžití? Myslí si tu někdo, že by tahle škola potřebovala literární magazín, nebo digitální kameru, fotoaparát a vývojky pro filmový a fotografický kroužek, nebo vypalovací pec pro keramiku, nebo nové světelné rampy pro dramatický klub? Že tohle všechno potřebujeme víc než další vítězství fotbalového týmu?"

Do vzduchu vystřelila spousta rukou.

„Aha," zareagovala jsem, „to jsem si myslela. Tahle škola má jeden zásadní problém, a tím je, že skupinka, která je ve skutečnosti

menšinou, rozhodovala ve jménu většiny, ale pro svůj prospěch. A to je chyba.“

Někdo zajásal. Dokonce mi ani nepřipadalo, že by to byla Lilly.

„Vlastně,“ pokračovala jsem, povzbuzená tím nadšeným výkřikem, „je to víc než jen chyba. Je to naprosté znásilnění principů naší demokracie. Jak říká John Locke, vláda je legitimní jenom tehdy, když vládne se souhlasem lidu. Opravdu chcete dát privilegovaným právo, aby za vás rozhodovali? Nebo přiznáte tohle právo někomu, kdo vám opravdu rozumí, kdo sdílí vaše ideály, naděje a sny? Někomu, kdo udělá všechno, co je v jeho silách, aby nechal zaznít VÁŠ hlas, a ne hlas té takzvaně oblíbené menšiny?“

Na to se ozval další pokřik a tentokrát přicházel z opačné tribuny, než byla ta, kde seděly moje kamarádky.

A pak třetí. Vzápětí se ozval potlesk. Někdo zahulákal: „Mio, do toho!“

Tý jo.

„Ehm, Mio, děkuji ti.“ Koutkem oka jsem viděla, jak se ke mně blíží ředitelka Guptová. „To bylo opravdu velice poučné.“

Ale já předstírala, že jsem ji neslyšela.

Přesně tak. Ředitelka Guptová mi ukazovala, že se mám posadit – že mám opustit světla ramp a vrátit se do křesla –, ale já ji neposlechla.

Měla jsem na srdci ještě něco.

„Ale to není všechno, co je na téhle škole špatně,“ řekla jsem do mikrofonu a užívala si přitom to, jak se můj hlas rozléhá tělocvičnou.

„Jak je možné, že jsou tu zaměstnáni lidé, kteří se nazývají učiteli, ale kteří pokládají svůj názor za jediný správný? Budeme opravdu dál tolerovat vyučující, kteří nám – třeba v angličtině – budou tvrdit, že téma našich slohových prací je nepatřičné jenom proto, že jim se nezdá hodné pozornosti? Když si například vyberu za téma eseje japonské komiksy, bude můj esej hodnocený hůř než esej někoho, kdo si vybere sopku pod Yellowstonským parkem, která může jednoho dne vybuchnout?

Anebo,“ dodala jsem rychle, protože v sále se ozval šepot – na SŠAE se zřejmě zrovna moc nevědělo, že Yellowstone je smrtící zásobárnou magmatu a možná se tam někdo chystal na výlet s rodiči

nebo tak něco, „není snad můj esej o komiksech stejně hodnotný jako ten o sopce pod Yellowstonem, protože právě tváří v tvář hrůze z výbuchu sopky potřebujeme také něco zábavného?“

Nastal okamžik ohromeného ticha. Vtom někdo z balkonu vykřikl: „Třeba *Dračí doupě*!“ Kdosi další zaječel: „*Pán prstenů*!“ A úplně shora se ozvalo: „*Pokémon*!“ Vzápětí tělocvičnou zazvonil smích.

„Možná že věci jako loterie a televize byly vymyšlené proto, aby zvýšily prodej jistých produktů a tak připravily dělníky o jejich těžce vydělané peníze, aby nás ukolébaly falešným pocitem vlastní důležitosti a odvrátily naši pozornost od katastrof skutečného světa kolem nás. Ale možná právě tohle potřebujeme, abychom se ve volném čase dokázali odreagovat!“ vyhrkla jsem. „Co je na tom špatného, když si po příchodu ze školy pustíme The OC? Nebo zpíváme karaoke? Nebo čteme komiksy? Copak kultura musí být komplikovaná a těžko srozumitelná? Za sto let, až už budeme všichni mrtví, protože vybuchne Yellowstonská sopka a roztají ledovce a dojdou zásoby ropy a jedovaté řasy zahubí život v mořích, zbytky světové populace se možná ohlédnou zpátky k začátku jednadvacátého století. A co si myslíte, že bude naši dobu reprezentovat? Esej o tom, jak nás média ohlupují, nebo epizoda ze *Star Treku?* Pardon, ale kdybych měla hlasovat já, tak já chci komiks s Námořníkem Moonem, anebo nic.“

Tělocvična explodovala.

Ne snad, že by počítačový kroužek konečně sestrojil terminátora a poslal ho povraždit roztleskávačky.

Ale kvůli tomu, co jsem řekla. Vážně. Kvůli tomu, co jsem řekla já, Mia Thermopolisová.

Ale já ještě neskončila.

„Takže dneska,“ snažila jsem se překřičet aplaus, „až budete odevzdávat svůj hlas pro předsedu studentského výboru, položte si jednu otázku: Co znamená slovo ‚lid‘? Znamená privilegovanou menšinu? Nebo většinu z nás, co jsme se nenarodili se stříbrnou lžičkou v puse? A zvolte si kandidáta, který bude líp zastupovat vás. Lid.“

A pak – se srdcem v krku – jsem se otočila, mrskla po ředitelce Guptové mikrofon a vyběhla z tělocvičny. Provázel mě potlesk. Hromový potlesk.

A teď jsem tady. V bezpečí kabinky na záchodcích.

Cítím se moc DIVNĚ. Chci říct, ještě nikdy v životě jsem nic takového neudělala. No, až na to s těmi parkovacími automaty, ale to bylo něco jiného. Tam jsem po lidech nechtěla, aby podporovali MĚ. Chtěla jsem po nich, aby podporovali ochranu svého životního prostředí a infrastruktury a vyšší příjmy do státní pokladny.

Ale tohle, tohle bylo něco úplně jiného.

Chtěla jsem po lidech, aby dali svou důvěru, svůj hlas, mně. To není jako v Genovii, kde mám podporu jasnou, protože jsem jediná princezna. Jen já. A co řeknu, to platí. Nebo aspoň bude platit, až usednu na trůn.

Jejda. Slyším hlasy z chodby. Už je asi po diskusi. Zajímalo by mě, co Lana řekla na svou obranu. Nejspíš bych se měla vrátit, abych mohla reagovat na její reakci. Jenže nemůžu. Prostě nemůžu.

Ale ne. To je Lilly –

Pondělí, 14. září, speciálka

No, byla to psina. Oběd, myslím. Všichni se zastavovali u našeho stolu, aby mi pogratulovali a řekli, že mě volili. Bylo to vážně super. Totiž to, že nešlo jen o lidi z mojí vlastní kliky – o mouly –, ale přišli i skejtaci a punkeři a dramaťáci, a dokonce i pár fotbalistů. Bylo zvláštní bavit se s těmi lidmi, co normálně kolem vás na chodbách procházejí, jako byste byli vzduch.

A navíc si všichni chtěli přisednout k našemu stolu. Jenomže nemohli, protože na posledním volném místě už seděla Perin, a tak nebylo kam.

Byli jsme dneska ta nejveselejší parta v jídelně, díky těm dobrým zprávám, co se ke mně donesly. Teda aspoň doufám, že to jsou dobré zprávy: totiž že když jsem vyběhla z tělocvičny a Lana chtěla zareagovat, všichni začali bučet a nenechali ji říct ani slovo. Pak ředitelka Guptová zesílila zvukový systém, až pískal tak nesnesitelně, že všichni zase zmlkli, a v tu chvíli Lana vyběhla v slzách ze sálu (A dobře jí tak. Nevím, jak dostanu zpátky na sako ten utržený školní odznak. Máma mi ho tam rozhodně nepřišije. Asi budu muset poprosit komornou Grandmère.).

Ale to není všechno. Když se Lilly konečně povedlo vytáhnout mě z umývárny, vrazila jsem do táty a mámy a Grandmère. Mamka mě objala (Rocky se na mě usmíval od ucha k uchu) a řekla mi, že je na mě pyšná.

A táta zas pro mě měl bezva novinku, totiž že potápěči z Genovijského královského námořnictva zjistili, že *Aplysia depilans* se dali konečně do díla a začali požírat jedovaté řasy! Doopravdy! Prakticky přes noc vyčistili asi sedmatřicet akrů a do října si nejspíš poradí s celou úrodou. Tou dobou už na ně začnou být vody Středozemního moře moc studené a postupně vymřou.

„Ale to nevadí," usmíval se na mě táta. „už jsem předložil parlamentu návrh na nákup dalších deseti tisíc šneků, které by dovezli do zátoky napřesrok na jaře, pokud by se k nám od sousedů řasa zase rozšířila."

Málem jsem ani nevěřila svým uším.

„Takže to znamená, že nás nevyhodí z EU?" zeptala jsem se.

Táta se zatvářil zděšeně.

„Mio," okřikl mě, „k tomu by stejně nedošlo. Tedy, ne že by neexistovalo pár zemí, které nás chtějí dostat z EU. Ale to jsou právě ty, co mají celou tu přírodní katastrofu na svědomí. Takže žádná z nich se takový návrh vůbec neodvážila vznést."

A to mi říká až teď! Fakt díky, tati. To neva, že jsem kvůli tomu nespala celou noc. No, teda, nejenom kvůli tomu, ale stejně.

Právě v tu chvíli jsem si všimla, že opodál stojí i slečna Martinezová a tváří se… no… rozpačitě, jinak to popsat neumím.

„Mio," oslovila mě, když jsem přestala objímat tátu (z radosti nad tím, co dělají moji šneci), „chci ti jen říct, že to byl skvělý projev. A že máš pravdu. Populární kultura má svoje opodstatnění. Nesmí se zavrhovat jako něco bezcenného. Je mi líto, jestli jsem v tobě vzbudila pocit, že ty věci, o kterých ráda píšeš, nejsou tak hodnotné jako jiné. To není pravda."

Páni!!!!

Ovšem to, jak se na slečnu Martinezovou podíval můj táta (tak nějak spiklenecky) mě trochu zarazilo v rozletu.

Ale co. Pochybuju, že by táta někdy začal chodit s někým, kdo ví, co je to gerundium. Jeho poslední přítelkyně si myslela, že gerundium je druh hlodavce.

Hned potom za mnou přišla Grandmère, vzala mě za ruku a odvedla mě stranou od ostatních.

„Vidíš, Amélie," pronesla svým sidecarově ochraptělým hlasem, „říkala jsem ti, že to zvládneš! Tvůj projev byl inspirující. Vskutku inspirující. Skoro jsem měla pocit, že mezi nás sestoupil duch svaté Amélie."

Tohle už bylo vážně praštěné – já cítila to samé!

Ale neřekla jsem to. Místo toho jsem se zeptala: „A Grandmère, co byla ta tajná zbraň, co jste s Lilly měly v rukávu? A kdy ji použijete?"

Ale ona jen zvedla dvěma prsty můj odchlíplý odznak a zeptala se: „Co se ti stalo se sakem? Vážně, Amélie, to si na svoje věci nemůžeš dávat lepší pozor? Princezna by neměla chodit mezi lidmi jako trhan!"

Ale i tak, všechno to bylo fakticky super. Hlavně když Grandmère řekla, že chce pro dnešek zrušit naši hodinu princeznování, protože musí jít na obličejovou masáž. Zřejmě všechna ta námaha s tím, jak pomáhala Lilly, narušila elasticitu její pokožky nebo co.

Jedno k druhému: připadalo mi, že jak jsem byla ještě ráno nešťastná, tak teď se věci začínají obracet.

Ale pak jsem si vzpomněla na Michaela. Dneska mi ani jednou nezavolal, neposlal mi ani jednu esemesku, aby mi popřál hodně štěstí v diskusi, nebo se zeptal, jak jsem dopadla, nebo tak něco. Vlastně jsme spolu vůbec nepromluvili od té debaty o Tom a kdy To Dělat.

A to nebyla zrovna debata, která by probíhala podle mých představ.

Ale stejně. Člověk by myslel, že aspoň zavolá. I když, no, s voláním jsem teď byla na řadě já.

Boris mi zahrál na housle „Bůh chraň královnu“, ale řekla jsem mu, že je na to ještě trochu brzo. Hlasy, které se odevzdávaly při obědě, se ještě sčítaly. Ředitelka Guptová oznámí výsledky do školního rozhlasu při poslední hodině.

Lilly mi hučela do ucha: „No vidíš, a až vyhraješ, tak za týden můžeš udělat prohlášení, že odstupuješ, a nechat předsednictví na mně.“

Hm. Není to legrační? Já vlastně na tuhle část plánu na chvíli úplně zapomněla.

Pondělí, 14. září, občanka

Paní Hollandová mi pogratulovala k dnešnímu projevu a řekla mi, že je na mě hrdá. HRDÁ!!!! NA MĚ!!! Učitelka je na mě hrdá!!!

Páni!!!!!!!!!!!!!!!

Pondělí, 14. září, zeměpis

Kenny mi zrovna řekl něco hrozně divného. Prostě to vyhrkl, když jsme spolu kreslili ty diagramy Van Allenových radiačních pásů.

„Mio," zamumlal, „musím ti něco říct. Víš, ta moje přítelkyně, Heather…?"

„Uhm," přisvědčila jsem nepřítomně, protože jsem myslela, že mě zrovna hodlá oblažit dalším dlouhým nudným příběhem o jejích gymnastických schopnostech.

„No," Kennyho tvář byla rudá jako radiační pás, který jsem'zrovna vybarvovala, „já jsem si ji vymyslel."

!!

Jo, přesně tak. Takže Kenny mě tady týden krmí vyprávěním VYMYŠLENÝCH příběhů o VYMYŠLENÉ přítelkyni, která, přiznávám, mi už pěkně naháněla strach, protože byla tak dokonalá! Totiž, blondýna a sportovkyně a skvělá studentka.

No, když nad tím tak uvažuju, jsem vlastně ráda, že nikdo jako Heather ve skutečnosti neexistuje. Aspoň si sama nemusím připadat tak… nepřiměřeně.

Ale stejně. Užasle jsem se na něj podívala a zeptala se: „Prosím tě, Kenny, proč?"

Zahanbeně odpověděl: „Protože už jsem to nemohl vydržet. Ty máš svůj skvělý princeznovský život a chodíš se svým skvělým Michaelem. Já… nevím. Prostě… mě to štvalo."

Jasně. Můj skvělý princeznovský život. S Michaelem, mým skvělým přítelem. Řeknu ti jednu věc, Kenny. Chceš vědět, jak moc skvěle si žiju? Můj dokonalý přítel se se mnou rozejde, protože To s ním nechci Dělat. Je to dost skvělé, Kenny?

Jenomže to jsem samozřejmě říct nemohla. Protože do toho Kennymu nic není. A taky jsem samozřejmě nechtěla, aby se ta věc – totiž že Michael To chce Dělat – roznesla po škole. Díky těm filmům, co na základě mého příběhu natočili – i když byly úplně mimo – si stejně spousta lidí ve škole myslí, že o mně ví úplně všechno. Nechci jim přidávat další kamínek do mozaiky.

Ale to je fuk. Prostě jsem jen Kennyho ujistila, že můj život vůbec není tak super, jak to vypadá. Že mám ve skutečnosti HODNĚ problémů, třeba s obsesí kvůli bráškovi, nebo s tím, že moji zemi málem vykopli z EU.

Kupodivu se zdálo, že tahle informace ho až nepřiměřeně rozveselila. Až tak, že mě to trošku uráželo.

Co –

Ale ne. Zapraskal školní rozhlas. Za vteřinu ředitelka Guptová oznámí výsledky dnešního hlasování. Bože. Bože Bože Bože. Tady to je:

Lana Weinbergerová, tři sta padesát devět hlasů. Mia Thermopolisová, šest set čtyřicet jedna hlasů. Panebože.

JSEM NOVÁ PŘEDSEDKYNĚ STUDENSTKÉHO VÝBORU NA STŘEDNÍ ŠKOLE ALBERTA EINSTEINA.

Pondělí, 14. září, 5 hodin odpoledne,

pizzerie U Raye

Totiž… to je fakticky surrealismus.

Nevím, jak jinak bych to měla popsat. Jsem naprosto a totálně ohromená. A už to jsou dvě hodiny, co mě ředitelka Guptová vyhlásila jako vítěze a už jsem měla půlku pizzy a tři koly.

Ale pořád jsem v šoku.

Možná nejenom proto, že jsem vyhrála volby, ale spíš proťo, co jsem zjistila, když jsem vyhrála…

…a je toho dost.

Zaprvé, všichni na zeměpise včetně Kennyho vyskočili, rozběhli se ke mně a začali mi gratulovat a křičeli, ať promluvím s vedením o tom, že by se do biologické laboratoře měly koupit elektroporézní soupravy, což bylo něco, za co marně lobovali u minulého předsedy.

Takže jsem si okamžitě uvědomila tíhu zodpovědnosti, kterou na svých bedrech v téhle funkci ponesu.

A…

Líbilo se mi to.

Já vím. JÁ VÍM.

Jako by nestačilo, že jsem:

- princezna Genovie
- sestra bezbraného kojence, jehož matka a otec postrádají někdy tu pravou rodičovskou potenci, jestli víte, jak to myslím
- začínající autorka, která zrovna začala chápat geometrii
- dospívající jedinec se vším, co k tomu výrazu patří, jako proměnlivost nálad a nejistota a sem tam pupínky
- zamilovaná do vysokoškoláka

A teď mi připadalo, že jsem tohle všechno vlastně moc ráda. A předsedkyně studentského výboru?

To taky.

No jasně, já vím, že to zní PANOVAČNĚ.

Ale stejně. To je jen první věc, která se stala.

Tou další bylo, že když pro dnešek naposledy zazvonilo, vydala jsem se ke skříňce – pomalu, hodně pomalu, protože mě v jednom kuse někdo zastavoval, aby mi pogratuloval – a vrazila jsem do Lilly, která mi skočila do náruče (i když jsem mnohem větší, Lilly je zase mnohem těžší, takže mohla být ráda, že jsem ji neupustila. Ale, víte, myslím, že jsem v sobě měla jako ten adrenalin, co máte, když třeba dítě uvízne pod autem a vy ho dokážete zvednout. Asi mě tak nakoplo to volební vítězství, protože jsem ji fakticky dokázala udržet a neupadly jsme.)

A Lilly hulákala: „Dokázaly jsme to!!!! Dokázaly jsme to!!!!“

Pak se objevili Tina a Boris a Shameeka a Ling Su a Perin a začali kolem nás poskakovat. A pak jsme šli společně ke skříňkám a zpívali „We Are the Champions“ od Queenů.

A pak, když všichni hlasitě skandovali, jsem se pokusila odemknout svou skříňku a v tu chvíli jsem si všimla něčeho divného u té vedlejší. Stál tam Ramon Riveras a pod dohledem ředitelky Guptové a táty Lany Weibergerové – ze všech lidí zrovna těhletěch dvou! – si celý zarudlý cpal všechny (fakt úplně všechny) věci ze skříňky do takové velké sportovní brašny.

A kousek za nimi stála Lana, z očí se jí valily slzy a fňukala nahlas jako dítě: „Tati, ale proč? Proč, tati, PROČ????“

Ale doktor Weinberger neodpovídal, jenom tam stál a tvářil se neproniknutelně, dokud si Ramon nenacpal do tašky všechny věci. A pak Guptová řekla: „Tak, a je to. Jdeme.“

A ona, Ramon, doktor Weinberger a Lana odpochodovali k její kanceláři.

Ale než Lana odešla, otočila se ke mně a nenávistně zasyčela: „Já ti to vrátím, i kdyby to měla být ta poslední věc, kterou udělám! Budeš toho litovat!“

Myslela jsem, že mluví o pomstě za volební vítězství. Ale pak se Shameeka ozvala: „Kam to vedou Ramona?“ a Lilly se zlověstně usmála a prohlásila: „Nejspíš na letiště.“

Když jsme se jí začali sborově ptát, o čem to mluví, Lilly se ušklíbla: „Moje tajná zbraň, Mio. Ale po tvém projevu mi bylo jasné, že ji nebudeme potřebovat. Jenže tvoje babička nejspíš stejně o Weibergerových někde utrousila slovíčko, i když nemusela. Jo,

nechala jsem to na Clarisse. Tuhle starou dámu by si člověk rozhodně neměl znepřátelit.“

Protože jsem z toho nebyla moc moudrá – asi jsem se nedokázala dost dobře soustředit – tak jsem se Lilly zeptala, co to má sakra znamenat, a ona mi konečně všechno vysvětlila.

Když na tom fotbalu seděla na tribuně vedle Laniných rodičů, povedlo se jí vyslechnout jejich konverzaci. A zjistila, že Ramon je jen figurka!

Jo! Protože ve skutečnosti už má po maturitě! Maturoval vloni doma v Brazílii, a díky jemu se jejich škola dostala ve fotbale až do finále národní soutěže. Doktor Weinberger a další členové správní rady dostali skvělou myšlenku, že ho KOUPÍ. Ze mu zaplatí za to, když nastoupí na SŠAE, aby škola měla šanci konečně začít vyhrávat.

Lilly a Grandmère plánovaly, že tuhle informaci použijí jako tajnou zbraň v kampani proti Laně. Ale pak, při projevu, pochopily, že je to zbytečné, protože já stejně vyhraju.

Tím, že jsem vytáhla do boje *Star Trek* a Johna Locka, jsem prý měla vítězství v kapse. Takže se Grandmère rozhodla, že nepůjde do kanceláře ředitelky Guptové a neřekne jí o Ramonovi, dokud nevyhlásí volební výsledky.

Musím říct, že díky téhle informaci jsem se na Lilly začala dívat v trochu jiném světle. Totiž, vždycky jsem věděla, že tahle holka je schopná skoro všeho. A to už nemluvím o tom, že Weinbergerovi zneužili chudáka Ramona, ani o tom, že zradili důvěru zbytku správní rady.

Ale stejně – prokrista! Nechtěla bych si Lilly znepřátelit o nic víc než Grandmère.

Lilly tam spokojeně stála a nechala se od ostatních plácat po zádech a chválit za to, jak bezvadně to zaonačila.

Když jsem si konečně uklidila svoje věci, prohodila: „Takže když ti Clarisse pro dnešek odpustila princeznování, kam půjdeme oslavit NAŠE vítězství?“

Na slovo NAŠE položila takový důraz, že by to přeslechl jen idiot.

Pochopila jsem to, jasně.

A žaludek se mi sevřel.

„Ehm," odkašlala jsem si, „Lilly, víš, pokud jde tam o to, tak… Když jsem dneska měla ten projev, něco se stalo."

„To mi povídej," zahalasila Lilly a poplácala mě po zádech. „Vrátilas ránu za všechny neoblíbené na světě, to se stalo, když jsi měla projev!"

„No jo," připustila jsem, „já vím. Tohle. Jenomže jsem nevěděla, jak se budu cítit. Totiž, Lilly, nemyslíš si, že tvůj plán je trochu nefér? Ti lidi volili mě. Já jsem ten, od koho čekají –"

Viděla jsem, jak se Lillyiny oči zaostřují na něco za mými zády.

„Co ten tady dělá?" zabručela. „Pro případ, že bys zapomněl, máš už po maturitě!"

Něco ve mně poskočilo. Protože jsem najednou věděla naprosto jistě, komu to říká.

Poslednímu člověku, kterého bych teď chtěla vidět.

Nebo možná člověku, kterého jsem chtěla vidět ze všeho nejvíc.

To záleží všechno na tom, co mi přišel říct. Pomalu jsem se otočila. Za mnou stál Michael.

Asi by bylo přehnaně dramatické tvrdit, že se v tu chvíli, kdy jsme s Michaelem pohlédli jeden na druhého, všechno ostatní v hale rozplynulo, jako bychom tam stáli úplně sami.

Kdybych to napsala do slohu pro slečnu Martinezovou, nejspíš by mi k tomu připsala „klišé" nebo něco na ten způsob.

Až na to, že tohle žádné klišé nebylo. Protože tak to prostě bylo. Jako by na světě nebyl nikdo kromě nás.

„Musíme si promluvit," prohlásil Michael. Žádné *Ahoj*, ani *Proč jsi mi nezavolala?* nebo *Co je to s tebou?* A taky žádná pusa.

Prostě jen tohle. *Musíme si promluvit*.

A po těch slovech mi srdce ztvrdlo a zvětralo jako srdce svaté Amélie.

„Tak jo," vypravila jsem ze sebe a měla jsem přitom v puse úplně sucho.

A když Michael vykročil k východu ze školy, rázovala jsem za ním, jen jsem ještě stačila hodit přes rameno varovný pohled na Larse – pohled, který mu nařizoval, aby se od nás držel DÁL, a taky na Lilly, aby pochopila, že žádná oslava nebude. Aspoň prozatím.

Lars to vzal jako profík, ale Lilly za mými zády zavřískla: „Fajn! Jen si jdi za svým milovaným! Schválně, jestli nám to vadí!“

Jenže Lilly nic nechápe. Lilly neví nic o tom, jak se mi najednou sevřelo srdce a jak se mi kroutil žaludek. Lilly neví, že můj skvělý princeznovský život se má co nevidět rozletět na bilion kousků. Heleďte, ta sopka pod Yellowstonem, víte co? Až ta nakonec vybuchne, nebude to vůbec nic ve srovnání s touhle explozí.

Šla jsem za Michaelem po schodech ze školy – tam, kde nás bedlivým červeným okem sledovaly bezpečnostní kamery – a pak dál od shluku lidí kolem Joeovy sochy. Šla jsem za ním přes dvě ulice a nikdo z nás nepromluvil. Aspoň já rozhodně nehodlala mluvit jako první.

Protože všechno bylo najednou někde jinde. Jestli se se mnou chce rozejít kvůli tomu, že To s ním nechci Dělat… no dobře. Ať si poslouží.

Ne, jasně, není mi to fuk. Ale moje srdce stejně puklo ve chvíli, kdy řekl to: „Musíme si promluvit.“

Ale heleďte, já jsem genovská princezna. A taky jsem nově zvolená předsedkyně studentského výboru SŠAE.

A nikdo – ani Michael – mě nebude nutit k něčemu, co nechci udělat.

Nakonec jsme došli až sem do pizzerie k Rayovi. Bylo tady prázdno, ačkoliv před chvílí skončila škola, ale teď už bylo pozdě na oběd a zas moc brzo na večeři.

Michael ukázal do boxu a zeptal se: „Dáš si pizzu?“

„*Musíme si promluvit*.“

„*Dáš si pizzu?*“

To bylo to jediné, co mi zatím řekl.

Odpověděla jsem: „Jo,“ a protože jsem měla pořád tak sucho v puse, dodala jsem: „A kolu.“

Šel to k pultu objednat. Pak se vrátil do boxu, vklouzl na sedadlo vedle mě a zadíval se mi do očí. Pak mi oznámil: „Viděl jsem tu diskusi.“

Tohle jsem tedy nečekala. Myslela jsem, že budeme mluvit o něčem hodně jiném.

Fakt, to, co řekl, bylo tak nečekané, že mi překvapením doslova spadla čelist. Myslím, že jsem měla pusu otevřenou tak dlouho, dokud jsem na jazyku neucítila teplou a kořeněnou vůni pizzy. Přitom jsem si uvědomila, že dýchám pusou jako Boris.

Nejdřív jsem sevřela rty, ale potom jsem se zeptala: „Tys tam byl?“

A tos za mnou ani nepřišel, abys mě pozdravil???? Jenomže to už jsem nahlas říct nedokázala.

Michael zavrtěl hlavou.

„Ne, viděl jsem to na CNN.“

„Aha,“ vyhekla jsem. Fakticky. Kdo jiný než já by se s příspěvkem do školní diskuse dostal na obrazovky CNN?

A kdo jiný než můj kluk by se na to mohl koukat?

„Líbila se mi ta zmínka o komiksech,“ prohlásil.

„Fakt?“ Nikdy jsem netušila, že mi hlas může znít tak skřípavě.

„Fakt. A potom citát z Locka – tos jim teda vytřela zrak! To máš z občanky s Hollandovou?“

Přikývla jsem, protože jsem nedokázala promluvit. Nechápala jsem, jak si tohle může pamatovat.

„Jo, Hollandka je bezva,“ potvrdil a objal opěradlo za mými zády. „Takže teď jsi nová předsedkyně školního výboru. Bomba.“

Strčila jsem ruce pod stůl, aby si nevšiml, co jsem si provedla s nehty od té doby, co jsme se rozloučili. Protože jsem si je okousala stejně hlavně kvůli němu.

„Vypadá to tak,“ prohodila jsem.

„Myslel jsem, že Lilly chce být předsedkyně,“ prohlásil Michael. „U tebe mě to nikdy nenapadlo.“

„To chce,“ souhlasila jsem, „jenže… ona to ještě neví, ale já jí to místo nenechám.“

Michael zvedl obočí. Pak krátce hvízdl.

„Páni,“ vyrazil potom. „Tak u toho bych snad radši nebyl, jestli to nevadí?“

„Ne,“ ujistila jsem ho „Bude to v pohodě.“

A vzápětí jsem strnula. Myslí, tím, že nebude u toho, až budu Lilly vysvětlovat tu věc s předsednictvím, protože…

Myslí si, že u toho nebude, protože…

Moje zkamenělé srdce začalo prokazovat jisté známky oživení.

„Pizzá!“ zařval kluk za pultem.

Takže Michael musel vstát a donést naše dvě pizzy a tři koly – jednu objednal pro Larse, který seděl u stolu na druhém konci pizzerie a předstíral, že sleduje epizodu ze seriálu *Dr. Phil*, na kterou se díval prodavač.

Nevěděla jsem, co mám dělat a tak jsem odloupla kus pizzy, zabalila ji do papírového tácku a spolu s kolou ji donesla Larsovi. Není to žádná sranda, když se v jednom kuse musíte starat o svého bodyguarda.

Pak jsem se vrátila do boxu, dala si kus pizzy na talíř a opatrně si ji postříkala pálivou pepřovou omáčkou.

Michael si pizzu přehnul napůl, jako to dělá vždycky, a aniž by mu vadilo, že se z ní kouří, okamžitě se do ní zakousl.

Všimla jsem si, že jeho ruce vypadají tak… hrozně veliké. Jak to, že jsem si toho nevšimla dřív? Vážně má Michael takhle velké ruce?

Když polkl, prohlásil: „Hele, já už se kvůli tomu nechci hádat.“

Podívala jsem se na něj trochu příkře, protože jsem tak nějak nemohla odtrhnout pohled od jeho rukou. Nevěděla jsem, co myslí tím „to“. Myslí Lilly a její touhu po předsednictví? Nebo myslí…

„Chci vědět jen jedno,“ pokračoval, takovým trochu unaveným hlasem. „Chceš to se mnou NĚKDY dělat?“

Tak jo. Nemyslí Lilly a předsednictví.

Málem jsem vykašlala ten kousek pizzy, co jsem měla v puse, a musela jsem vypít asi tak galon koly, abych ze sebe dokázala vypravit: „JASNĚ.“

Ale Michael se tvářil nedůvěřivě.

„Ještě v tomhle desetiletí?“

„Rozhodně,“ pronesla jsem s větším přesvědčením, než jaké jsem doopravdy cítila. Jenomže, víte, co jsem mohla říct jiného? A kromě toho jsem měla tvář tak rudou jako kečup na pizze. Vím to, protože jsem viděla svůj obraz ve stojánku na ubrousky.

„Já vím, že to pro tebe nebude lehké, Mio,“ prohlásil Michael. „Chci říct, kromě toho, že jsi nejlepší kamarádka mojí sestry a já jsem o dost starší, je tady ta věc s tím, že jsi princezna… to, že se v

jednom kuse kolem tebe točí paparazziové a taky se nemůžeš nikam hnout bez bodyguarda. Někoho, kdo nemá dost odvahy, by tohle všechno možná odradilo. Ale já mám vzrušení rád. A kromě toho tě miluju. Takže mi to za to stojí.“

Málem jsem sebou na místě sekla. No vážně. Může vám snad kluk říct něco hezčího? Ale Michael pokračoval.

„To není tak, že bych se tě pokoušel uvrtat do něčeho, na co ještě nejsi připravená,“ prohlásil zaujatě, jako by mluvil o tom, že se v počítačové hře *Rebel Strike* hodlá dostat na další úroveň. Jak to ti kluci dělají? „A vím, že ti chvíli trvá, než si na nějakou myšlenku zvykneš. A tak chci, aby sis zvykla na tohle: Ty jsi dívka, o kterou stojím. A jednoho dne budeme spolu.“

Teď už jsem měla tvář ČERVENĚJŠÍ než kečup na pizze. Nebo mi to tak aspoň připadalo.

„Ehm,“ odpověděla jsem. „Jo.“ Protože co se na to dalo odpovědět????

A kromě toho… nebylo mi to nepříjemné. Chci říct… že přece chci, aby mě Michael chtěl.

Ale říct to nahlas by bylo, vždyť víte…

Moc troufalé.

„Takže jsme si to vyjasnili,“ prohlásil Michael.

„Naprosto,“ souhlasila jsem, když jsem spolkla knedlík, co se mi udělal v krku.

A pak Michael řekl, že teď sice dáme téma Dělat To k ledu, ale že časem budeme muset tenhle přístup přehodnotit.

Zeptala jsem se ho, za jak dlouho si myslí, že dojde na přehodnocování, a on odpověděl, že třeba za měsíc. Že to zkusíme vždycky jednou za měsíc. Namítla jsem, že jednou za šest měsíců se mi zdá rozumější. A on řekl za dva, já za tři, a on na to: „Tak na tohle si plácnem.“

Pak vstal, aby objednal Larsovi ještě další pizzu, a Lars a ten kluk za pultem ho vtáhli do diskuse o tom, jestli mají Yankees letos na Světovém poháru šanci, i když podle toho, co vím, Michael nikdy v životě baseball nesledoval.

Ale sestavil počítačový program, do kterého můžete zadat výsledky konkrétního týmu a pak se dozvíte, jaké šance má na to, že porazí jiný tým, s tolerancí plus mínus dva body.

A já ho miluju. Tohle je kluk, o kterého stojím, a jednoho dne budeme spolu. A teď chce vědět, jestli si dám zmrzlinu. A já na to: „Že váháš.“

Meg Cabotová

Princezna v zácviku

Z anglického originálu Princess in Training,
vydaného nakladatelstvím HarperCollins *Publishers*
v New Yorku v roce 2004,
přeložila Jana Jašová
Návrh obálky Ivan Brůha
Redigovala Melita Denková
Vydala Euromedia Group k. s. – Knižní klub
v Praze roku 2006 jako svou 3339. publikaci
Odpovědná redaktorka Alena Peisertová
Technický redaktor David Dvořák
Počet stran 240
Sazba SF SOFT, Praha
Vytiskly Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica
Vydání první

www.euromedia.cz